

Ліягона

**Виступи з
генеральної
конференції**

**Кількість членів Церкви
досягла 15 мільйонів**

**Кількість місіонерів
повного дня
перевищила 80000**

з ПУБЛІЧНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕЮ ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ.

Гілеадський бальзам, художник Енні Генрі

“Чи немає бальзаму в Гілеаді?” (Єремія 8:22). ... Любов є бальзамом, що приносить зцілення душі. ... Син, сам Господь Ісус Христос, віддав Своє життя, щоб ми могли мати вічне життя, такою великою була Його любов до Батька і до нас” (Томас С. Монсон, “A Doorway Called Love”, Ensign, Nov. 1987, 66).

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Вітаємо вас на конференції!
Президент Томас С. Монсон
- 6 Генеральна конференція: зміцнення віри і свідчення
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 9 Будьте лагідними і невибагливими серцем
Старійшина Уліссес Соарес
- 12 Чи знаємо ми, що маємо?
Керол М. Стівенс
- 15 Дивіться вперед і вірте
Старійшина Едвард Дубе
- 17 Небесні отвори
Старійшина Девід А. Беднар
- 21 Приєднуйтеся до нас
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 25 Підтримка церковних чинів
Президент Генрі Б. Айрінг
- 26 Ключ до духовного захисту
Президент Бойд К. Пежер
- 29 Моральна сила жінок
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 33 Прискорення роботи за планом Господа!
Старійшина С. Гіффорд Нільсен
- 35 Малими й простими засобами
Старійшина Арнуйльфо Валенсуела
- 37 Хочеш бути здоровим?
Старійшина Тімоті Дж. Дайчес
- 40 Немов розбита посудина
Старійшина Джейсфрї Р. Холланд
- 43 Надійтесь на Господа
Старійшина М. Рассел Баллард

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 46 Учення і принципи, що містяться в Уложеннях віри
Старійшина Л. Том Перрі
- 49 Ви вже не чужі
Єпископ Джейральд Коссе
- 52 Покликані Ним проголошувати Його Слово
Старійшина Ренді Д. Фанк
- 55 Ви можете зробити це зараз!
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

- 58 Обв'яжіть їм рани
Президент Генрі Б. Айрінг
- 61 Справжні пастирі
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 69 Моїм онукам
Президент Генрі Б. Айрінг
- 72 Не буде... інших богів
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 76 Станьте на вереними
Бонні А. Оскарсон
- 79 Сила витерпіти
Старійшина Річард Дж. Мейнз
- 82 Здобувати особисту силу через Спокуту Ісуса Христа
Старійшина Річард Г. Скотт
- 85 "Не залишу тебе й не покину тебе"
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 88 Плач Єремїї: стережіться рабства
Старійшина Квентін Л. Кук
- 92 Сила священства
Старійшина Ніл Л. Андерсен
- 96 Навчання силою і повноваженням Бога
Девід М. Мак-Конкі
- 99 Весь час міцно триматися
Старійшина Кевін С. Гамільтон
- 102 Дивіться вгору
Старійшина Адріан Очоа
- 104 Наближатися до Бога
Старійшина Теренс М. Вінсон
- 106 Рішення для вічності
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 110 До нових зустрічей!
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ

- 111 Сила, радість і любов, що приходять від дотримання завітів
Лінда К. Бертон
- 115 У нас є велика причина радити
Керол М. Стівенс
- 118 Домагайтеся благословень своїх завітів
Лінда Ш. Рівз
- 121 Ми ніколи не самотні
Президент Томас С. Монсон
- 64 Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 124 Генеральні президентства допоміжних організацій
- 125 Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції
- 126 Церковні новини

Скорочений виклад програми 183-ї піврічної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 ЖОВТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Кент Ф. Річардс. Заключна молитва: Метью О. Річардсон. Музичний супровід: Хор скінні; диригенти: Мек Уілберг і Райан Мерфі; органісти: Ендрю Унсворд і Клей Крістенсен: “О, Царю святих”, *Гімни*, с. 164; “Радіймо всім серцем”, *Гімни*, с. 3; “Був, Ізраїль, ти в полоні”, *Гімни*, с. 6, ар. Уілберга, не опубліковано; “Світло істини чудове”, *Гімни*, с. 134; “Вірність завітам”, *Збірник дитячих пісень*, 68, ар. Мерфі, не опубліковано; “Пісня вдячності луна”, *Гімни*, с. 42, ар. Уілберга, опуб. Оксфорда.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 ЖОВТНЯ, 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Пол В. Джонсон. Заключна молитва: Керол Ф. Мак-Конкі. Музичний супровід: Хор сімей із Рой, Канесвіль, Хупер і Вест Хевен, штат Юта; диригент: Джейн Ф'елстед; органіст: Лінда Маргеттс: “On This Day of Joy and Gladness”, *Нуттс*, по. 64, ар. Ф'елстед/Маргеттс, не опубліковано; “Я знаю, мій Спаситель любить мене”, презентація дітей на причасних зборах 2010 р., Белл і Кремер, ар. Ф'елстед/Маргеттс, не опубліковано; “Вперед, святі, з надією в душі”, *Гімни*, с. 33; “В сім'ї любов”, *Гімни*, с. 183, ар. Ф'елстед/Маргеттс, не опубліковано.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 5 ЖОВТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: Пол Е. Коллікер. Заключна молитва: Уолтер Ф. Гонсалес. Музичний супровід: Хор Ааронового священства з колів у Мюррей, штат Юта; диригент: Келлі Діхан; органіст: Річард Елліотт; “Sing Praise to Him”, *Нуттс*, по. 70, ар. Кемптон, не опубліковано; “Like Ten Thousand Legions Marching”, *Нуттс*, по. 253, ар. Елліотт, не опубліковано; “Правду чини!”, *Гімни*, с. 142; “Величальний спів”, *Гімни*, с. 32, ар. Хаффа, не опубліковано.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 ЖОВТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: Шеріл А. Есплін. Заключна молитва: старійшина Франсиско Дж. Віньяс. Музичний супровід: Хор скінні; диригент: Мек Уілберг; органісти: Клей Крістіансен і Річард Елліотт: “Радість свята, блаженний труд”, *Гімни*, с. 80; “Господь— наш Бог і Цар!”, *Гімни*, с. 27; “Вчителю, буря лютує”, *Гімни*, с. 50, ар. Уілберга, не опубліковано; “Не бійся тягарів”, *Гімни*, с. 154; “O Divine Redeemer”, Гаунод; “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, с. 10, ар. Уілберга, не опубліковано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 ЖОВТНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Девід А. Бек. Заключна молитва: старійшина Клаудіо Р. М. Коста. Музичний супровід: Хор скінні; диригенти: Мек Уілберг і Райан Мерфі; органіст: Бонні Гуддіфф: “They, the Builders of the Nation”, *Нуттс*, по. 36, ар. Уілберга, опуб. Джекманом; “Коли Він прийде знов”, *Збірник дитячих пісень*, сс. 46–47, ар. Мерфі, не опубліковано; “Нас Господь покликав на служіння”, *Гімни*, с. 149; “Спасителю, залишся тут!”, *Гімни*, с. 90, ар. Уілберга, не опубліковано.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 28 ВЕРЕСНЯ 2013 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде сесію: Лінда К. Бертон. Вступна молитва: Ларейн Свенсон. Заключна молитва: Ана Де Агостіні. Музичний супровід: Хор сестер-місіонерок з Центру підготовки місіонерів у Прово, диригент: Емілі Уедлі; органіст: Бонні Гуддіфф: “Спокутар Ізраїля”, *Гімни*, с. 5; “Хай віра вас веде у світ”, *Гімни*, с. 152; “Ми сестри в Сіоні”, *Гімни*, с. 195, ар. Саллі ДеФорд, не опубліковано; “Веди мене, Боже, веди!”, *Гімни*, с. 162, сопрано, ар. Уедлі, не опубліковано; “Дай святості більше”, *Гімни*, с. 66, ар. Лайона, опуб. Джекманом.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з генеральної конференції в Інтернеті багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org. Потім виберіть мову. Як правило, через два місяці після закінчення конференції аудіозаписи можна також отримати в розподільчих центрах.

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка: фотографія Коді Белла.
Четверта сторінка: фотографія Коді Белла.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії щодо генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті було зроблено Уеддоном С. Андерсеном, Коді Беллом, Ренді Коліером, Уестоном Колтоном, Скоттом Девісом, Крейгом Дімондом, Ллойдом Еддріджом, Коллін Кінг, Джоном Луком, Леслі Нільсон, Метью Ріером, Крістіною Сміт і Байроном Уорнером; в Аррайані, Панама, Хосе Пенном; у Бразилії, Томе Сікуера; у Кавіте, Філіппіні, Даніло Солетою; у Коллевілі, Техас, США, Марком Марбі; у Фос-до-Ігуасу, Бразилія, Лінкольном Пармезаном де Мело; у місті Гватемала, Гватемала, Доном Серлем, у Лімі, Перу, Стефані Наваретте, у Лондоні, Англія, Престоном Джуді; у Ліоні, Франція, Керолін Картер; у Місті Панама, Панама, Хосе Пенном; у Римі, Італія, Массімо Крісоне і в Сантьяго, Чилі, Крістіаном Ф. Кастро Марін.

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Вворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Мервін Б. Арнольд, Шейн М. Боуен,
Стенлі Г. Елліс, Крістоффель Голден мол.

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Раян Карр

Редактори: Сюзен Барретт, Брітні Бетті, Девід Діксон,
Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідмен,
Лорі Фуллер, Гарретт Х. Граф, Ларен Портер Гонт,
Дженіфер Греїс Джоунс, Майкл Р. Морріс, Саллі
Джонсон Одекір, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо,
Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Уїддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Андрус, С.
Кімболл Ботт, Том Чайлд, Нейт Джінс, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Моой,
Марк У. Робісон, Бред Тир, К. Ніколь Уолкенхорт
Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп
Брідж, Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Деніс Кірбі,
Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті
Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає
"компас" або "дороговказ") друкується: албанською,
англійською, біслама, болгарською, вірменською,
в'єтнамською, голландською, грецькою, датською,
естонською, індонезійською, ісландською, іспанською,
італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті,
корейською, китайською (спрошеною), латвійською,
литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською,
самоанською, себуано, словенською, суахілі,
тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права

застережено. Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 13 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below.

Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПОКАЖЧИК ПРОМОВЦІВ

Айрінг, Генрі Б., 25, 58, 69
Андерсен, Ніл А., 92
Баллард, М. Рассел, 43
Беднар, Девід А., 17
Бертон, Лінда К., 111
Валенсуела, Арнульфо, 35
Вінсон, Теренс М., 104
Гамільтон, Кевін С., 99
Дайчес, Тімоті Дж., 37
Дубе, Едвард, 15
Коссе, Джераальд, 49
Крістофферсон, Д. Тодд, 29
Кук, Квентін А., 88
Мак-Конкі, Девід М., 96
Мейнз, Річард Дж., 79
Монсон, Томас С., 4, 61, 85,
110, 121
Нельсон, Рассел М., 106
Нільсен, С. Гіффорд, 33
Оскарсон, Бонні А., 76
Оукс, Даллін Х., 72
Очоа, Адріан, 102
Пекер, Бойд К., 26
Перрі, А. Том, 46
Рівз, Лінда Ш., 118
Скотт, Річард Г., 82
Соарес, Уліссес, 9
Стівенс, Керол М., 12, 115
Ухтдорф, Дітер Ф., 21, 55
Фанк, Ренді Д., 52
Хейлз, Роберт Д., 6
Холланд, Джеффри Р., 40

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Благословення, 17
Вдячність, 85
Вивчення Писань, 46, 96,
121
Викладання, 96
Витривалість, 40, 79, 85, 99
Віра, 15, 21, 43, 104
Генеральна конференція,
6, 110
Депресія, 40
Десятина, 17
Джозеф Сміт, 96, 102
Дива, 43
Дім Ізраїля, 88
Домашнє вчителювання, 61
Єдність, 15, 49
Жертвування, 76
Жінки, 29
Завіти, 12, 82, 99, 111, 115,
118
Заповіді, 72
ЗМІ, 102
Зростання Церкви, 4
Зцілення, 37
Ісус Христос, 9, 15, 37, 82,
102, 111
Книга Мормона, 82
Лагідність, 9
Лихо, 40, 55, 79, 85, 104,
118, 121
Любов, 12, 35, 43, 49, 69,
104, 111, 121
Материнство, 29, 72
Милосердя, 58
Мир, 26
Місіонери, 33
Місіонерська робота, 4, 33,
35, 43, 52
Молитва, 121
Навернення, 76
Належність, 21
Натхнення, 6, 58

Небесний Батько, 69
Неволя, 88
Обряди, 92, 115
Останні дні, 26
Писання, 26
Підготовка, 102
План спасіння, 72
Повернення до
активності, 12, 21, 35
Покаяння, 26, 52, 55, 82,
118
Праведність, 79
Причастя, 99, 118
Пророки, 6
Прощення, 37
Самоконтроль, 9
Свідчення, 76, 79, 102
Свобода віросповідання,
88
Свобода волі, 106
Святий Дух, 96
Священство, 46, 58, 92,
115
Сила, 92, 96
Сім'я, 29, 69, 72, 88, 106
Служіння, 12, 58, 61, 82,
96, 111
Смертне тіло, 106
Співчуття, 40
Спокута Ісуса Христа, 52,
55, 69, 82, 118
Суботній день, 99
Товаришування, 21, 49
Уложення віри, 46
Храми, 17, 115, 118
Церковні збори, 15, 99
Церковні покликання,
15, 69
Церковні провідники, 25
Цнотливість, 29, 72
Шлюб, 69, 72, 106
Щастя, 69, 85

Президент Томас С. Монсон

Вітаємо вас на конференції!

Я молюся, щоб ми могли сповнитися Духом Господнім, коли будемо слухати й навчатися.

Як чудово, мої улюблені брати і сестри, знову зустрітися разом. Минуло лише трохи більше 183 років з часу, коли Церкву було організовано пророком Джозефом Смітом під керівництвом Господа. На тих зборах 6 квітня 1830 року були присутні шість членів Церкви¹.

Я з радістю оголошую, що два тижні тому кількість членів Церкви сягнула 15 мільйонів. Церква продовжує впевнено зростати й змінювати життя все більшої й більшої кількості людей кожного року. Вона поширюється по всій землі, бо наші місіонерські сили знаходять тих, хто шукає істину.

Не пройшло й року відтоді, як я оголосив про зменшення віку для місіонерського служіння. З того часу кількість місіонерів повного дня зросла з 58500 в жовтні 2012 року до 80333 на сьогоднішній день. Яку ми побачили дивовижну й надихаючу відповідь!

Священні Писання не містять проголошення більш актуального, відповідальності більш

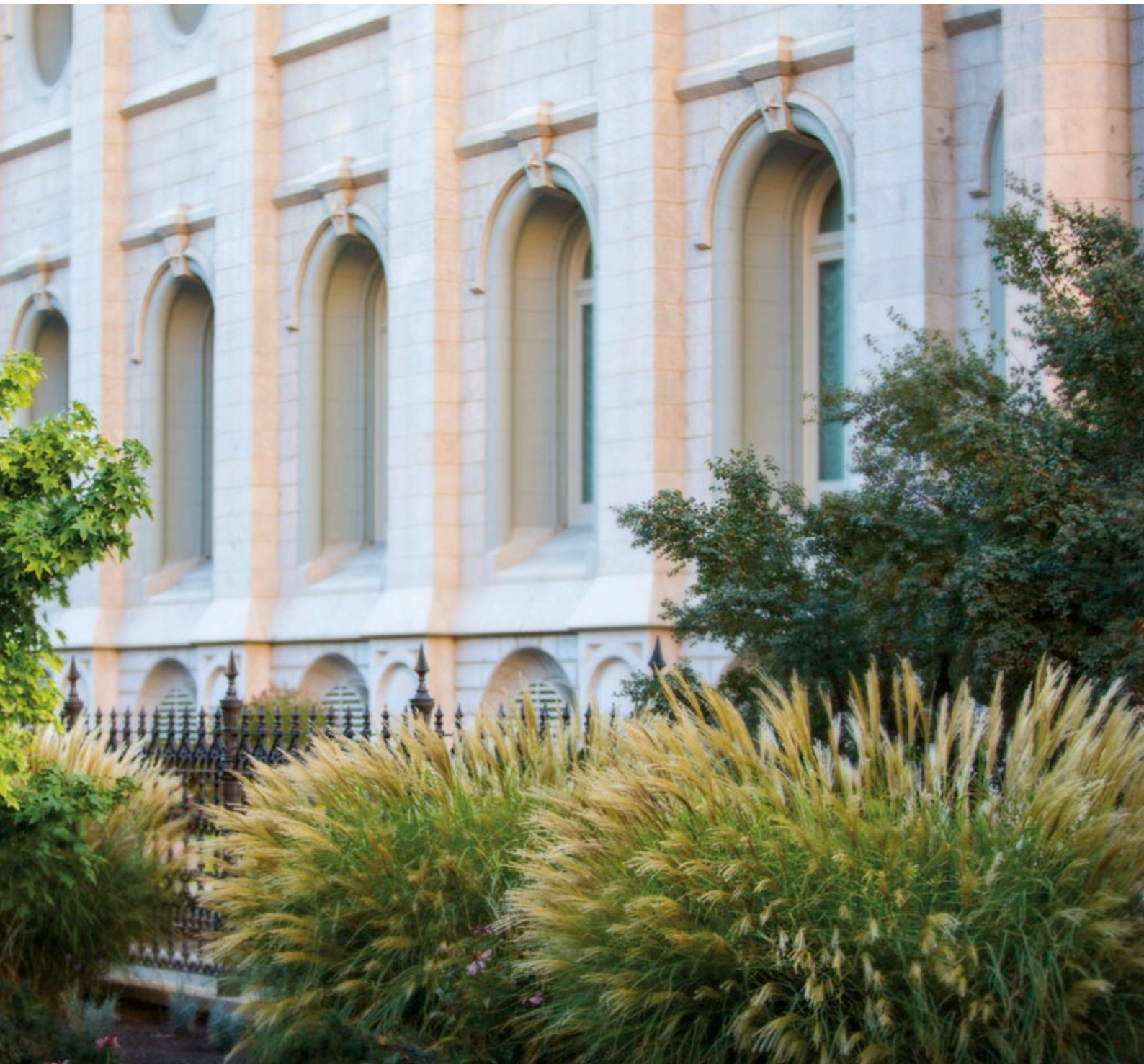
зобов'язуючої, настанови більш прямої, ніж наказ, даний воскреслим Господом, коли Він явився в Галілеї одинадцятьом учням. Він сказав: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, христячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа”². Пророк Джозеф Сміт проголосив: “Після всього, що було сказано, найвеличніший і найважливіший обов'язок—це проповідувати євангелію”³. Дехто з присутніх тут сьогодні все ще пам'ятає слова Президента Девіда О. Мак-Кея, який висловився так: “Кожний член Церкви—місіонер!”⁴.

До їхніх слів я додаю свої. Зараз для членів Церкви і для місіонерів настав час іти разом, працювати разом, трудитися разом у Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього. Він підготував для нас засоби, щоб ділитися євангелією у безліч способів, і Він допомагатиме в нашій роботі, якщо ми будемо діяти з вірою, щоб виконувати Його роботу.

Для підтримки нашої постійно зростаючої місіонерської сили я в минулому попросив наших членів

Церкви робити внески у міру їхніх можливостей в місіонерський фонд їхнього приходу або в Головний місіонерський фонд Церкви. Відповідь на це прохання принесла задоволення й допомогла підтримати тисячі місіонерів, чії обставини не дозволяють їм підтримувати самих себе. Я дякую за ваші щедри внески.

Така допомога потрібна й надалі, щоб ми могли продовжувати допомагати тим, хто має велике бажання служити, але не має для цього коштів.

І ось, брати і сестри, ми прийшли сюди, щоб отримати настанови й натхнення. Багато послань на різні євангельські теми буде виголошено

впродовж наступних двох днів. Ті чоловіки і жінки, які будуть промовляти до вас, шукали небесної допомоги, щоб знати, які послання передати.

Я молюся, щоб ми могли сповнитися Духом Господнім, коли будемо слухати й навчатися. В ім'я нашого Спасителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Незважаючи на те, що кілька десятків людей були присутні під час організації Церкви, шість з них офіційно зазначені у списку як члени Церкви, які брали участь в її організації.
2. Матвій 28:19.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 330.
4. David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1959, 122.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Генеральна конференція: зміцнення віри і свідчення

*О як же нам потрібна генеральна конференція!
Завдяки конференціям наша віра посилюється
і наше свідчення поглиблюється.*

Дякую Вам, Президенте Монсон, за ваше навчання та приклад служіння, подібного до Христового, і ваш заклик до всіх нас бути місіонерами. Ми завжди молимося за Вас.

У нашому розподілі Спаситель Ісус Христос назвав зібрання святих “Моєю генеральною конференцією”¹.

Де б ми не знаходилися у цьому світі, ми все одно можемо бачити й чути, що тут відбувається, і я свідчу, що ми зібралися на *Його* конференції. Я також свідчу, що ми почуємо *Його* слово, бо Він сказав: “Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно”².

Конференції завжди були складовою істинної Церкви Ісуса Христа. Адам збирав своїх нащадків і про рокував про те, що настане. Мойсей збирав дітей Ізраїля і навчав їх заповідям, які отримав. Спаситель навчав натовпи людей, що збиралися на Святій Землі і на Американському континенті. Петро збирав віруючих

в Єрусалимі. Перша генеральна конференція в останні дні була проведена вже через два місяці після організації Церкви, конференції проводяться й тепер.

Ці конференції завжди проходять під скеруванням Господа і спрямовуються *Його* Духом³. Нам не призначаються для виступів конкретні теми. Упродовж тижнів і місяців, часто безсонних ночей, ми чекаємо на Господа. Через піст, молитву, навчання й роздуми ми дізнаємося, яке послання хоче *Він*, щоб ми передали.

Хтось може спитати: “Чому на тхнення не може прийти легше й швидше?” Господь навчав Олівера Каудері: “Ти повинен з’ясувати це повністю своїм розумом; потім ти повинен спитати Мене, чи це правильно”⁴. Послання для конференції приходять до нас після підготовки з молитвою, через Святого Духа.

Цей принцип стосується всіх членів Церкви, коли ми готуємося до участі в конференціях приходу,

колу чи в генеральній конференції. Ми з’ясуємо у своєму розумі, що нам потрібно сказати і що хоче Небесний Батько, щоб ми сказали, й молимося, щоб зрозуміти і застосувати те, чого нас навчено. У час, що передує конференції, ми жертвуємо всіма іншими заходами, “відклада[ючи] те, що від цього світу, [аби] прагнути того, що від кращого”⁵. Тоді ми збираємося сім’ями, щоб почути слово Господне, як робив це народ царя Веніямина⁶.

Діти і молодь люблять бути залученими. Ми припускаємося серйозної помилки, вважаючи, що конференція—не для їхнього розуму й духовної чутливості. Юні члени Церкви, я обіцяю вам: якщо ви будете слухати, то відчуватимете Дух настільки, неначе Він всередині вас. Господь казатиме вам, що Він хоче, аби ви робили зі своїм життям.

На конференціях ми можемо отримати Господне слово, яке має велике значення саме для нас. Один член Церкви свідчив: “Слухаючи ваше звернення, я дивувався. ... Ваш виступ був особистим одкровенням безпосередньо від Господа для моєї сім’ї. Я ще ніколи не відчував такого сильного вияву Духа у своєму житті, як у ті хвилини, коли Святий Дух промовляв прямо до мене”.

А інший сказав: “Я ніколи до цього не відчував так глибоко, що виступ звучав саме для мене”.

Це є можливим, тому що Святий Дух доносить слово Господа до нашого серця у тих поняттях, які ми можемо зрозуміти⁷. Коли я роблю нотатки на конференції, то не завжди пишу те, що каже промовець; я занотовую настанови, які Дух дає особисто мені.

Те, що *говориться*, не є настільки важливим, як те, що ми *чуємо*, і те, що ми *відчуваємо*⁸. Тому-то ми й

стараємося бути на конференції в такій атмосфері, де тихий, лагідний голос Духа можна ясно почути, відчуті й зрозуміти.

О як же нам потрібна генеральна конференція! Завдяки конференціям наша віра посилюється і наше свідчення поглиблюється. І, якщо ми навершені, то зміцнюємо одне одного, щоб вистояти проти вогнених стріл цих останніх днів⁹.

В останні десятиліття Церква значною мірою була позбавлена жахливих непорозумінь та гонінь, які переживали перші святі. Так буде не завжди. Світ віддаляється від Господа все швидше й далі, ніж будь-коли раніше. Супротивник був звільнений на землі. Ми прислухаємося до слів пророків, чуємо, читаємо, вивчаємо їх і ділимося ними, щоб бути попередженими й захищеними. Наприклад, документ "Сім'я: Проголошення світові" був виданий задовго до того, як виникли труднощі, з якими зараз стикається сім'я. Документ "Живий Христос: Свідчення апостолів" був підготований заздалегідь, на той час, коли він буде нам найбільше потрібний.

Ми можемо й не знати всіх підстав, чому на конференції пророки та промовці говорять на певні теми, але Господь знає. Президент Гарольд Б. Лі навчав: "Наша безпека як членів Церкви полягає лише в тому, щоб ми ... прислуха[л]ися до слів і заповідей, які Господь даватиме через Свого пророка. ... Дещо з цього потребуватиме терпіння та віри. Вам може не сподобатися те, що кажуть церковні провідники. Це може суперечити вашим [особистим] уподобанням. Це може суперечити вашим поглядам на суспільство. Це може перешкоджати деяким аспектам вашого громадського життя. Але якщо ви сприйматимете ці слова

так, немовби вони вийшли безпосередньо з вуст Господа, з терпінням і вірою, то вам обіцяно, що "ворота пекла не переможуть вас; ... і Господь Бог розжене сили темряви перед вами і зробить так, щоб небеса захиталися для вашого блага і заради слави Його імені" (УЗ 21:6)¹⁰.

Як Президент Лі знав, з чим ми будемо стикатися в наші дні? Він знав, бо він був пророком, провидцем і одкровителем. І якщо ми слухаємо пророків тепер і прислухаємося до них, у тому числі й тих, хто буде промовляти на цій конференції, то будемо зміцнені й захищені.

Найбільше благословення від генеральної конференції приходить до нас після її завершення. Пам'ятайте про те, що часто згадується в Писаннях: ми збираємося, щоб почути слова Господа, і повертаємося до себе додому, щоб жити за ними.

Цар Венямин, після того як навчав свій народ, "відпустив увесь натовп, і вони повернулися, кожний з них, разом з своїми сім'ями, до своїх рідних домівок"¹¹. У свої дні цар Лімгій робив те саме¹². Спаситель після того, як навчав народ в храмі в землі Щедрій і служив йому, благав: "Ідіть до своїх домівок, і подумайте над тим, що Я сказав, і просіть у Батька в Моє ім'я, щоб ви могли зрозуміти і підготувати свій розум до завтра, і Я прийду до вас знову"¹³.

Ми приймаємо запрошення Спасителя, коли розмірковуємо і молимося, щоб зрозуміти, чого були навчені, а потім—ідемо вперед і виконуємо Його волю. Пам'ятайте слова Президента Спенсера В. Кімбола: "Я зосереджую свої думки, коли повертаюся додому після такої [генеральної] конференції ...; є так багато сфер у моєму житті, в яких я можу удосконалюватися. Я склав подумки їх список і сподіваюся іти й працювати відразу ж, як тільки ми закінчимо [конференцію]"¹⁴. Недавно Президент Монсон сказав: "Я захожую вас прочитати ці виступи і поміркувати над посланнями, які містяться в них. Із свого особистого життя я зрозумів, що маю набагато більшу користь від цих натхнених проповідей, коли вивчаю їх більш глибоко"¹⁵.

На додаток до запрошення, щоб ми особисто і з сім'єю вивчали Писання, Небесний Батько хоче, аби ми регулярно вивчали й застосовували те, про що дізналися на конференції. Я свідчу: ті, хто покладає свою довіру на Господа і з вірою прислухається до Його поради, отримає більше сили, щоб мати благословення для себе та своїх сімей заради поколінь, які прийдуть.

Небесний Батько підготував шлях. На цій конференції 97 відсотків членів Церкви можуть слухати ці послання своєю рідною мовою.

Мільйони членів Церкви в 197 країнах будуть дивитися цю конференцію, що транслюватиметься 95 мовами. Уже через два чи три дні послання будуть на сайті LDS.org англійською мовою, а через тиждень вони вже почнуть з'являтися 52 мовами. Тепер ми отримуємо друковані церковні журнали вже протягом трьох тижнів після генеральної конференції. Вам більше не треба чекати місяці, щоб ці виступи були доставлені поштою. Завдяки комп'ютеру, телефону чи іншим електронним пристроям, ми можемо читати, слухати, дивитися навчання пророків і ділитися ними. У будь-який час, у будь-якому місці ми можемо збільшувати своє знання, зміцнювати свою віру й свідчення, захищати свої сім'ї і безпечно вести їх додому.

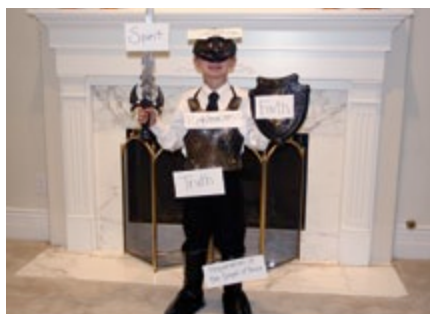
Послання цієї конференції також будуть включені до навчальних матеріалів, призначених для молоді. Батьки, ви можете мати доступ до уроків для молоді на сайті LDS.org. Ознайомтесь з тим, що вивчають ваші діти, і візьміть за мету вивчити цей матеріал та використовувати його для сімейних обговорень, домашніх сімейних вечорів, сімейних рад, особистих співбесід з кожною своєю дитиною, щоб навчити її індивідуально того, що їй потрібно.

Я закликаю всіх членів Церкви користуватися ресурсами на церковних веб-сайтах та мобільних додатках. Вони постійно удосконалюються, щоб ними було простіше користуватися і щоб вони були

більш пов'язані з нашим життям. На сайті LDS.org ви знайдете ресурси, які допоможуть вам вивчати євангелію, зміцнювати свою домівку і сім'ю та служити у вашому покликанні. Ви також можете шукати своїх предків, за яких потрібно виконати храмові обряди, та ресурси, які допомагатимуть вам виконувати роботу спасіння, в тому числі й ділитися євангелією. Батьки можуть відігравати провідну роль у підготовці своїх дітей до хрищення, отримання священства, служіння на місії повного дня та у підготовці до храму. Вони можуть допомогти йти прямою й вузькою дорогою храмових обрядів і завітів та підготуватися, щоб бути гідними благословень вічного життя.

На останній квітневій конференції, на генеральних зборах священства, я говорив про мого батька, який намалював рицаря у повному озброєнні, щоб навчити мене, як зодягнутися у повну зброю Бога та мати духовний захист, який вона забезпечує.

Після закінчення тієї сесії один

Джейсон у своїй "повній Божій зброї".

батько розказав своїй сім'ї про те, що він дізнався. Відчувши натхнення, їхній юний син Джейсон зайшов на сайт LDS.org, щоб самому послухати це послання. Через кілька днів він, взявши його за основу, провів на домашньому сімейному вечорі урок для своїх братів і сестер. Він тут.

Просте послання з конференції, натхненне Господом, було отримане дитиною і вона особисто й переконливо навчала сім'ю. Мені подобається, що ця дитина має нагрудник праведності. Мені подобається, що вона має щит віри, яким може захиститися від вогняних стріл супротивника. Це і є благословенням від конференції.

Мої брати і сестри, я приношу особливе свідчення про те, що Господь Ісус Христос живе і стоїть на чолі цієї Церкви. Це *Його* генеральна конференція. Я обіцяю вам в Його ім'я: якщо ви будете молитися зі щирим бажанням, щоб почути голос вашого Небесного Батька в посланнях цієї конференції, то зрозумієте, що Він говорив до вас, аби допомогти вам, зміцнити вас і вести вас додому у Свою присутність. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 124:88; курсив додано.
2. Учення і Завіти 1:38.
3. Див. Учення і Завіти 46:2.
4. Учення і Завіти 9:8.
5. Учення і Завіти 25:10.
6. Див. Мосія 2:5.
7. Див. 2 Нефій 33:1.
8. Див. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Tonga Area Conference 1976, 27.
9. Див. Лука 22:31–32.
10. Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (2001), сс. 84–85.
11. Мосія 6:3.
12. Див. Мосія 8:4.
13. 3 Нефій 17:3.
14. Spencer W. Kimball, "Spoken from Their Hearts", *Ensign*, Nov. 1975, 111.
15. Томас С. Монсон, "У розлуці хай веде Господь", *Ліягона*, лист. 2012, с. 110.

Старійшина Уліссес Соарес
З президентства сімдесятників

Будьте лагідними і невибагливими серцем

Бути лагідним не означає бути слабким, але це означає поводитися з великодушністю і добротою.

Мормон навчав, що людина “не може мати віри і надії, якщо вона не буде лагідною і невибагливою серцем”¹. Він додав, що без таких рис “віра і надія марні, бо ніхто не приймається до Бога, крім лагідних і невибагливих серцем”².

Лагідність—це риса характеру, притаманна тим, хто “богобоязливий, праведний, скромний, сприймаючий повчання і терплячий у стражданнях”³. Ті, хто володіє цією рисою, є тихими, привітними й охочими йти за Ісусом Христом і Його євангельськими вченнями. Вони мають спокійний, покірний, толерантний і упокорений характер.

У своєму посланні до галатів Апостол Павло навчав, що лагідність—це плід Духа⁴. Тому найлегший для нас спосіб його досягти—це “жити духом”⁵. А для того, щоб жити Духом, наш спосіб життя має відображати праведність перед Господом.

Беручи ім'я Христа на себе, очікується, що ми прагнутимемо

наслідувати його риси і змінюватимемо свій характер, аби щодня ставати все більше схожими на Нього. Спаситель, застерігаючи своїх учнів, сказав: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”⁶. Єдиною абсолютно досконалою істотою, яка коли-небудь жила на землі, є Спаситель. Якщо ми “приходимо до Христа, ... відринаємо від [себе] всю безбожність; ... і любимо Бога”, то завдяки Його благодаті настане день, коли ми зможемо бути досконаліми в Ньому⁷.

“Риси характеру, подібного до Христового, є дарами Бога. [Ці якості] даються [нам], якщо [ми] правильно розпоряджаємося своєю свободою волі. ...Бажаючи зробити Богу приємне, [ми маємо] усвідомити свої слабкості і бути готовими і мати бажання вдосконалюватися”⁸.

Лагідність є необхідною для нас, аби нам стати більш подібними до Христа. Без неї ми не зможемо розвивати інші важливі чесноти. Бути лагідним не означає бути слабким,

але це означає поводитися з великодушністю і добротою, виявляючи міць, спокій, здорову самооцінку і самоконтроль.

Лагідність була однією з найбільш поширених рис в житті Спасителя. Він сам навчав Своїх учнів: “Навчіться від Мене; бо Я тихий і серцем покірливий”⁹.

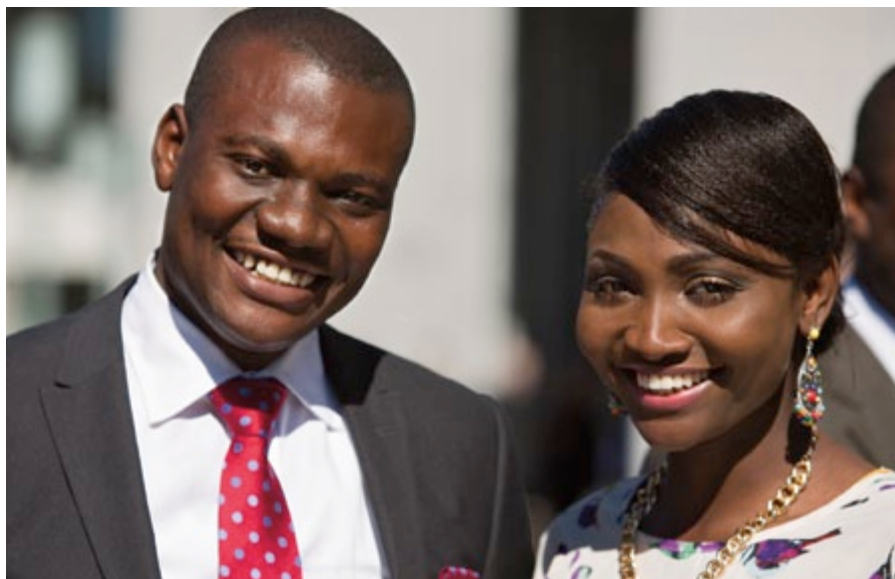
Ми благословенні народитися з насінням лагідності в нашому серці. Ми маємо зрозуміти, що неможливо зростити і розвинути це насіння за одну мить, але скоріше протягом певного часу. Христос просить нас “брати щоденно свого хреста”¹⁰, маючи на увазі, що це є постійний процес, на якому зосереджуються і якого прагнуть.

Президент Лоренцо Сноу, п'ятий пророк нашого розподілу, навчав: “Це наш обов'язок намагатися бути досконалими, ... вдосконалюватися щодня, вивчати свою поведінку минулого тижня і цього тижня робити все краще; сьогодні робити все краще, ніж вчора”¹¹. Отже, перший крок для набуття лагідності—це прагнення вдосконалюватися день у день. Кожного дня нам треба намагатися бути кращими, ніж днем раніше, рухаючись уперед завдяки цьому процесу.

Президент Сноу додав:

“Нам притаманно робити якісь дурниці й виявляти ті чи інші слабкості; та нам слід старатися якомога швидше позбутися цього і ... виховувати це почуття в серці наших дітей, ... щоб вони могли навчитися за будь-яких обставин належно поводити себе перед Ним.

Якщо чоловік може один день прожити зі своєю дружиною без сварки або без того, щоб погано поставитися до когось, або без того, щоб якимось чином засмутити Духа Божого ...; на той момент він

в цьому є досконалим. Потім нехай він спробує зробити те саме наступного дня. Але думка про те, що наступного дня йому це не вдалося, не повинна бути для нього причиною вважати, що він не доб'ється успіху на третій день”¹².

Визнаючи нашу самовідданість і наполегливість, Господь дасть нам те, чого ми вже не зможемо досягти через наші недоліки і людські слабкості.

Інший важливий крок у набутті лагідності—це навчитися контролювати свої емоції. Те, що тілесна людина перебуває в кожному з нас, і те, що ми живемо у світі, сповненому тиском, контролювання наших емоцій може стати однією з проблем в нашому житті. Подумайте кілька секунд, якою буде ваша реакція, якщо хтось не виконає ваші бажання в той момент, коли ви цього від них захочете. Або коли люди не згодні з вашими ідеями, навіть якщо ви абсолютно впевнені, що вони є правильним рішенням проблеми? Якою буде ваша реакція, якщо хтось образить вас, критикуватиме ваші зусилля або буде грубим просто через поганий настрій? У ці моменти та в інших складних ситуаціях ми повинні навчитися керувати нашим норовом і приборкати наші почуття через терпіння і лагідне переконання. Це те, що є найбільш важливим у наших оселях і в наших

стосунках зі своїми вічними напарниками. За 31 рік, що я одружений з моєю коханою, вона часто лагідно нагадувала мені про це в той час, коли ми стикалися з тривожними випробуваннями життя.

Серед вказівок, що містяться у 2-му посланні Тимофію, Апостол Павло сказав:

“А [слуга] Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим,

що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати,

щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї”¹³.

Контролюючи свої реакції, будучи спокійними й врівноваженими і уникаючи суперечок, ми почнемо навчатися дару лагідності. Президент Генрі Б. Айрінг якось сказав: “Якщо ми з вірою контролюємо свій темперамент і скоряємо свою гордість, Святий Дух даватиме нам Своє схвалення, і священні обіцяння та завіти ставатимуть певними”¹⁴.

Ще один крок для досягнення лагідності—це стати смиренними. Господь наставляв Томаса Б. Марша через пророка Джозефа Сміта, говорячи: “Будь смиренным; і Господь Бог твій вестиме тебе за руку і дасть тобі відповідь на твої молитви”¹⁵.

Я вірю, брати і сестри, що тільки

ті, хто є смиренними, можуть розпізнати і зрозуміти Господні відповіді на свої молитви. Смиренні є сприймаючими повчання, які визнають рівень своєї залежності від Бога і бажають підкорятися Його волі. Смиренні є лагідними і мають можливість впливати на інших бути такими ж. Боже обіцяння смиренним полягає в тому, що Він вестиме їх за руку. Я щиро вірю, що ми уникатимемо манівців і смутку в своєму житті доти, доки ми йтимемо за руку з Господом.

Одним з найкрасивіших прикладів лагідності в наш час, про який мені відомо, є приклад навернення брата Мозеса Малангу. Його навернення почалося в 1964 році, коли він отримав примірник Книги Мормона. Він був зачарований цією книгою, але тільки на початку 70-х років, йдучи вулицею в Йоганнесбурзі, Південна Африка, він побачив табличку Церкви СОД на будівлі. Брат Малангу був заінтригований і увійшов до приміщення, щоб дізнатися більше про Церкву. Йому люб'язно сказали, що він не може відвідувати служіння або христитися, оскільки на той час закони країни не дозволяли цього.

Брат Малангу прийняв це рішення з лагідністю, покірливістю і без образ, але в нього залишилося сильне бажання дізнатися більше про Церкву. Він попросив у церковних провідників залишати одне з вікон дому зборів відкритим під час недільних зборів, щоб він міг сидіти надворі і слухати програму богослужіння. Протягом кількох років сім'я брата Малангу та його друзі регулярно відвідували Церкву “через вікно”. Одного разу в 1980 році їм сказали, що вони можуть відвідувати Церкву, а також охриститися. Який славетний день то був для брата Малангу.

Пізніше Церква організувала філію у його районі Соуето. Це стало можливим тільки через рішучість, мужність і відданість таких людей, як брат Малангу, який за важких обставин залишався вірним протягом стількох років.

Один із друзів брата Малангу, який приєднався до Церкви в той же час, розповів мені цю історію, коли я відвідував кіл Соуето. Наприкінці нашої розмови, він обійняв мене. У той момент, брати і сестри, я відчув, неначе люблячі руки Спасителя огорнули мене. Очі цього доброго брата випромінювали лагідність. З серцем, сповненим добра і глибокої вдячності, він попросив мене просто сказати Президенту Томасу С. Монсону, яким вдячним і благословенним він і багато інших людей є, завдяки тому, що вони мають істинну євангелію в своєму житті. Приклад лагідності брата Малангу і його друга справді справили добрий вплив на багато життів—особливо на моє.

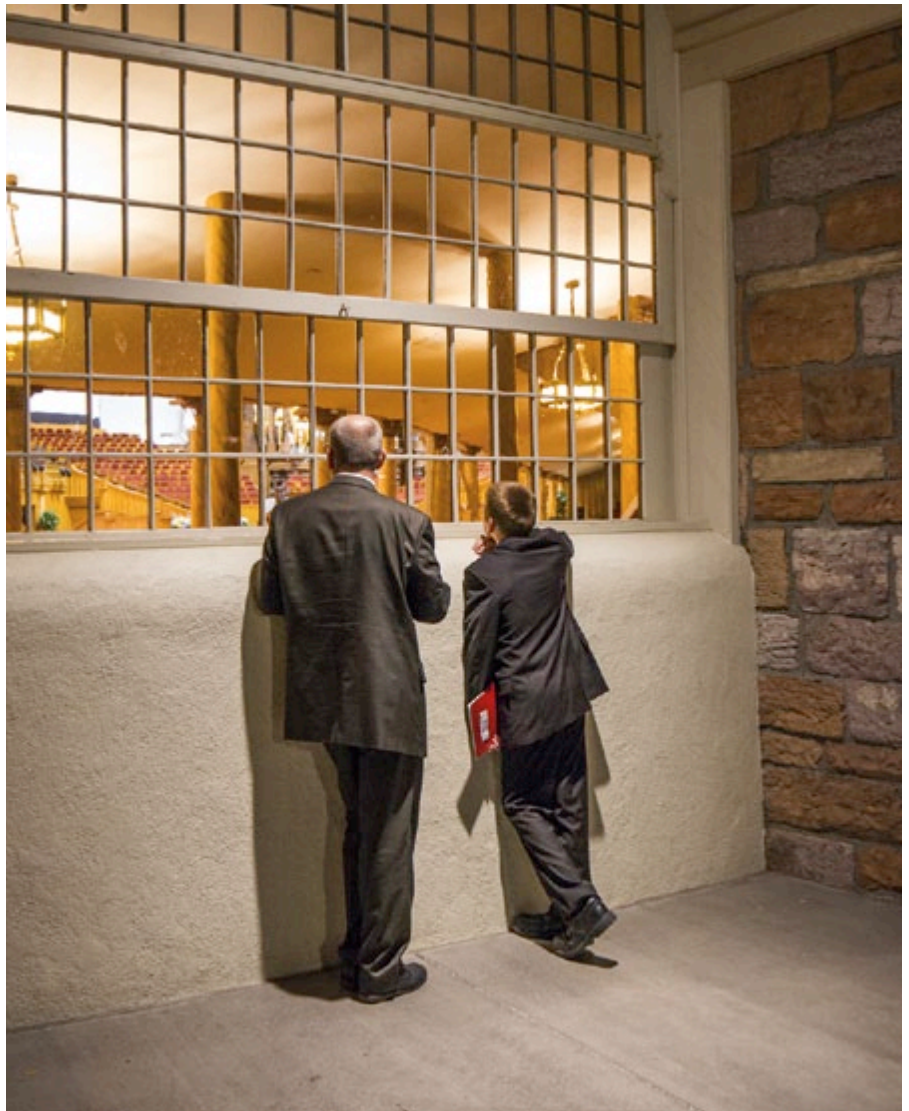
Брати і сестри, я вірю, що Спаситель Ісус Христос—найкращий приклад лагідності. Навіть під час останніх хвилин Його земного життя, будучи несправедливо звинуваченим і засудженим, через біль несучи Свій хрест до Голгофи, зазнаючи знущань і прокльонів від Своїх ворогів, покинутий багатьма тими, хто знав Його і був свідком Його чудес, Його було прибито на хресті.

Навіть після найбільших фізичних страждань, Господь звернувся до Свого Батька і промовив з глибини Свого лагідного і смиренного серця: “Отче, відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!”¹⁶ Христос не ухилився від надзвичайних фізичних і духовних страждань, даючи нам можливість змінити наш духовний характер і стати такими ж лагідними, як Він.

Я складаю своє свідчення, що Ісус Христос є наш Спаситель. Я свідчу вам, що, завдяки Його любові можливо змінитися. Можливо позбутися наших слабкостей. Можливо відмовитися від лихих впливів в нашому житті, контролювати свій гнів, стати лагідними і розвивати ті риси, які має Спаситель. Він показав нам шлях. Він показав нам бездоганний приклад і наказав кожному з нас стати такими, як Він. Його запрошення до нас—йти за Ним, слідувати Його прикладу і стати подібними до Нього. Про ці істини я складаю своє свідчення в Його священне ім'я, самого Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мороній 7:43.
2. Мороній 7:44.
3. Путівник по Писаннях, “Лагідний, лагідність”; scriptures.lds.org.
4. Див. Галатам 5:22–23.
5. Галатам 5:25.
6. Матвій 5:48.
7. Мороній 10:32.
8. “Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння” (2004), с. 121.
9. Матвій 11:29.
10. Лука 9:23.
11. Lorenzo Snow, in Conference Report, Apr. 1898, 13.
12. Учення Президентів Церкви: *Доречіо Сноу* (2012), сс. 104, 105.
13. 2 Тимофію 2:24–26.
14. Генрі Б. Айрінг, “Сім’ї—під завітом”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 65.
15. Учення і Завіти 112:10.
16. Лука 23:34.

Керол М. Стівенс

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Чи знаємо ми, що маємо?

Ці обряди і завіти священства відкривають доступ до повноти благословень, обіцяних нам Богом, які стали можливими завдяки Спокуті Спасителя.

У документі “Сім’я: Проголошення світові” Перше Президентство і Кворум Двадцятих Апостолів заявляють: “Усі люди—чоловіки і жінки—створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків і, будучи такою, має божественну природу і долю”¹. Щоб досягти цієї божественної долі, кожному сину й кожній дочці Бога потрібні обряди й завіти священства.

Нам потрібне хрищення. Занурюючись у води хрищення, ми укладаємо завіт взяти на себе ім’я Христа, завжди пам’ятати Його, виконувати Його заповіді і служити Йому до кінця, щоб Його Дух міг завжди бути з нами².

Нам потрібен дар Святого Духа. Завдяки обряду надання цього дару, ми можемо мати доступ до постійного супроводу Духа. Президент Уілфорд Вудрафф навчав: “Кожний чоловік, кожна жінка, що будь-коли входили в церкву Божу і були охрищені для відпущення їхніх гріхів, мають право на одкровення, право на Духа Божого, щоб Він допомагав

їм у їхніх трудах, у їхніх благословеннях, що їх вони дають своїм дітям і тим, над ким їх поставлено головувати. Святий Дух дається не тільки чоловікам або тільки апостолам чи пророкам; Він належить кожному вірному чоловікові, кожній вірній жінці, а також кожній дитині, достатньо дорослій, щоб сприйняти євангелію Христа”³.

Нам потрібно отримати храмовий ендаумент. Старійшина М. Рассел Баллард сказав: “Коли чоловіки і жінки приходять у храм, вони обдаровуються силою, яка за визначенням є силою священства. ... Ендаумент у буквальному розумінні означає дарування сили”⁴.

Нам потрібен обряд запечаткування, який веде до вічного життя, “найвеличнішого з усіх дарів Бога”⁵. Цей обряд священства отримується тільки разом чоловіком і жінкою. Старійшина Рассел М. Нельсон навчав: “Повноваження священства було відновлено, щоб сім’ї могли бути запечатані навечно”⁶.

Нам потрібна можливість поновлювати ці завіти щотижня, приймаючи причастя. Пророки і апостоли

останніх днів навчали, що гідно приймаючи причастя, ми можемо поновити не тільки наш завіт хрищення, але й “усі завіти, які ми уклали з Господом”⁷.

Ці обряди і завіти священства відкривають доступ до повноти благословень, обіцяних нам Богом, які стали можливими завдяки Спокуті Спасителя. Вони озброюють Божих синів і дочок силою Бога⁸, і надають нам можливість отримати вічне життя—повернутися у Божу присутність і жити з Ним в Його вічній сім’ї.

Нещодавно разом з провідниками священства я їздила, щоб відвідати сім’ї чотирьох жінок в Гондурасі. Ці сестри та їхні сім’ї потребували ключів і повноваження священства, обрядів і завітів священства, а також сили і благословень священства.

Ми відвідали одну милу сестру, яка має сім’ю й двох чудових дітей. Вона вірна й активна в Церкві і навчає своїх дітей вибирати істину. Її чоловік підтримує її церковну діяльність, але не належить до Церкви. Її сім’я міцна, але щоб бути ще міцнішою, їм потрібні додаткові благословення священства. Їм потрібно, щоб батько пройшов обряд хрищення, отримав дар Святого Духа та був висвячений у священство. Їм потрібна сила священства, яка може прийти завдяки ендаументу і запечатуванню.

Наступною ми відвідали домівку двох незаміжніх сестер, жінок великої віри. Одна з них має сина, який готується до місії. Інша лікується від раку. У часи, коли опускаються руки й приходять відчай, вони згадують про Спокуту Спасителя і сповнюються вірою й надією. Їм обом потрібні додаткові благословення і сила, які доступні завдяки храмовим обрядам. Ми захопили їх разом з цим майбутнім місіонером в їхній сім’ї підготуватися, щоб отримати ті обряди.

Останнім ми відвідали дім сестри, чоловік якої нещодавно загинув у жахливій аварії. Недавно навернена до Церкви, вона не розуміла, що може отримати свій власний ендаумент і бути запечатаною до свого чоловіка. Коли ми навчали її, що ці благословення можуть бути доступними для неї та її загиблого чоловіка, вона сповнилася надії. Знаючи, що завдяки храмовим обрядам і завітам її сім'я може бути запечатаною разом, вона має віру й рішучість зустріти випробування, що чекають попереду.

Син цієї вдови готується отримати Ааронове священство. Його висвячення стане великим

благословенням для неї та її сім'ї. Вони матимуть у себе вдома носія священства.

Зустрівшись з цими вірними жінками в Гондурасі, я змогла побачити, що вони стараються тримати свої сім'ї активними в евангелії. Вони висловлювали вдячність за вірних завітам членів приходу, які дбайливо наглядають за ними і допомагають задовольняти їхні матеріальні й духовні потреби. Однак кожна з цих сестер мала потреби, які повністю не були задоволені.

У кожній з цих трьох домівок, в яких ми побували, мудрий провідник священства запитав кожну сестру, чи отримувала вона благословення

священства. І кожного разу відповідь була "ні". Кожна сестра того дня попросила дати їй благословення священства й отримала його. Кожна з них плакала, висловлюючи вдячність за втішення, спрямування, підбадьорення й натхнення, що прийшли від Небесного Батька через гідного носія священства.

Ці сестри надихнули мене. Вони виявляли благоговіння перед Богом і Його силою та владою. Я також була вдячна за провідників священства, які відвідували ці домівки разом зі мною. Залишаючи кожну з них, ми разом радилися, як допомогти цим сім'ям отримати обряди, які їм потрібні, щоб йти далі шляхом завітів та зміцнювати свої сім'ї.

Сьогодні існує велика необхідність для чоловіків і жінок збільшувати повагу одне до одного як до синів та дочок Бога і бути благоговійними перед Небесним Батьком та Його священством—Його силою і владою.

У Бога є план для нас, і якщо ми виявляємо віру в Його план та довіряємо цьому плану, наше благоговіння перед Ним та Його силою і владою священства буде збільшуватися.

Під час Всесвітніх зборів навчання провідництва *Зміцнення сім'ї і Церкви через священство* нас навчали, що сестрам, у яких в сім'ї немає носіїв священства, ніколи не потрібно відчувати себе самотніми. Вони благословляються і зміцнюються через обряди, які отримують, та через завіти, яких дотримуються. Без жодних вагань їм треба звертатися по допомогу, якщо вона їм потрібна. Старійшина М. Рассел Баллард навчав, що кожна жінка в Церкві має знати, що в неї є єпископ, президент кворуму старійшин, домашній вчитель та інші гідні

носії священства, на яких вона може покластися і які прийдуть до неї додому та допоможуть їй і, за словами сестри Розмарі М. Уїксон, “дадуть благословення”⁹.

Старійшина Баллард також навчав: “Наш Небесний Батько щедрий у Своїй силі. Усі чоловіки і жінки мають доступ до цієї сили, яка допомагає нам в житті. Усі, хто уклали священні завіти з Господом і хто шанує ці свої завіти, мають право отримати особисте одкровення, бути благословенними служінням ангелів і спілкуватися з Богом”¹⁰.

Ми всі потрібні одне одному. Синам Бога потрібні дочки Бога, а дочкам Бога потрібні сини Бога.

Ми маємо різні дари й різні сильні риси. У 12-му розділі Першого послання до коринтян наголошено, що синам і дочкам Бога, кожному з нас, потрібно виконувати саме нашу роль і наші обов’язки за Господнім планом, а це всім може принести користь¹¹.

Сини Бога, чи ви знаєте, хто ви є? Чи знаєте ви, що маєте? Чи гідні ви застосовувати священство й отримати силу і благословення священства? Чи виконуєте ви свою роль та свої обов’язки, щоб зміцнювати сім’ї як батьки, дідуся, сини, брати і дядьки? Чи виявляєте ви повагу

до жінок, до жіночої статі і до материнства?

Дочки Бога, чи ми знаємо, хто ми є? Чи знаємо, що ми маємо? Чи ми гідні прийняти силу і благословення священства? Чи отримали ми дані нам дари з вдячністю, благодаттю й гідністю? Чи виконуємо ми свою роль і свої обов’язки, щоб зміцнювати сім’ї як матері, бабусі, дочки, сестри і тітки? Чи виявляємо ми повагу до чоловіків, до чоловічої статі і до батьківства?

Чи маємо ми як завітні сини і дочки віру в нашого Небесного Батька та Його вічний план для нас? Чи маємо ми віру в Ісуса Христа та Його Спокуту? Чи віримо ми, що маємо божественну природу й долю? І чи у своїх зусиллях досягнути цієї божественної долі й отримати все, що Батько має для нас¹², ми розуміємо, як важливо отримати обряди священства й укласти наші завіти з Господом, дотримуватися та поновлювати їх?

Ми—улюблені духовні сини і дочки небесних батьків й маємо божественну природу та долю. Наш Спаситель, Ісус Христос, любив нас настільки, що віддав Своє життя за нас. Його Спокута забезпечує нам шлях, щоб йти далі цим шляхом в наш небесний дім завдяки

священним обрядам і завітам священства.

Ці обряди і завіти священства були відновлені на землі через пророка Джозефа Сміта, і сьогодні Президент Монсон тримає всі ключі священства на землі.

Старійшина Д. Тодд Кристофферсон навчав: “У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів є влада священства для виконання обрядів, якими ми можемо укласти завіти, що пов’язують нас з Небесним Батьком, в ім’я Його Святого Сина. ... Бог виконає те, що обіцяв вам, якщо ви будете шанувати свої завіти з Ним”¹³.

Про це свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
2. Див. Мороній 4:3; 6:3.
3. *Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудраф* (2005), с. 49.
4. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (Brigham Young University Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.
5. Учення і Завіти 14:7; див. також Учення і Завіти 131:1–4.
6. Рассел М. Нельсон, “Зміцнення шлюбів”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 37; або в *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2012), с. 134.
7. Delbert L. Stapley, in Conference Report, Oct. 1965, 14; процитовано в Л. Том Перрі, “І нині причащаючись”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 41; див. також *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220.
8. Див. Учення і Завіти 109:22.
9. Див. М. Рассел Баллард та Розмарі М. Уїксон, “Благословення священства в кожному домі” в *Зміцнення сім’ї і Церкви через священство*, (Всесвітні збори навчання провідництва, бер. 2013); lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Див. також Учення і Завіти 46:9, 12.
12. Див. Учення і Завіти 84:38.
13. Д. Тодд Кристофферсон, “Сила завітів”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 22.

Старійшина Едвард Дубе
Сімдесятник

Дивіться вперед і вірте

З точки зору Господа те, що ми зробили або де були, не настільки важливо у порівнянні з тим, куди ми прагнемо йти.

Коли ще хлопчиком я працював на полях разом зі своєю матір'ю, вона навчила мене одного з найважливіших уроків життя. Вже давно був ранок, сонце піднялося і ми сапали, як мені здавалося, дуже довго. Я зупинився, щоб озирнутися та побачити чого ми досягли, і сказав мамі: “Подивися скільки ми вже зробили!” Мати не відповіла. Думаючи, що вона не почула мене, я повторив сказане трохи голосніше. Вона знов не відповіла. Я знов повторив свої слова, промовляючи ще гучніше. Зрештою вона обернулася до мене і сказала: “Едварде, ніколи не дивися назад. Дивися вперед—на те, що нам ще слід зробити”.

Мої дорогі брати і сестри, завіт, який ми уклали з Господом, коли христилися—“бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де [ми можемо] бути” (Мосія 18:9)—є зобов'язанням на все життя. Президент Дітер Ф. Ухтдорф сказав: “Увійшовши у води хрищення й отримавши дар Святого Духа, люди стануть на шлях учнівства і мають зобов'язання незмінно та з вірою йти слідами нашого Спасителя” (“Святі о будь-якій порі”, *Ліягона*, вер. 2013, с. 5). Господь через Своїх слуг покликає нас служити у різних

покликаннях, які ми приймаємо з цілковитою відданістю. Коли настає час звільнення від покликання і нас покликають служити в іншому покликанні, ми з радістю приймаємо його, знаючи, як знали наші предки, що “у служінні Господу важливо не де, а як ви служите” (J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1951, 154).

Наприклад, коли президента колу або єпископа звільняють від покликання, він з радістю приймає своє звільнення від покликання, і коли йому пропонують служити у будь-якому покликанні, яке Господь, через Своїх слуг, “вважає за належне” для нього (Мосія 3:19), він не озирається назад і не думає що вже достатньо послужив. Він “не втомлюється у добротності”, оскільки знає, що “закладає основи великої роботи” з чітким розумінням того, що такі зусилля благословляють життя на вічність. Так “з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33).

Нам усім слід “завзято займатися доброю справою, і робити багато чого за [нашою] власною вільною волею, і вершити багато праведності” (УЗ 58:27).

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,

радив: “На минулому слід навчатися, а не жити ним. Ми озираємося назад, щоб іскри радісних подій втішали нас, а не для того, щоб гребтися в попелі. І коли ми здобули необхідні знання і взяли з собою найкраще з того, що відбулося, тоді ми дивимось вперед і пам'ятаємо, що віра завжди спрямована в майбутнє” (“Найкраще—попереду”, *Ліягона*, січ. 2010, с. 18).

Урок, якого навчила мене моя мама—дивитися вперед—стосувався бур'янів, які ми бачили у полі, і цей виклик був незначним у порівнянні з тим, через що довелося пройти першим святым. Старійшина Джозеф Б. Віртлін дуже добре описав ці події: “У 1846 році понад 10000 [людей] залишили процвітаюче місто [Наву], зведене на берегах ріки Міссісіпі. З вірою у пророчих провідників ті перші члени Церкви полишили своє “Прекрасне місто” і вирушили в пустинні землі на західному кордоні США. Вони точно не знали куди йдуть, скільки миль ще попереду, як довго триватиме подорож або що готує для них майбутнє. Але вони *знали*, що їх веде Господь і Його слуги” (“Faith of Our Fathers,” *Ensign*, May 1996, 33).

Вони знали, як то воно було—дивитися вперед і вірити. За п'ятнадцять років до цього дехто з цих членів Церкви був присутнім, коли було отримано одкровення:

“Бо істинно Я кажу вам, благословенний той, хто виконує Мої заповіді, у житті або у смерті; і той, хто є вірним у знегоді—нагорода такому буде більшою в царстві небесному.

Ви не можете побачити своїми природними очима, на теперішній час, план вашого Бога стосовно того, що відбуватиметься віднині, і слави, яка піде слідом за великою знегодою” (УЗ 58:2–3).

Ми також можемо дивитися вперед і вірити. Ми можемо відгукнутися на заклик нашого Господа, який з розпростертими руками запрошує нас:

“Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28–30).

Наш любий пророк, Президент Томас С. Монсон, його радники і Кворум Дванадцятьох Апостолів запрошують усіх нас брати участь у роботі зі спасіння. Новонавернені, молодь, доросла молодь, пенсіонери, які завершили кар’єру, та місіонери повного дня мають взяти на себе ярмо і працювати разом заради прискорення роботи зі спасіння.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, одного разу відвідав

змагання запряжок волів, і там він помітив аналогію. Він так розповів про ту подію: “На дерев’яні сани були навантажені бетонні блоки: чотири з половиною тисячі кілограмів—майже п’ять тонн. ... Мета полягала в тому, щоб воли пересунули сани приблизно на 90 сантиметрів. ... Я помітив добре підібрану пару дуже великих, плямистих, блакитно-сірих тварин ... великих волів блакитної породи з минулих сезонів”.

Говорячи про результати змагань, він сказав: “Запряжки одна за одною виходили з гри. ... Навіть великі блакитні воли! Пара маленьких, невиразних тварин, які за розмірами не дуже підходили одна одній, зрушили сани усі три рази”.

Потім він пояснив цей несподіваний результат: “Великі блакитні воли були більшими і міцнішими, і їхні розміри співпадали краще, ніж в будь-якій іншій запряжці. Але маленькі воли краще працювали

разом і їхні зусилля були скоординованими. Вони спільно тягнули ярмо. Обидві тварини абсолютно одночасно робили ривки вперед і ця сила зрушувала вантаж” (“Equally Yoked Together”, уривок з виступу на семінарі для регіональних представників, 3 квіт. 1975 р.; in *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], 30).

Дивлячись вперед і вірячи, нам потрібно так само працювати єдиною командою у прискоренні роботи зі спасіння, коли ми запрошуємо інших прийти до Христа. З нашими особистими здібностями, нам слід дотримуватися поради президента Дітера Ф. Ухтдорфа “стояти близько одне до одного і піднімати, де стоїмо” (“Піднімайте, де стоїте”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 56). Ми в змозі стягнути повноти нашого потенціалу. Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, спостерігав: “Відвідуючи Церкву всюди, де вона є, я захоплююся всіма

позитивними змінами, що відбуваються. І все ж я ніколи не відчуваю, що ми, як народ, сягнули нашого справжнього потенціалу. У мене склалося враження, що ми не завжди працюємо разом, що ми все ще надто зацікавлені у прагненні особистої шани та успіху і виявляємо зовсім незначний інтерес до спільної мети—розбудови Божого царства” (“United in Building the Kingdom of God”, *Ensign*, May 1987, 35).

Єднаймося ж разом у спільній меті “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Наш Спаситель, Ісус Христос, який бачить від початку до кінця, дуже добре знав ту дорогу, якою Він йтиме у Гефсиманію і на Голгофу, коли проголошував: “Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!” (Лука 9:62). З точки зору Господа те, що ми зробили або де були, не настільки важливо у порівнянні з тим, куди ми прагнемо йти.

Наші керівні принципи були викладені нам пророком Джозефом Смітом: “Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 51).

Я свідчу, що наслідуючи вірець нашого Спасителя, Ісуса Христа, і своїми діями здійснюючи руки підкутом на підтримку нашого любого пророка, Президента Томаса С. Монсона, ми знайдемо мир, втіху та радість і будемо “куштувати блага землі ... в ці останні дні” (див. УЗ 64:34). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Небесні отвори

Духовні і мирські благословення приходять у наше життя, якщо ми живемо за законом десятини.

Я хочу описати два засвоєні мною важливі уроки, пов'язані із законом десятини. Перший урок стосується благословень, які приходять до окремих осіб і сімей, коли вони віддано дотримуються цієї заповіді. Другий урок наголошує на важливості десятини у зростанні Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів по всьому світу. Я молюся про те, щоб Святий Дух підтвердив кожному з нас істинність принципів, про які я говоритиму.

Урок номер 1—Значні, але непомітні благословення

Матір сестри Беднар—віддана жінка і натхненна господиня. Із самих перших днів свого шлюбу вона ретельно вела фінансові записи їхнього сімейства. Десятиліттями вона старанно рахувала доходи і витрати сім'ї за допомогою дуже простих книг обліку витрат і доходів. Інформація, зібрана нею протягом років,—вичерпна і змістовна.

Коли сестра Беднар була молодою жінкою, її матір використовувала дані з книг обліку витрат і доходів, щоб зробити наголос на основних принципах завбачливого життя і розсудливого ведення господарства. Одного дня, коли вони разом переглядали різні категорії

витрат, її матір звернула увагу на цікаву закономірність. Витрати на візити до лікаря і придбання ліків для їхньої сім'ї були набагато меншими, ніж могли би бути. Вона потім пов'язала це відкриття з евангелією Ісуса Христа і пояснила своїй дочці важливу істину: якщо ми дотримуємося закону десятини, ми часто отримуємо великі, але непомітні благословення, на які не завжди сподіваємося, і які легко не помітити. Сім'я не отримувала якихось несподіваних або великих доповнень до свого доходу. Натомість люблячий Небесний Батько надавав прості благословення, здавалось би, звичайними способами. Сестра Беднар завжди згадувала цей важливий урок своєї матері про допомогу, яка приходиться до нас через небесні отвори, як обіцяно Малахією у Старому Завіті (див. Малахія 3:10).

Часто, коли ми навчаємо і свідчимо про закон десятини, ми робимо наголос на негайних, яскравих та легко впізнаваних мирських благословеннях, які ми отримуємо. І, безсумнівно, такі благословення дійсно трапляються. Однак з різних благословень, які ми отримуємо за послухність цій заповіді, деякі є значними, але непомітними. Такі благословення можна розпізнати лише тоді, коли

ми і духовно уважні і спостережливі (див. 1 Коринтянам 2:14).

Образ “отворів”, яким скористався Малахія, є дуже ілюстративним. Отвори у вигляді вікон допомагають природному світлу надходити в будівлю. Подібним чином духовне світло і розуміння виливаються через небесні отвори в наші життя, коли ми шануємо закон десятини.

Наприклад, приховане, але важливе благословення, яке ми отримуємо,—це духовний дар вдячності, бо цінуючи те, що ми маємо, ми стримуємо прагнення до того, чого нам хочеться. Вдячна особа є багатого завдяки своєму вдоволенню. Невдячна людина страждає у злиденності свого безкінечного невдоволення (див. Лука 12:15).

Можливо, нам потрібна допомога, щоб знайти підходящу роботу і ми молимося про це. Однак потрібні очі та вуха віри (див. Етер 12:19), щоб розпізнати духовний дар глибшої проникливості, завдяки якому ми зможемо бачити ті можливості працевлаштування, на які багато інших людей, можливо, не звертають уваги. Або благословення з більшою особистою рішучістю довше і старанніше шукати певну посаду, ніж це можуть чи хочуть робити інші люди. Ми можемо бажати і очікувати, що нам запропонують роботу,

але благословенням, яке прийде до нас через небесні отвори, може бути краща здатність діяти і змінювати наші власні обставини, замість того, щоб чекати на те, як наші обставини змінить хтось або щось, крім нас.

Для нас доречно бажати і працювати над тим, щоб отримати підвищення зарплатні на нашій роботі, аби краще забезпечувати життєві потреби. Однак знадобляться очі та вуха віри, щоб помітити в собі зростання духовної і мирської спроможності (див. Лука 2:52) робити більше, користуючись меншим, краще вміння визначати пріоритети і спрощувати складне, і ретельнішу здатність належним чином піклуватися про майно, яке у нас вже є. Ми можемо бажати отримати кращу зарплатню й очікувати на це, але благословенням, яке прийде до нас через небесні отвори, може бути краща здатність діяти і змінювати наші власні обставини, замість того, щоб чекати на те, як наші обставини змінить хтось або щось, крім нас.

Юні воїни з Книги Мормона (див. Алма 53; 56–58) палко молилися про те, щоб Бог зміцнив їх і визволив з рук їхніх ворогів. Цікаво, що у відповідь на ці молитви вони не отримали додаткову зброю чи більшу кількість воїнів. Натомість Бог дав цим вірним воїнам запевнення, що

Він їх визволить, дав спокій їхнім душам і велику віру та надію на їхнє звільнення в Ньому (див. Алма 58:11). Таким чином, сини Геламана набралися мужності, були сповнені рішучості перемогти, і пішли вперед з усією їхньою міццю проти ламанійців (див. Алма 58:12–13). Запевнення, спокій, віра і надія спочатку можуть не здатися саме тими благословеннями, яких можуть прагнути воїни під час битви, але вони були саме тими благословеннями, які були потрібні цим доблесним юнакам, щоб піти вперед і перемогти фізично і духовно.

Іноді ми можемо просити Бога про успіх і Він дає нам фізичну і розумову витривалість. Ми можемо молитися про добробут і отримуємо ширше бачення ситуації і збільшення терпіння, або ми молимося про зростання і отримуємо, як благословення, дар благодаті. Він може сповнити нас переконаністю і впевненістю, коли ми прагнемо досягти гідних цілей. І коли ми просимо про звільнення від фізичних, розумових і духовних труднощів, Він може посилити нашу рішучість і витривалість.

Я обіцяю, що коли і ви, і я будемо виконувати закон десятини і дотримуватися його, дійсно небесні отвори відкриються і духовні й матеріальні благословення виллюються так, що їх буде аж надмір (див. Малахія 3:10). Ми також згадаємо слова Господа:

“Бо ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги, говорить Господь.”

Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки” (Ісаїя 55:8–9).

Я свідчу, що коли ми духовно уважні і спостережливі, ми будемо благословенні очима, які більш

чітко бачать, вухами, які послідовніше слухають, і серцями, які більш повно розуміють важливість і непомітність Його шляхів, Його думок і Його благословень у нашому житті.

Урок номер 2—Простота Господнього способу

До свого покликання в члени Кворуму дванадцятьох я багато разів читав в Ученні і Завітах про раду, призначену наглядати за священними коштами десятини і розпоряджатися їхнім використанням. Раду з розпорядження десятиною було організовано через одкровення і вона складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятьох Апостолів і Верховного єпископату (див. УЗ 120). Коли у грудні 2004-го року я готувався відвідати свої перші збори цієї Ради, я з нетерпінням чекав на найдивовижнішу можливість чогось навчитися.

Я досі пам'ятаю цю подію і свої відчуття на цій Раді. Я став більше цінувати Господні фінансові закони, що стосуються окремих осіб, сімей і Його Церкви, і почав благоговійніше ставитися до них. Основна фінансова програма Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів—що стосується як надходжень, так і використання коштів—описана у 119-му і 120-му розділах книги Учення і Завіти. Два положення з цих одкровень служать основою фінансових справ Церкви.

В 119-му розділі просто сказано, що усі члени Церкви “сплачуватимуть одну десяту всього свого прибутку щорічно; і це буде постійним законом для них назавжди, ... каже Господь” (4-й вірш).

Потім стосовно уповноваженого розпорядження десятиною Господь сказав: “Цим буде розпоряджатися

рада, що складається з Першого Президентства Моєї Церкви, і з єпископа та його ради, і з Моєї вищої ради, і Мій власний голос до них, каже Господь” (УЗ 120:1). “Єпископ та його рада” і “Моя вища рада” про які йдеться у цьому одкровенні, відомі сьогодні як Верховний єпископат і, відповідно, Кворум Дванадцятьох Апостолів. Ці священні кошти використовуються у стрімко зростаючій Церкві для того, щоб духовно благословити людей і сім'ї через побудову й утримання храмів і домів зборів, підтримку місіонерської роботи, переклад і друк Писань, сприяння сімейно-історичним дослідженням, фінансування навчальних закладів та надання релігійної освіти і досягнення багатьох інших цілей Церкви відповідно до скерування висвячених слуг Господа.

Я дивуюся чіткості та стислості цих двох одкровень у порівнянні зі

складними фінансовими директивами та адміністративними процедурами, що використовуються у великій кількості організацій та урядів по всьому світу. Як можуть мирські справи такої великої організації, як відновлена Церква Ісуса Христа, керуватися у всьому світі лише цими короткими настановами? Як на мене, то відповідь дуже проста: це Господня робота, Він може виконати Свою роботу (див. 2 Нефій 27:20) і Спаситель надихає і спрямовує Своїх слуг, якщо вони керуються Його настановами і виконують Його роботу.

На тій першій Раді мене вразила простота принципів, якими ми керувалися під час обговорення і прийняття рішень. У фінансових операціях Церкви застосовуються два основні і непорушні принципи. Перший—Церква живе за своїми статками і не витрачає більше, ніж отримує. Другий—частина

щорічних надходжень відкладається як резерв для непередбачуваних витрат. Церква десятиліттями навчала членів Церкви принципу створення запасів їжі, пального і грошей, щоб таким чином підготуватися до надзвичайних ситуацій, які можуть виникнути. Церква, як організація, просто дотримується тих самих принципів, яких постійно навчають членів Церкви.

Поки йшли збори, я усвідомив, що бажаю, аби всі члени Церкви могли дотримуватися простоти, чіткості, впорядкованості, милосердя і сили Господнього власного способу (див. УЗ 104:16) у веденні мирських справ Його Церкви. Тепер я вже багато років беру участь у Раді з розпорядження десятиною. Щороку зростала моя вдячність за порядок Господа і благоговіння перед ним, а засвоєні мною уроки стали навіть ще глибшими.

Моє серце сповнюється любов'ю до вірних і слухняних членів цієї Церкви з кожного народу, коліна, язика і всіх людей, і я захоплююся ними. Подорожуючи світом, я дізнаюся про ваші сподівання і мрії, про різні умови вашого життя

й обставин і про ваші труднощі. Я відвідував з вами церковні збори і бував у декого з вас вдома. Ваша віра зміцнила мою віру. Ваша відданість робить мене ще більш відданим. І ваше благочестя і свідомий послух закону десятини надихають мене бути кращою людиною, чоловіком, батьком і провідником у Церкві. Я пам'ятаю вас і думаю про вас щоразу, коли беру участь у Раді з розпорядження десятиною. Дякую вам за ваші чесноти і вірність, з якою ви шануете ваші завіти.

Провідники відновленої Церкви Господа відчувають величезну відповідальність за те, щоб належним чином піклуватися про посвячені внески членів Церкви. Ми чітко усвідомлюємо, наскільки священною є лепта вдови.

“І сів [Ісус] навпроти скарбниці, і дививсь, як народ мідяки до скарбниці вкидає. І багато заможних укидали багато.

І підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепти, цебто гріш.

І покликав Він учнів Своїх та й промовив до них: Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала

найбільше за всіх, хто клав у скарбницю.

Бо всі клали від лишка свого, а вона поклала з убогства свого все, що мала,—свій прожиток увесь” (Марк 12:41–44).

Я знаю з власного досвіду, що Рада з розпорядження десятиною старанно піклується про вдовину лепту. Я висловлюю вдячність Президенту Томасу С. Монсону та його радникам за їхнє ефективне провідництво у виконанні цього священного управління. І я визнаю голос (див. УЗ 120:1) і руку Господа, яка підтримує Його висвячених слуг у виконанні цього обов'язку представляти Його.

Запрошення і свідчення

Чесна сплата десятини—це багато більше, ніж обов'язок; це важливий крок у процесі особистого освячення. Тим з вас, хто платить вашу десятину, я висловлюю схвалення.

Тих з вас, хто зараз не дотримується закону десятини, я запрошую обдумати свої шляхи і покаятися. Я свідчу, що завдяки вашому послуху цьому закону Господа, небесні отвори будуть для вас відкриті. Будь-ласка, не відкладайте день вашого покаяння.

Я свідчу, що духовні і мирські благословення приходять у наше життя, якщо ми живемо за законом десятини. Я приношу свідчення, що такі благословення часто є значними, але непомітними. Я також проголошую, що простота Господнього способу, така явна у веденні мирських справ Його Церкви, служить взірцем, який може скеровувати нас, як осіб і як сім'ї. Я молюся, щоб кожен з нас міг засвоїти ці важливі уроки й отримати від них користь, у священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Приєднуйтеся до нас

Незалежно від ваших обставин, вашої особистої історії або сили вашого свідчення є місце у Церкві і для вас.

Якось одному чоловікові наснилося, що він був у великій залі, де зібралися всі релігії світу.

Він зрозумів, що кожна релігія має багато привабливого і гідного.

Він познайомився з симпатичною подружньою парою, яка представляла Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і запитав: “Що *ви* вимагаєте від своїх членів Церкви?”

“*Ми* нічого не вимагаємо,— відповіли вони.—Але *Господь* просить, щоб ми присвятили все”.

Далі подружжя розповіло про церковні покликання, домашнє та візитне вчителювання, місію повного дня, щотижневі сімейні вечори, храмову роботу, гуманітарне служіння та програму благополуччя, а також доручення проводити уроки.

“Чи ви платите людям за все, що вони роблять?”—запитав чоловік.

“О ні,—вигукнуло подружжя.— Вони добровільно жертвують своїм часом.

Крім того,—додало подружжя,— кожні шість місяців члени нашої Церкви на вихідні впродовж десяти годин присутні на генеральній конференції або дивляться її”.

“Люди виступають з промовами впродовж десяти годин?”—здивувався чоловік.

“А як стосовно щотижневої церковної служби? Скільки вона триває?”

“Три години кожної неділі”.

“Ну і ну,—сказав чоловік.—Чи справді виконують члени вашої Церкви все, що ви сказали?”

“Все і навіть більше. Ми ще не згадали про сімейну історію, молодіжні табори, духовні вечори, вивчення Писань, навчання провідництва, молодіжні заходи, ранкову семінарію, прибирання церковних будівель і також про те, що є Господній закон здоров'я, щомісячний піст для допомоги бідним і десятина”.

Чоловік сказав: “Я дуже збентежений. Чому ж тоді люди мають бажання приєднатися до такої церкви?”

З усмішкою подружжя відповіло: “Ми вже думали, що ви ніколи про це не запитаете”.

Чому люди мають бажання приєднатися до такої Церкви?

У той час, як багато церков по всьому світу переживають значний кількісний спад, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—хоча вона маленька в порівнянні з багатьма іншими—є однією з найбільш зростаючих церков у світі. Станом на

вересень 2013 року у Церкві нараховується 15 млн. членів по всьому світі.

Для цього є багато причин, але назву лише кілька.

Спасителева Церква

По-перше, цю Церкву було відновлено у наші дні Самим Ісусом Христом. У ній є повноваження діяти від Його імені—христити для відпущення гріхів, надавати дар Святого Духа і запечатувати на землі й на небесах¹.

Ті, хто приєднується до цієї Церкви, люблять Спасителя Ісуса Христа і бажають наслідувати Його. Вони радіють знанню про те, що Бог знову промовляє до людей. Коли вони отримують священні обряди священства і укладають завіти з Богом, то можуть відчувати Його силу в своєму житті². Коли вони входять у святий храм, то відчують, що знаходяться у Його присутності. Коли вони читають Святе Письмо³ і живуть за вченням Його пророків, то наближаються до Спасителя, Якого так сильно люблять.

Активна віра

Ще одна причина полягає в тому, що Церква надає можливість чинити добро.

Похвально вірити в Бога, але більшість людей хоче робити більше, ніж слухати натхненні проповіді або “мріяти про [свої] небесні оселі”⁴. Вони хочуть застосовувати свою віру на практиці. Вони хочуть засукати рукава і долучитися до цієї величної справи.

І саме так відбувається, коли вони приєднуються до нас,—у них є багато можливостей перетворити свої таланти, співчуття і час у добрі справи. Оскільки у громадах по всьому світу у нас немає

оплачуваного духівництва на місцях, наші члени Церкви здійснюють священнослужіння своїми силами. Їх покликають через натхнення. Іноді ми волонтеримо, іноді нас *“волонтерять”*. Доручення не є для нас тягарем, але можливістю дотримуватися завітів служити Богові та Його дітям, які ми з радістю укладаємо.

Дорогоцінні благословення

Третя причина того, чому люди приєднуються до Церкви, полягає в тому, що шлях учнівства приводить до дорогоцінних благословень.

Ми дивимося на хрищення, як на відправну точку нашої дороги учнівства. Наша щоденна подорож з Ісусом Христом веде до миру і до кінцевої мети в цьому житті, та приносить глибоку радість і вічне спасіння у світі прийдешньому.

Ті, хто вірно йде цим шляхом, уникає багато вибоїн, причин для смутку й жалкувань у житті.

Бідні духом і чесні серцем знаходять тут великі скарби знань.

Ті, хто страждає або тужить, знаходять тут зцілення.

Обтяжені гріхом, знаходять прощення, свободу та спокій.

Тим, хто відходить

Пошуки істини приводять мільйони людей до Церкви Ісуса Христа

Святих Останніх Днів. Однак є й такі, які залишають Церкву після того, як полюбили її.

Хтось може запитати: “Якщо євангелія така чудова, чому ж люди відходять?”

Іноді, на нашу думку, це відбувається через образу, лінь або гріх. Насправді, все не так просто. В дійсності, немає однієї причини, якою можна було б пояснити багато ситуацій.

Деякі з наших любих членів Церкви роками шукають відповідь на запитання, чи слід їм віддалитися від Церкви.

У цій Церкві, де дуже цінується особиста свобода вибору, яку було відновлено юнаком, який ставив запитання і шукав відповіді, ми поважаємо тих, хто чесно шукає істину. Нам може бути дуже сумно, коли їхній шлях відводить їх від Церкви та істини, яку ми знайшли, але ми поважаємо їхнє право поклонитися Всемогутньому Богові так, як їм каже власна совість, так само, як і ми залишаємо за собою це право⁵.

Питання, на які немає відповіді

Деяким людям нелегко сприйняти те, що є питання, на які немає відповіді, стосовно того, що було зроблено або сказано в минулому. Ми відкрито визнаємо, що впродовж

майже 200-літньої історії Церкви разом з неперервним ланцюжком натхнених, достойних і божественних подій були слова і вчинки, які можуть у людей викликати запитання.

Іноді запитання виникають лише тому, що ми не маємо повної інформації і нам просто потрібно ще трохи терпіння. Коли згодом стане відомою вся правда, ми із задоволенням отримаємо пояснення того, що здавалося позбавленим сенсу раніше.

Іноді існує кілька думок стосовно того, що “факти” означають насправді. Питання, яке викликає сумніви у одних людей, може, після ретельного дослідження, зміцнювати віру інших.

Помилки недосконалих людей

І якщо вже бути зовсім чесним, то були часи, коли члени або провідники Церкви просто помилялися. Могло бути сказано або зроблено те, що не відповідає нашим цінностям, принципам чи доктрині.

Я думаю, що Церква була б досконалою лише тоді, якби вона скеровувалася досконалими людьми. Бог—досконалий, і Його вчення є чистим. Але Він діє через нас—Його недосконалих дітей—а недосконалі люди припускаються помилок.

На титульній сторінці Книги Мормона ми читаємо: “І ось, якщо й є недоліки, то це помилки людей; тому, не засуджуйте діяння Бога, щоб вас визнали незаплямованими біля судного престолу Христа”⁶.

Так було завжди і буде доти, доки не настане досконалий день, коли Сам Христос особисто царюватиме на землі.

Дуже шкода, що хтось спіткнувся через помилки, допущені людьми. Але незважаючи на це, вічна істина

відновленої євангелії, що є у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, не потьмяніла, не ослабла і не зникла.

Як апостол Господа Ісуса Христа і як той, хто з власного досвіду знає ради і діяння цієї Церкви, я складаю урочисте свідчення, що кожне рішення, яке впливає на цю Церкву та її членів, отримується за натхненням від Небесного Батька, за Його скеруванням і з Його схвалення. Це—Церква Ісуса Христа. Бог не дозволить, щоб Його Церква зійшла з наміченого курсу або не досягнула своєї божественної мети.

Є місце для вас

Тим, хто сам віддалив себе від Церкви, я кажу, мої дорогі друзі: тут все ще є місце і для вас.

Прийдіть і доповніть наші таланти, дари та енергію своїми. Внаслідок цього ми всі станемо кращими.

Дехто може запитати:
“А що ж робити з сумнівами?”

Мати запитання—це природно: насінина щирих досліджень часто проростала і перетворювалася на величне дерево розуміння. Мало хто з членів Церкви у той чи інший період не вирішував серйозні або делікатні запитання. Одна з цілей Церкви—плекати і розвивати зернину віри—іноді навіть на піщаному ґрунті сумнівів та непевності. Віра—це надія на те, чого не видно, але що є істинним⁷.

Отже, дорогі брати і сестри, мої дорогі друзі, будь ласка: відразу ж ставте під сумнів свої сумніви, перш ніж сумніватися у своїй вірі⁸. Ми ніколи не повинні дозволяти сумнівам взяти нас в полон і утримувати від Божественної любові, миру і дорогоцінних дарів, які приходять завдяки вірі в Господа Ісуса Христа.

Місто Гватемала, Гватемала

Хтось може сказати: “Я просто не вписуюся в загал людей, які належать до Церкви”.

Якби ви могли зазирнути в наше серця, то, ймовірно, побачили б, що ви вписуєтеся краще, ніж собі уявляєте. Вас здивує, коли ви побачите, що у нас з вами дуже подібні прагнення, труднощі та надії. Може здаватися, що ваше походження або виховання відрізняються від того, що ви бачите в багатьох святих останніх днів, але це може бути благословенням. Брати і сестри, дорогі друзі, нам потрібні ваші унікальні таланти і бачення. Розмаїття людей і народів по всьому світу—це сила цієї Церкви.

Хтось може сказати: “Я не думаю, що зможу жити за вашими нормами”.

Тоді це ще одна причина, щоб прийти! Мета Церкви—підтримувати людей, які є недосконалими, опинилися в скрутних обставинах, вибилися з сил. У ній багато людей, які всім своїм серцем *бажають* дотримуватися заповідей, навіть якщо вони ще не досягли в цьому *майстерності*.

Хтось може сказати: “Я знаю члена вашої Церкви, який є

лицеміром. Я ніколи не приєднаюся до церкви, в якій є такі люди”.

Якщо ви називаєте *лицеміром* людину, яка не живе досконало згідно з тим, у що вірить, тоді ми всі лицеміри. Ніхто з нас не виконує повною мірою те, що ми, як християни, маємо виконувати. Однак ми щиро намагаємося подолати свої недоліки і схильність грішити. Усім серцем і душею ми прагнемо ставати кращими завдяки Спокуті Ісуса Христа.

Якщо таким є ваше бажання, то незалежно від ваших обставин, вашої особистої історії або сили вашого свідчення є місце у Церкві і для вас. Приєднуйтеся до нас!

Приєднуйтеся до нас!

Незважаючи на наші людські недосконалості, я впевнений, що ви знайдете серед членів цієї Церкви багато найкращих душ, які тільки є у світі. Складається враження, що Церква Ісуса Христа притягує добрих і турботливих, чесних і працьовитих.

Якщо ви сподіваєтеся знайти тут досконалих людей, то на вас чекає розчарування. Але якщо ви шукаєте чисте вчення Христа, слово Боже,

“яке зцілює поранену душу”⁹, та освячуючий вплив Святого Духа, тоді ви їх тут знайдете. У цей вік затухаючої віри—у цей вік, коли так багато людей відчувають себе так далеко від небес,—тут ви знайдете людей, які прагнуть пізнати Спасителя і наблизитися до Нього шляхом служіння Богові та ближнім,

так, як це робите ви. Приєднуйтеся до нас!

Чи не хочете й ви відійти?

Мені приходять на думку епізод у житті Спасителя, коли багато людей пішли від Нього¹⁰. Ісус запитав у своїх учнів:

“Чи не хочете й ви відійти?”

Відповів Йому Симон Петро: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного”¹¹.

Іноді нам доводиться відповідати на подібне запитання. Чи не хочете й ви відійти? І чи будемо ми, подібно до Петра, міцно триматися за слова вічного життя?

Якщо ви шукаєте істину, значення і шлях, щоб перетворити віру на дію, якщо ви шукаєте місце, де почуватиметеся затишно—приєднуйтеся до нас!

Якщо ви залишили віру, якої раніше трималися—приходьте знову. Приєднуйтеся до нас!

Якщо ви відчуваєте спокуску здатися,—протримайтеся ще трохи. Тут є для вас місце.

Я благаю всіх, хто чує або читає ці слова: приєднуйтеся до нас. Відгукніться на заклик лагідного Христа. Візьміть свій хрест і йдіть за Ним¹².

Приєднуйтеся до нас! Бо тут ви знайдете те, що не має ціни.

Я свідчу, що тут ви знайдете слова вічного життя, обіцяння благословенного викуплення і шлях до миру та щастя.

Я щиро молюся, щоб ваші особисті пошуки істини залишили у вашому серці бажання прийти і приєднатися до нас. У святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Матвій 16:18–19; Геламан 10:7.
2. Див. Учення і Завіти 84:20.
3. Див. 2 Нефій 33:10.
4. Див. “Чи зробив я сьогодні добро?” *Гімни*, №. 132.
5. Див. Уложення віри 1:11.
6. Титульна сторінка Книги Мормона; див. Мормон 8:17.
7. Див. Євреям 11:1; Алама 32:21.
8. Див. F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23.
9. Кн. Якова 2:8.
10. Див. Іван 6:66.
11. Іван 6:67–68.
12. Див. Матвій 16:24.

Представлено президентом Генрі Б. Айрінгом
Першим радником в першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, А. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна А. Кука, Д. Тодда Крістоферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві і Дванадцятьох апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Запропоновано, щоб ми звільнили старійшин Джона Б. Діксона, Пола Е. Коллікера і Ф. Майкла Уотсона як членів Першого кворуму сімдесятників і призначили їх почесними генеральними авторитетами.

Також запропоновано, щоб ми звільнили старійшину Кента Д. Уотсона як члена Другого кворуму сімдесятників.

Так само ми визнаємо і висловлюємо подяку старійшинам Сезару Х. Хукері і Крейгу Т. Райту, яких було звільнено як територіальних сімдесятників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності цим братам за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали наступних нових територіальних сімдесятників: Хуліо А. Ангуло, Пітера Ф. Еванса і Геннадія Н. Подводова.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми підтримали Рендалла Л. Рідда як другого радника в генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також зазначити.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви. ■

Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ключ до духовного захисту

В серці кожного, хто звертається до Писань і відмикає обіцяння захисту й викуплення, які викладаються в них, може запанувати мир.

Не так давно я запечатував у храмі молоде подружжя. Це подружжя залишалося гідним, щоб прийти до храму того чудового дня, коли син і дочка залишають домівку своєї юності, щоб стати чоловіком і дружиною. Під час цієї священної події вони були чисті й непорочні. З часом вони почнуть виховувати власних дітей відповідно до зразку встановленого нашим Небесним Батьком. Їхнє щастя і щастя майбутніх поколінь залежить від життя за нормами, встановленими Спасителем, і викладеними в Його Писаннях.

Сьогодні батьки хочуть знати, чи існує безпечне місце, щоб виховувати дітей. Таке місце є. Це домівка, де живуть за євангелією. В Церкві ми зосереджуємо увагу на сім'ї і радимо батькам повсюди виховувати своїх дітей у праведності.

Апостол Павло пророкував і застерігав, що “останніми днями настануть тяжкі часи.

Будуть-бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні,

нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра,

зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога,—

вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися.

Відвертайсь від таких!”¹

Павло також пророкував: “А люди лихі та дурисвіті матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши”².

Ці вірші слугують застереженням, показуючи, чого потрібно уникати. Ми завжди маємо бути пильними й старанними. Ми можемо переглянути кожне з цих пророцтв і поставити біля них галочку, якщо вони вже мають місце і становлять проблему у світі сьогодні:

Тяжкі часи—вони вже настали.

Ми живемо у дуже небезпечні часи.

Грошолобні, зарозумілі, горді—все це вже є серед нас.

Богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні—всього цього вже вдосталь.

Запеклі, осудливі тощо—все це можна позначити галочкою, як

поширені речі, які існують скрізь навколо нас.

Мороній також говорив про злочестивість в наші дні, коли застерігав:

“Коли ви побачите, що це відбувається серед вас, ... ви прокин[ете]ся до відчуття вашого жадливого становища. ...

Отже, мені, Моронієві, заповідало написати це, щоб можна було покінчити зі злом і щоб настав час, коли Сатана не мав би сили над серцями дітей людських, але щоб їх можна було переконати чинити добро постійно, щоб вони могли прийти до джерела всієї праведності і бути спасеними”³.

Павло й Мороній настільки точно описують наші дні, що це не можна ігнорувати. Багатьох людей це може сильно занепокоїти і навіть збентежити. Втім, коли я думаю про майбутнє, мене переповнюють почуття позитивного оптимізму.

Крім переліку випробувань і проблем в одкровенні Павла, він також розповідає нам, що ми можемо робити, аби захиститися:

“А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти;

І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса”⁴.

В Писаннях знаходяться ключі духовного захисту. В них містяться вчення, закони та знання про обряди, які допоможуть кожній дитині Божій здобути свідчення про Ісуса Христа, як Спасителя і Викупителя.

За багато років підготовки були докладені неймовірні зусилля, щоб забезпечити виносками й перехресними посиланнями Писання кожної мовою. Ми прагнемо зробити їх доступними для всіх, хто бажає

навчатися. З них ми навчаємося тому, куди нам іти й що робити. Вони приносять надію й знання.

Багато років тому старійшина С. Ділворт Янг, сімдесятник, виклав мені урок стосовно читання Писань. В колі були напружені стосунки й труднощі між членами Церкви і нам потрібна була порада.

Я спитав президента Янга: “Що мені сказати?”

Він відповів просто: “Скажи їм, щоб читали Писання”.

Я запитав: “Які саме?”

Він відповів: “Насправді це не має значення. Скажи їм, наприклад, відкрити Книгу Мормона і почати читати її. Невдовзі прийде відчуття миру й натхнення і рішення з’явиться саме”.

Нехай вивчення Писань стане частиною вашого повсякденного життя і благословення не затримуються. В Писаннях міститься голос попередження, але також і натхненне живлення.

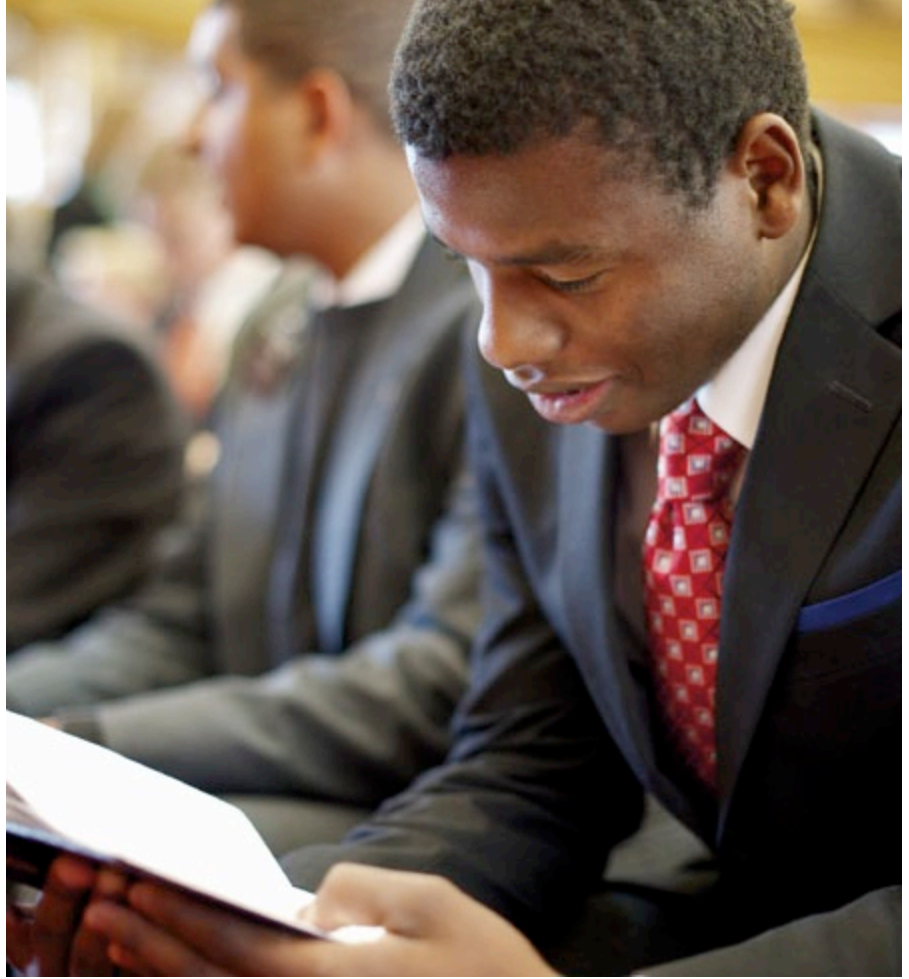
Якщо спочатку мова Писань здається вам дивною, продовжуйте читати. Невдовзі ви зрозумієте красу й силу, які знаходяться на їхніх сторінках.

Павло сказав: “Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності”⁵.

Ви самі можете перевірити це обіцяння.

Ми живемо в небезпечні часи; однак ми можемо знайти надію й мир для себе й наших сімей. Ті, кого поглинув смуток, хто в розпачі, бо не можуть врятувати дітей з того місця, куди зтяг їх світ, ніколи не повинні здаватися. “Не лякайся,—тільки віруй!”⁶ Праведність могутніша за злочестивість.

Діти, яких навчили розуміти Писання в дитинстві, пізнають

шлях, яким вони мають іти, і будуть більш схильні залишатися на цьому шляху. Ті, хто зіб’ються зі шляху, матимуть можливість повернутися і з допомогою зможуть знайти дорогу назад.

Сини Мосії боролися проти Церкви якийсь час, але пізніше покалися і в них відбулася велика зміна. У Книзі Алми ми читаємо: “Ці сини Мосії ... зміцніли у пізнанні істини; бо вони були чоловіками з твердим розумінням, і вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога”⁷.

Президенту Джозефу Ф. Сміту було п’ять років, коли його батька, Гайрума було вбито у Картеджській в’язниці. Пізніше Джозеф перетнув рівнини зі своєю матір’ю-вдовою.

В 15 років його було покликано на місію на Гавайї. Він почувався загубленим і самотнім і сказав: “Я був дуже пригнічений. ... Моя бідність, брак розуміння та знань настільки обтяжували мене, ще хлопчика, що я ледве наслідуювався дивитися [будь-кому] в очі”.

Перебуваючи в такому душевному стані однієї ночі, молодому Джозефу наснився сон, ніби він подорожував і мав щосили поспішати. З собою у нього був маленький клуночок. Зрештою він дістався прекрасної будівлі, яка і була метою його подорожі. Наблизившись до неї, він побачив напис: “Ванна”. Він швидко увійшов і помився. Потім розв’язав свого маленького клунка і знайшов чисте, біле вбрання. “Те,—сказав він,—чого я не бачив уже так давно”. Він вдягнув його і поклався до дверей будівлі.

“Я постукав,—сказав він,—двері відчинилися і чоловік, який стояв там, виявився пророком Джозефом Смітом. Він подивився на мене трохи докірливо і першими його словами було: “Джозефе, ти спізнився”. Але я набрався сміливості і відповів:

“Так, але я чистий. Я—чистий!”⁸

Так само може статися і з кожним з нас.

Якщо ви стали на путь віри й активності в Церкві, залишайтеся

Місто Панама, Панама

на ньому і дотримуйтесь своїх завітів. Продовжуйте просуватися вперед, доки не настане час, коли на вас зійдуть Господні благословення і Святий Дух стане рушійною силою у вашому житті.

Якщо зараз ви знаходитесь на шляху, який відводить вас від описаного в Писаннях, дозвольте мені запевнити вас, що ви можете повернутися.

Ісус Христос вказав нам на дуже зрозумілий спосіб покаятися і отримати зцілення у своєму житті. Зцілення від більшості помилок можна здобути, прагнучи прощення в особистій молитві. Однак є й такі духовні хвороби, зокрема ті, що стосуються порушень закону цнотливості, які завжди вимагають допомоги й лікування кваліфікованого духовного лікаря.

Багато років тому в мій офіс увійшли молода жінка і її літній батько. Вона привезла його за кілька сотень кілометрів, щобвилікувати від провини, яку він відчував. Ще в молодості він припустився серйозної помилки, і в похилому віці споглади про неї повернувся до нього. Він не міг скинути з себе почуття

вини. Він не міг повернутися і самотужки усунути проблему своєї молодості, однак він міг почати там, де був, і, скориставшись допомогою, стерти вину, яка переслідувала його всі ті роки.

Я був вдячний за те, що завдяки навчання принципам з Книги Мормона, здавалося, що з його плечей було знято величезний тягар. Коли він і його дочка поїхали знову багатокілометровим шляхом додому, стара людина залишила позаду почуття вини минулого гріха.

Якщо ви “прокинулися до відчуття вашого жахливого становища”⁹ і бажаєте відновити собі повне духовне здоров'я, зустрінетесь зі своїм єпископом. Він тримає ключі і може допомогти вам пройти шлях покаяння.

Покаяння, як і прощення, є особистими. Господь вимагає лише відвернутися від свого гріха і “[Він] їхню провину про[стить], і не буд[е] вже згадувати їм гріха”¹⁰.

Коли процес покаяння завершиться, ви зрозумієте значення обіцяння Ісаї щодо Спокути: “Прийдіть, і будемо правуватися,—говорить Господь: коли ваші гріхи будуть

як кармазин,—стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянниця,—то стануть мов вовна вони!”¹¹

Саме так, як крейду можна стерти з дошки, завдяки щирому покаянню наслідки нашої провини можуть бути стерті через Спокуту Ісуса Христа. Це обіцяння стосується будь-яких ситуацій.

Євангелія навчає нас бути щасливими, мати віру, а не страх, здобувати надію і долати розпач, виходити з темряви і повертатися до світла вічної євангелії.

Павло та інші попереджали про випробування нашого часу та днів, що ще настануть. Але в серці кожного, хто звертається до Писань і відмикає обіцяння захисту й викуплення, які викладаються в них, може запанувати мир. Ми запрошуємо всіх повернутися до Спасителя Ісуса Христа, до Його вчень, які знаходяться в Старому й Новому Завітах, Книзі Мормона, Ученні і Завітах та в Дорогоцінній Перліні.

Я з впевненістю свідчу, що Писання є ключем до нашого духовного захисту. Я також свідчу про цілющу силу Спокути Ісуса Христа, “щоб через Нього могли бути спасеними всі”¹², хто буде спасений. Церкву Господа було знову встановлено на землі. Я свідчу про істинність євангелії. Я є Його свідком. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 2 Тимофію 3:1–5.
2. 2 Тимофію 3:13.
3. Етер 8:24, 26.
4. 2 Тимофію 3:14–15.
5. 2 Тимофію 3:16.
6. Марк 5:36.
7. Алама 17:2.
8. Джозеф Ф. Сміт, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), с. 542.
9. Етер 8:24.
10. Єремія 31:34.
11. Ісаїя 1:18.
12. Учення і Завіти 76:42.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Моральна сила жінок

Вам притаманно чинити добро і бути добрими, і якщо ви зберігатимете Святого Духа, ваша моральна сила й вплив зростатимуть.

З давніх-давен суспільство покладалося на моральну силу жінок. Безперечно, не будучи єдиною силою, що позитивно впливає на суспільство, моральний фундамент, який мають жінки, довів свою унікальну користь заради спільного блага. Можливо через те, що він має такий глибокий вплив, цей вклад жінок недооцінюють. Я хочу висловити подяку за вплив хороших жінок, назвати деякі філософські точки зору й тенденції, які загрожують силі й становищу жінок, і попросити жінок розвивати природну моральну силу, що знаходиться в них.

Жінки приносять з собою у цей світ певну чесноту, божественний дар, який робить їх експертами в запровадженні таких якостей, як: віра, сміливість, співчуття та здатність покращувати стосунки й культури. Хвалячи “нелицемірну віру” Тимофія, Павло зазначив, що подібна віра “перше була оселилася в бабі твоєї Лоїді, та в твоїй матері Евнікі”¹.

Багато років тому, перебуваючи в Мексиці, я особисто побачив те, що мав на увазі Павло. Я загадав одну молоду матір, одну з багатьох жінок-членів Церкви в Мексиці, віра в Бога яких прикрашає їхнє життя так природно, що вони, здається, й

не помічають цього. Ця чудова жінка випромінювала моральну силу, що йшла від її доброти, яка справляла позитивний вплив на всіх людей навколо. Разом з чоловіком, вона без сумнівів пожертвувала багатьма задоволеннями й речами заради вищих пріоритетів. Її здатність піднімати своїх дітей, нахилитися й тримати рівновагу з ними були чи не надлюдськими. У неї було багато обов’язків, а справи часто були рутинними й повсякденними, однак на фоні всього цього в ній відчувався прекрасний спокій, було відчуття її причетності до виконання Божої роботи. Подібно до Спасителя, благословення інших через служіння й жертву облагородили її. Вона була сама любов.

Я дивовижним чином був благословенний моральним впливом жінок, зокрема впливом моєї мами й дружини. Серед інших жінок, на яких я дивлюся з вдячністю, є Анна Дейнз. Анна, її чоловік Генрі та їхні четверо дітей були одними з піонерів Церкви в Нью-Джерсі в Сполучених Штатах Америки. Починаючи з 1930-х років, коли Генрі навчався в докторантурі в Університеті Рутгерс, він з Анною невтомно працювали в освітніх та громадських організаціях в місті Метучен, де вони мешкали,

щоб подолати глибоко вкорінене упередження щодо мормонів, і щоб зробити громаду кращим місцем для виховання всіма батьками їхніх дітей.

Анна, наприклад, служила волонтеркою в Молодіжній християнській організації в місті Метучен і стала незамінною там. За рік її призначили бути президентом Допоміжного товариства матерів, а потім її попросили висунути свою кандидатуру на одну з трьох жіночих посад в правлінні Молодіжної християнської організації. Вона перемогла без протидії і приєдналася до тієї самої ради, яка лише за кілька років до цього відмовила святим у тому, щоб ті зустрічалися в їхній будівлі!²

Коли я був підлітком, моя сім’я переїхала на територію приходу в місті Нью-Брунсвік. Сестра Дейнз помітила мене і часто висловлювала свою впевненість щодо моїх здібностей і потенціалу, що надихало мене досягати більшого—сягати вище, ніж я робив би це без її підтримки. Яюсь, завдяки її чуйному й своєчасному застереженню, я уник ситуації, яка напевно б змусила мене жалкувати. Хоч Анни Дейнз вже більше немає тут, її вплив продовжує відчуватися й відображатися в житті її нащадків і незліченної кількості інших людей, в тому числі й моєму.

Моя бабуся, Адена Ворнік Свенсон, навчала мене бути сумлінним у служінні в священстві. Вона заохочувала мене заучити напам’ять молитви благословення причасного хліба й води, пояснивши, що у такий спосіб я зможу промовляти їх з більшим розумінням і відчуттям. Коли я спостерігав за тим, як вона підтримувала мого дідуся, патріарха колу, це породжувало в мені благоговіння до священного. Бабуся Свенсон так і не навчилася керувати автомобілем, але вона знала, як допомогти

хлопчикам стати чоловіками, які мають священство.

Моральний вплив жінок ніде не застосовується так сильно, і ніде не має такої користі, як в домі. Не існує кращого місця для виховання підростаючого покоління, ніж у традиційній сім'ї, де батько і матір працюють у злагоді, щоб забезпечувати, навчати і насичувати своїх дітей. Там, де цього ідеалу не існує, люди щосили намагаються імітувати користь, яку він приносить, в їхніх особистих обставинах.

В будь-яких випадках вплив матері не можна порівняти з впливом будь-якої іншої людини або будь-яких інших стосунків. Завдяки силі її прикладу й навчання, її сини навчаються поважати материнство й бути в житті дисциплінованими людьми, які мають високі моральні норми. Її дочки навчаються розвивати особисту добродішність і завжди непохитно стояти за те, що є правильним, яким би непопулярним воно не було. Завдяки любові й високим очікуванням матері, її діти привчаються діяти відповідально й не виправдовуючись, серйозно ставитися до освіти й особистого розвитку і постійно сприяти благополуччю всіх інших людей навколо

них. Старійшина Ніл А. Максвелл якось запитав: "Коли буде повністю розкрито справжню історію людства, що буде важливим: відлуння гарматних пострілів чи натхненні слова колискових пісень? Великі перемір'я, укладені військовослужбовцями, чи створення жінками миру в домівці і з сусідами? Чи буде доведено, що те, що відбувалося в колисках і на кухні, мало більший вплив, ніж те, що відбувалося в конгресі?"³

Найсвященніша роль жінки—це створювати життя. Ми знаємо, що наші фізичні тіла мають божественне походження⁴, і щоб досягти найвищих сфер Божого цілестяльного царства, нам потрібно народитися, як фізично, так і заново народитися духовно⁵. Тому, жінки відіграють істотну роль (іноді ризикуючи своїм власним життям) у Божій роботі і славі "здійснювати безсмертя і вічне життя людини"⁶. Як бабусі, матері і взірці для наслідування, жінки були хранительками джерела життя, навчаючи кожне покоління важливості бути статеві чистими—цнотливою до шлюбу й вірності у шлюбі. Впливаючи у такий спосіб, вони робили суспільство цивілізованим; вони надихали чоловіків ставати кращими; вони зберігали здорове

середовище для виховання упевнених і здорових дітей.

Сестри, я не хочу перехвалити вас, як ми іноді робимо це під час промов у День матері, і змусити вас почуватися незатишно. Вам не потрібно бути доскональними⁷; і я не кажу, що ви є такими (можливо, за винятком тієї особи, яка сидить зараз неподалік від мене). Я хочу сказати, що немає значення заміжні ви чи ні, народжували ви дітей чи ні, літні ви, молоді, чи середнього віку, ваша моральна сила є життєво важливою і, можливо, ми почали ставитися до неї й до вас, як до чогось звичного. Безперечно існують тенденції й сили, які ослаблюватимуть і навіть усуватимуть ваш вплив, завдаючи великої шкоди окремим людям, сім'ям та суспільству в цілому. Дозвольте мені згадати про три з них, в якості застереження й попередження.

Небезпечною філософією, яка руйнує моральний вплив жінок, є знецінювання шлюбу, материнства й ведення домашнього господарства та створення сімейного затишку, як альтернативи кар'єрі. Деякі люди ставляться до ведення домашнього господарства з відвертим презирством, переконуючи, що це принижує жінок і що безкінечні

вимоги виховувати дітей є формою експлуатації⁸. Вони висміюють альтернативу роботі, яку називають “матусиною долею”. Це й не справедливо, й не вірно. Ми не зменшуємо важливості того, чого досягають жінки й чоловіки в будь-яких гідних намаганнях або кар’єрі—всі ми маємо користь завдяки таким досягненням—однак все ще вважаємо, що не існує більшого блага, ніж материнство й батьківство у шлюбі. Не існує такої професії, такої суми грошей, такої влади або публічного визнання, які можуть перевищити кінцеві винагороди, які дає сім’я. Чого б ще не досягла жінка, її моральний вплив ніде не застосовується більш ефективно, ніж в сім’ї.

Ставлення до людської сексуальності загрожує моральній силі жінок в кількох сферах. Аборти заради особистої або соціальної зручності влучно вражають найсвятіші сили жінки і руйнують її моральну силу. Те саме стосується й сексуальної аморальності та відкритого одягу, який не тільки принижує гідність жінок, але й підтримує обман про те, що саме жіноча сексуальність визначає її цінність.

В культурі вже давно існує подвійна норма, за якою очікується, що жінки будуть обачними в сексуальному плані, і водночас виправдовується аморальність чоловіків. Несправедливість такої подвійної норми є очевидною, і її правомірно піддали критиці і відкинули. Коли її відкинули, можна було б сподіватися, що чоловіки будуть дотримуватися вищої, єдиної норми, однак сталося цілком протилежне—жінок і дівчат тепер заохочують бути такими ж сексуально нерозбірливими, як за подвійною нормою очікувалося від чоловіків. Якщо колись вищі норми жінок вимагали від чоловіків

вірності й відповідальності, тепер ми маємо безсовісні сексуальні стосунки, сім’ї без батьків і зростання бідності. Рівні можливості щодо сексуальної нерозбірливості просто крадуть у жінок їхній моральний вплив і псують все суспільство⁹. За цією обманною угодою саме чоловіки стають “вільними”, а жінки й діти страждають найбільше.

Третя небезпечна тенденція іде від тих, хто в ім’я рівноправності, бажає стерти всі відмінності між чоловіком і жінкою. Часто це приймає форму нав’язування жінкам перейняти більш чоловічі властивості—бути агресивнішими, міцнішими і схильними до конфронтації. Вже звично бачити у фільмах та відеоіграх жінок у жахливо насильницьких ролях, які залишають за собою трупи й руїни. Душа черстве, коли ми бачимо в такій ролі чоловіків, і їй напевно стає не краще, коли насильство чинять і допускають жінки.

Колишній генеральний президент Товариства молодих жінок Маргарет Д. Надолд навчала: “У світі достатньо суворих жінок; а нам потрібні ніжні жінки. Є достатньо вульгарних жінок; а нам потрібні добрі жінки. Є достатньо грубих жінок; а нам потрібні ввічливі жінки. У нас є достатньо популярних і багатих жінок; а нам потрібно більше жінок віри. У нас є багато пожадливісті; а нам потрібно більше великодушності. У нас є багато суєтності; а нам потрібно більше добротності. У нас є багато популярності; а нам потрібно більше чистоти”¹⁰. Стираючи відмінності між жінками і чоловіками, ми губимо особливі дари жінок і чоловіків, які притаманні тільки їм, і які разом довершують одне одного.

Сьогодні я благаю жінок і дівчат захищати й розвивати моральну силу, яка знаходиться всередині

вас. Оберігайте цю вроджену чесноту й унікальні дари, які ви принесли з собою у цей світ. Вам притаманно чинити добро і бути добрими, і якщо ви зберігатимете Святого Духа, ваша моральна сила й вплив зростатимуть. Я звертаюся до молодих жінок: не втрачайте цієї моральної сили навіть, якщо вона ще не виявилася у вас повною мірою. Особливо піклуйтеся про те, щоб ваша мова була чистою, не грубою; щоб ваш одяг виглядав скромно, а не пихато; і щоб своєю поведінкою ви демонстрували цнотливість, а не всюдозволеність. Ви не можете допомогти іншим бути цнотливими, якщо самі ви цікавитеся пороками.

Сестри, серед усіх ваших стосунків, найпершими у вашому житті ви маєте завжди ставити ваші стосунки з вашим Небесним Батьком, Який є джерелом вашої моральної сили. Пам’ятайте, що Свою моральну силу

Ісус здобув завдяки тому, що був цілком відданий волі Батька. Він ніколи не відхилився від того, що було приемним Його Батькові¹¹. Прагніть бути такими самими учнями Батька та Сина і ваш вплив ніколи не ослабне.

І не бійтеся застосовувати цей вплив без страху і не вибачаючись. “Завжди готовими будьте на відповідь кожному [чоловіку, жінці й дитині], хто в вас запитує рахунку про надію, що в вас”¹². “Проповідуй Слово, допоминайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою”¹³. “Вихову[йте] своїх дітей у світлі та істині”¹⁴. [Навчайте] своїх дітей молитися і ходити чесно перед Господом”¹⁵.

Давайте свідомо не схибимо в розумінні цих напучувань, які стосуються жінок. Вихваляючи моральну силу жінок і заохочуючи їх мати її, я не кажу, що чоловіки й хлопчики мають якесь виправдання, якщо не виконують свій обов’язок стояти за істину й праведність, і що їхня відповідальність служити й жертвувати дещо менша за ту, що мають жінки, або може бути залишена жінкам.

Брати, давайте стояти з жінками, розділяти їхню ношу і розвивати моральну силу нашого подружжя.

Дорогі сестри, ми покладаємося на моральну силу, яку ви приносите у світ, у шлюб, у сім’ю, в Церкву. Ми покладаємося на благословення, які ви приносите з небес своїми молитвами й вірою. Ми молимося про вашу безпеку, благополуччя й щастя та про те, щоб ваш вплив підтримували. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- 2 Тимофію 1:5.
- Orson Scott Card, “Neighborliness: Daines Style”, *Ensign*, Apr. 1977, 19.
- Neal A. Maxwell, “The Women of God”, *Ensign*, May 1978, 10–11.
- Див. Мойсей 2:27.
- Див. Мойсей 6:57–60.
- Мойсей 1:39.
- “Століття тому, відданий вчений Джон Боулбі виявив, що узи, які утворюються завдяки незліченним турботливим взаємодіям між матір’ю й дитиною, є важливим фундаментом соціально-емоційного розвитку. ... А вчена-феміністка Сара Руддік назвала “дбайливу любов” матері серцевиною ефективного батьківства. Завдяки “терпеливій любові”, матері розвивають особливе знання про своїх дітей—знання, яке дає їм особливе бачення щодо того, що дійсно буде “найкращим” для кожної

дитини” (Jenet Jacob Erickson, “Love, Not Perfection, Root of Good Mothering”, *Deseret News*, May 12, 2013, G3).

- Це правда, що велика кількість жінок протягом багатьох поколінь експлуатувалася й обтяжувалася несправедливою ношею, як в сім’ї, так і на роботі, однак самовідданість і жертва не можуть і не повинні ставати образливими або експлуаторськими. Старійшина Брюс С. Хейфен зазначав: “Якщо “самовідданість” означає, що жінка має відмовитися від своєї внутрішньої totoжності й особистого розвитку, то таке розуміння самовідданості є невірним. ... Проте сьогоднішня тенденція схильності до ліберальності просувається надто далеко в інший бік, створюючи стереотип жінок надмірно незалежних від їхніх сімей. Більш розумний погляд полягає у тому, що чоловіки й дружини є взаємозалежними одне від одного. ... Критики, які перемістили матерів з залежності до незалежності, проминули плодоносну золоту середину взаємозалежності. Ті, хто перемістив матерів від самовідданості до егоїзму, проминули плодоносну золоту середину служіння за власним вибором, яке сприяє особистому розвитку жінки. Через ці крайності, дискусії щодо цінності материнства, за іронією, стали причиною того, що в очах широкого загалу знецінилася не тільки роль матерів, але й жінок взагалі” (“Motherhood and the Moral Influence of Women” [уривок з виступу на II Всесвітньому конгресі сімей, Женева, пленарна сесія IV, 16 лист. 1999 р.], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm).
- Одна матір писала в передовій статті видання *Wall Street Journal*: “За винятком деяких мормонів, євангелістів та ортодоксальних євреїв, величезна кількість з нас не знає, як навчати наших синів і дочок не віддавати напризволяще з такою готовністю своє тіло. ... Втім, у моєму власному колі подруг, є велике бажання все повернути. Я не знаю жодної з них, у кого б не було відчуття тривалого дискомфорту щодо їхнього особистого сексуального минулого. І жодна з жінок, яку я будь-коли запитувала про це, не сказала мені, що хотіла б “проекспериментувати” це” (Jennifer Moses, “Why Do We Let Them Dress Like That?” *Wall Street Journal*, Mar. 19, 2011, C3).
- Margaret D. Naddauld, “The Joy of Womanhood”, *Лягона*, січ. 2001 р., с. 18.
- Див. Іван 8:29.
- 1 Петра 3:15.
- 2 Тимофію 4:2.
- Учення і Завіти 93:40.
- Учення і Завіти 68:28.

Старійшина С. Гіффорд Нільсен
Сімдесятник

Прискорення роботи за планом Господа!

Кожен з нас повинен розробити і втілювати наш власний план гри, щоб служити з ентузіазмом пліч-о-пліч з місіонерами повного дня.

Кілька років тому мені було потрібно поговорити з дружиною одного з єпископів нашого колу, тож я зателефонував їм додому. Слухавку взяв їхній маленький син. Я сказав: “Привіт. А мама вдома?”

Він відповів: “Так. Я її покличу. А хто це?”

Я промовив: “Скажи їй, це президент Нільсен”.

Настала коротка пауза, а тоді я почув дуже збуджений голос: “Ой, мамо, тобі дзвонить Президент Хінклі!”

Не можу собі уявити, про що вона напевно подумала. Мабуть то був найдовший шлях до телефону за все її життя. У мене з’явилася думка: “А чи не варто мені... [її розіграти]?” Я цього не зробив, але ми добре посміялися разом. Зараз, думаючи про це, мені здається, що вона безпечно була дуже розчарована тим, що поговорила лише зі мною.

Що ви робитимете, якщо пророк Господа дійсно покличе вас? Що ж, це сталося! Так само, як Президент Томас С. Монсон зробив це знов цього ранку, він покликав кожного з

нас на дуже важливу роботу. Він сказав: “Зараз—це час для членів Церкви і місіонерів зібратися разом, працювати разом, трудитися у Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього” (“Віра в роботу зі спасіння” [трансляція Всесвітніх зборів навчання провідництва, червень 2013 р.]; lds.org/broadcasts).

Чи ми дослухалися?

По всьому світу в колах, округах і місіях зусилля стають дедалі більш енергійними, у міру виповнення слів, проголошених Спасителем Джозефу Сміту в 1832 році: “Ось, Я прискорю Мою роботу в належний час” (УЗ 88:73).

Брати і сестри, цей час—зараз! Я відчуваю це і, переконаний, що ви теж.

Я прагнув втілити своє захоплення і свою віру в Ісуса Христа в дії. Коли я грав у американський футбол, то мислив категоріями ігрових комбінацій. Починаючи гру, ми були впевнені, що якщо наша команда підготувала правильні комбінації, ми досягнемо успіху. Однак нещодавно я говорив про наші ігрові комбінації з ЛаВелл Едвардсом, легендарним

тренером з УБЯ, і він сказав: “Я не переймався тим, яку комбінацію ви розіграєте на полі, доки команда грала результативно!” Як один з його квотербеків, я думав, що насправді все значно складніше, але, можливо, саме завдяки його простій філософії один зі стадіонів було названо на його честь.

Оскільки всі ми в Господній команді, чи є у кожного з нас власна виграшна ігрова комбінація? Чи готові ми грати? Якщо ми, як члени Церкви, дійсно любимо нашу сім’ю, друзів і колег, чи не будемо ми прагнути поділитися з ними нашим свідченням про відновлену євангелію?

На семінарі для нових президентів місій, проведеному в червні, рекордна кількість—173 нові президенти і їхні дружини отримали останні настанови перед початком свого служіння. Усі 15 членів Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів промовляли до цієї особливої групи.

Старійшина Л. Том Перрі у заключному слові сказав: “Це найбільш визначний період в історії Церкви. Він є настільки ж важливим, як і великі події, що сталися у минулому, такі, як Перше видіння, дар Книги Мормона, Відновлення євангелії, як усе те, завдяки чому розбудовувався фундамент для нас, аби ми йшли вперед і навчали у царстві нашого Небесного Батька” (“Заключне слово” [виступ на семінарі для нових президентів місій, 26 червня 2013 р.], с. 1, Бібліотека церковної історії, Солт-Лейк-Сіті).

Нам слід залучатися до місіонерської роботи так активно, як ніколи раніше, щоб наші зусилля були такими ж завзятими, як ентузіазм наших провідників і відданість наших місіонерів повного дня. Без нас ця робота не просуватиметься вперед

у призначений Господом спосіб! Як сказав президент Генрі Б. Айрінг: “Незалежно від нашого віку, здібностей, церковного покликання чи місця проживання ми всі, як один, покликані до роботи, яка полягає в тому, щоб допомагати Йому збирати врожай людських душ” (“Відчувати єдність”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 62).

Чи можу я поділитися з вами планом гри, який, після молитви, читання 13-го розділу путівника *Проповідуйте Мою євангелію* і обмірковування минулого досвіду, я відчув спонування втілити? Я запрошую вас замислитися над цими трьома пунктами, коли ви будете думати про власний план.

По-перше, конкретно моліться про те, щоб кожного дня приводити когось ближче до Спасителя і Його євангелії. Ви можете робити це, дивлячись на всіх людей, як на синів і дочок Бога, які допомагають одне одному під час їхньої подорожі додому. Думайте про те, що у вас з'являться нові друзі.

Друге, кожного дня моліться про місіонерів, які служать у вашій місцевості, та про зацікавлених Церквою, яких вони навчають. Для того, щоб це зробити, єдиний шлях—це привітати їх, подивитися на їхню табличку, назвати їх за прізвищем, потиснути їм руки та спитати їх, кого вони навчають. Старійшина Рассел М. Нельсон мудро зазначив: “До тих пір, поки ви не дізнаєтеся ім'я

людини і не знатимете її в обличчя, Господь не зможе допомогти вам пізнати її серце”.

Я був присутнім під час хрищення чудової сестри, яка поділилася своїм свідченням. Я назавжди запам'ятаю її слова: “Ще ніколи так багато людей не молилися за мене і ще ніколи я не відчувала стільки любові! Я знаю, що ця робота істинна!”

Трете, запросіть когось з друзів на один із заходів у вашому домі або в іншому місці. Куди б ви не йшли або що б ви не робили, думайте над тим, кому може сподобатися цей захід, а тоді дослухайтеся до підказок, які дає вам Дух.

Під час мого особистого вивчення євангелії Спаситель навчив мене одного простого уроку, який, я вважаю, чудово стосується “прискорення”. Коли я щось сприймаю емоційно, це відображається у моєму стилі написання речень і вони часто завершуються знаком оклику, який, за визначенням, передає “сильне почуття [або] символізує наголос на чомусь дуже важливому” (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. [2003], “знак оклику”).

Я був заінтригований, коли мою увагу почали привертати до себе уривки з Писань щодо “збирання”, наприкінці яких стояв цей розділовий знак, як, наприклад, у цьому зворушливому благанні Ами: “О, якби я був ангелом і міг би мати бажання в моєму серці, щоб я міг

піти і говорити сурмою Бога, таким голосом, щоб похитнути землю, і закликати до покаяння кожний народ!” (Алма 29:1).

Я дослідив, що є 65 уривків, в яких подібним чином дуже емоційно говориться про місіонерську роботу, зокрема:

“Якою великою є Його радість від тієї душі, що кається! ...

І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!

І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!” (УЗ 18:13, 15–16).

Моє відкриття цих унікальних віршів зіграло важливу роль під час виконання мною свого першого доручення в якості територіального сімдесятника. Я трохи нервував, супроводжуючи апостола, старійшину Квентіна Л. Кука, на конференцію колу. Коли в ті вихідні я увійшов у кабінет президента колу на підготовчі збори, я помітив на комоді, що знаходився позаду його столу, пару обдертих, вкритих бронзовою фарбою черевиків, біля яких був вірш з Писань, що завершувався знаком оклику. Коли я прочитав його, то відчув, що Господь, знаючи про моє дослідження, відповів на мої молитви і що Він достеменно знав, чого я потребував, аби заспокоїти моє схвильоване серце.

Я попросив президента колу розповісти мені історію, пов'язану з цими черевиками.

Він сказав:

“Це черевики юного новонаверненого до Церкви, чия сімейна

ситуація була складною, і все ж він був рішуче налаштований успішно служити на місії і відслужив її у Гватемалі. Після його повернення я зустрівся з ним, щоб з честю звільнити його від покликання, і побачив, що його черевики повністю зносилися. Цей юнак віддав усе, що мав, Господу, без значної, а можливо й будь-якої підтримки з боку сім'ї.

Він помітив, що я дивлюся на його черевики і запитав мене: "Президенте, щось не так?"

Я відповів: "Ні, старійшино, все гаразд! Чи не могли б ви подарувати мені ці черевики?"

Президент колу продовжив: "Моя повага і любов до цього колишнього місіонера були надзвичайними! Я прагну увічнити пам'ять про цю подію, тож вкрив бронзовою фарбою його черевики. Щоразу, коли я вхожу у свій кабінет, вони нагадують мені про зусилля, які всі ми повинні докласти незалежно від наших обставин. Вірш був з книги Ісаї: "Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонови: "Царює твій Бог!" (Ісаїя 52:7)".

Мої дорогі брати і сестри, дружина цього доброго єпископа напевно могла лише гадати, чому їй телефонує пророк. Я свідчу, що їй і нам більше не треба гадати—ЗНАК ОКЛИКУ!

Я знаю, що кожен з нас повинен розробити і втілювати наш власний план гри, щоб служити з ентузіазмом пліч-о-пліч з місіонерами повного дня—ЗНАК ОКЛИКУ!

Я додаю своє свідчення до свідчення пророка Джозефа Сміта: "І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: Що Він живе!" (УЗ 76:22). У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Арнулфо Валенсуела
Сімдесятник

Малими й простими засобами

Простягаймо ж руки до інших з вірою і любов'ю.

Мої улюблені брати і сестри, кілька тижнів тому я відвідав Центр підготовки місіонерів у Мехіко, щоб поділитися посланням з місіонерами. Ми з дружиною спеціально прибули на кілька годин раніше. Споглядаючи красиві сади і доглянуті вулиці ЦПМ, ми не могли не помітити щастя, яке випромінювали обличчя сотень молодих старійшин і сестер, кожен зосереджувався на опануванні нових мов і осягненні того, як краще відчуті цінність свого призначення як місіонера.

Зупинившись, щоб повністю розгледіти це чудове видовище, я розмірковував над словами Алми, коли він наказав своєму синові, Геламану, вести літопис свого народу, як частину записів, які йому було довірено, і зберігати священними ці літописи, щоб вони колись дійшли до всіх народів, колін, язиків і людей.

Алма тоді сказав йому: "Отже, ти можеш вважати, що це є мое безглуздя; але знай, я кажу тобі, що через мале і просте відбувається велике; і незначні засоби у багатьох випадках примушують мовчати мудрих.

І Господь Бог працює через засоби, щоб досягти Своєї великої і вічної цілі; і дуже незначними засобами Господь примушує мовчати мудрих і досягає спасіння багатьох душ" (Алма 37:6–7).

Своєю наївністю і молодістю наші місіонери показують приклад Господнього шляху—що ті, хто є смиренними, можуть "запрошувати людей прийти до Христа, допомагаючи їм прийняти відновлену евангелію через віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, покаяння, хрищення, прийняття дару Святого Духа і терпіння до кінця" ("Проповідуйте Мою евангелію: путівник для місіонерського служіння [2004], с. 1).

Як члени Церкви, ми в змозі, завдяки нашим власним малим і простим засобам, "перекона[ти] ... багатьох у помикавості їхніх шляхів" і допомогти привести "їх до пізнання їхнього Бога аж до спасіння їхніх душ" (Алма 37:8).

Одного разу я супроводжував президента колу і єпископа з візитом до малоактивного члена Церкви. В дуже простий спосіб ми навчали його про благословення Суботи. Ми висловили йому нашу щирю любов. Він відповів: "Все, що мені

було потрібно—щоб хтось прийшов і обійняв мене (іспанською обійняти—*abrazo*)”. Я одразу ж встав і обійняв його. Наступного дня була неділя. Цей самий брат прийшов на причасні збори з усією своєю сім’єю.

Під час візитного вчителювання, Марта, член нашого приходу, сказала моїй дружині та її супутниці, щоб вони більше ніколи не приходили до неї. Вона вирішила припинити ходити до Церкви. Одна з візитних вчительок попросила Марту в цей останній раз заспівати разом гімн, і вона погодилася. Під час співу сталося щось особливе. Мало-помалу, Дух почав заповнювати кімнату. Кожна з них відчувала Його. Серце Марти почало пом’якшуватися. З очима, повними сліз, вона поділилася зі своїми візитними вчительками почуттями свого серця. У той момент вона зрозуміла, що вона знала про істинність евангелії. Потім вона подякувала своїм

візитним вчителькам та запросила їх приходити до неї. З того дня вона приймала їх з радістю.

Марта почала ходити до Церкви зі своєю маленькою донькою. Протягом багатьох років вони регулярно відвідували Церкву, а Марта ніколи не втрачала надії, що її чоловік зрештою приєднається до них. Нарешті настав той день, коли Господь торкнувся його серця, і він почав відвідувати Церкву з ними, а незабаром після цього це почала робити ще одна їхня дочка. Ця родина почала відчувати справжню радість, яка приходиться від наявності благословень евангелії в їхній домівці. З тих пір Марта вірно служила президентом Товариства допомоги нашого приходу, а її чоловік добре виконував служіння в кількох покликаннях в колі. Все це почалося з гімну—чогось малого і простого, що зворушило серце Марти.

Нааман був начальником війська сирійського царя, вельмиповажною

людиною, великим перед своїм паном; але він також був прокажений (див. 2 Царів 5:1). Після того, як йому не вдалося отримати ліки від своєї прокази у Ізраїлевого царя, Нааман пішов до будинку Єлисея, пророка. Єлисей послав до нього посла, кажучи:

“Іди і вимиєшся сім раз у Йордані, і вигоїться тіло твоє тобі,—й очистишся.

І розгнівався Нааман, і пішов і сказав: Ось я подумав був: він вийде до мене, і стане, і закличе Ім’я Господа, Бога свого, і покладе свою руку на те місце, і вилікує прокаженого. ...

І підійшли його [слуги], і говорили до нього, і сказали: Батьку мій, коли б велику річ говорив тобі той пророк, чи ж ти не зробив би? А що ж, коли він сказав тобі тільки: Умийся—і будеш чистий!

І зійшов він, і занурився в Йордані сім раз, за словом Божого чоловіка. І сталося тіло його, як тіло

малого хлопця,—і став він чистий!” (2 Царів 5:10–11, 13–14).

Наш пророк, Президент Томас С. Монсон, запросив нас всіх йти вперед і рятувати наших братів і сестер. Він сказав: “Світу потрібна ваша допомога. Є ноги, що треба зміцнити, руки, що треба міцно тримати, розуми, що треба заохочувати, серця, що треба надихати; і душі, що треба спасати. Благословення вічності очікують на вас”. (“До спасіння”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 57).

Я свідчу, що багато з тих людей, хто потребує нашої допомоги, чекає на нас. Вони готові прийняти своїх доблесних братів і сестер, які простягнуть їм руку і спасуть їх завдяки малим і простим засобам. Я особисто провів багато годин, відвідуючи малоактивних членів Церкви, чий серця вже були пом’якшені Господом, і хто тепер готовий отримувати наші свідчення і наші щирі вираження любові. Коли ми простягнемо руку їм і запрошуємо їх, вони, не вагаючись, повернуться до Церкви.

Простягаймо ж руки до інших з вірою і любов’ю. Пам’ятаймо обіцяння Господа:

“І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаєння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!

І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!” (УЗ 18:15–16).

Я складаю своє свідчення про любов Господа до всіх Його дітей. Я знаю, що Він живе і що Він наш Викупитель. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Тімоті Дж. Дайчес
Сімдесятник

Хочеш бути здоровим?

Коли ми каємося і навертаємося до Господа, ми цілюємося і нашу провину змито.

Під час радісного святкування в Єрусалимі, Спаситель залишив натовп, щоб знайти людей, які потребували допомоги найбільше. Він знайшов їх у Віфесді, біля купальні з п’ятьма ганками, поряд з Овечою брамою. Ця купальня була відома тим, що приваблювала хворих.

В евангелії від Івана сказано, що біля купелі “лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду [було] порушено.

Бо Ангол Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу” (Іван 5:3–4).

Візит Спасителя зображено на красивій картині Карла Блоха, яка називається *Христос цілює хворих у Віфесді*. Блох зобразив Ісуса, коли Той обережно піднімав тимчасовий навіс, під яким знаходився “хворий” (Іван 5:7), що лежав біля купелі й чекав. Тут слово *хворий* описує того, хто не має сил, і вказує на милосердя і ласку Спасителя, Який тихо прийшов послужити тим, хто не могли самі собі допомогти.

На картині хворий чоловік зішлювався на підлозі в тіні, виснажений і деморалізований стражданнями від своєї хвороби протягом 38-ми років.

У той час, як Спаситель піднімає кінець ряднини однією рукою, іншою Він запрошує і ставить проникливе запитання: “Хочеш бути здоровим?”

Чоловік відповідає: “Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить” (Іван 5:6–7).

Такій, здавалось би, нездоланній проблемі чоловіка Ісус дає глибоку і несподівану відповідь:

“Уставай, візьми ложе своє—та й ходи.

І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє—та й ходив” (Іван 5:8–9).

В іншій зворушливій сцені Лука розповідає нам, що Спаситель по дорозі до Єрусалима зустрів 10 прокажених. Через свою хворобу вони “ст[о]яли здалека” (Лука 17:12). Вони були вигнанцями—нечистими і небажаними.

“Ісусе, Наставнику,—змилуйсь над нами!” (Лука 17:13)—заволали вони, іншими словами прохаючи,—“Чи не можеш Ти *щось* для нас зробити?”

Великий Цілитель, сповнений співчуття, все ж знав, що віра має передувати чудесам, і тому сказав їм: “Підійть і покажіться священникам” (Лука 17:14).

Коли вони з вірою пішли, сталося диво. Ви можете уявити їхню всеохоплюючу радість, коли вони з кожним кроком спостерігали, як поступово їхні тіла очищувалися, зцілювалися і відновлювалися прямо на очах?

“Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога.

І припав він обличчям до ніг [Вчителя], складаючи дяку Йому. ...

І сказав [Ісус] йому: “Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!” (Лука 17:15–16, 19).

На моїй колишній роботі, як лікар і хірург я зосереджувався на тому, щоб лікувати і виправляти фізичне тіло. Ісус Христос зцілює тіло, розум і дух, і Його зцілення починається з віри.

Чи пам’ятаєте ви, коли ваша віра і радість переповнювали вас по вінця? Згадайте момент, коли ви знайшли ваше свідчення або коли Бог підтвердив вам, що ви Його син або донька і що Він дуже вас любить і ви відчували себе зціленими? Якщо той час здається втраченим, його можна знову знайти.

Спаситель радить нам, як зцілитися, стати цілісними, або здоровими:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою.

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий” (Матвій 11:28–30).

“Ід[іть] вслід за Мною” (Лука 18:22)—це запрошення полишити старе життя і мирські бажання і стати новим створінням, для якого “стародавнє минуло, [і] сталося нове” (2 Коринтянам 5:17), включаючи навіть нове, вірне серце. І ми знову стаємо зціленими.

“Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас; шукайте Мене

старанно, і ви знайдете Мене; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено” (УЗ 88:63).

Коли ми наближаємося до Нього, ми усвідомлюємо, що смертне життя має бути складним і що “проти-лежність у всьому” (2 Нефій 2:11) не є недоліком плану спасіння. Протилежність натомість є необхідною складовою смертного життя і зміцнює нашу волю й удосконалює наш вибір. Мінливість життя допомагає нам сформувати вічні стосунки з Богом—і вигравіювати Його образ на наших обличчях, коли ми віддаємо Йому наші серця (див. Алма 5:19).

“Це чинить на спомин про Мене” (Лука 22:19),—попросив Спаситель, коли започаткував те, що ми називаємо причастям. Цей обряд з хлібом і водою поновлює священні завіти, укладені з Богом, і запрошує в наші життя силу Спокути. Ми зцілюємося, коли полишаємо звички і спосіб життя, через які кам’яніють серця і які роблять нас твердошиїми. Коли ми складаємо “зброю своїх бунтів” (Алма 23:7), ми стаємо “вільними в собі” (УЗ 58:28), не

будучи більше засліпленими софістикою Сатани і не глухнучи через безладний галас світу.

Коли ми каємося і наvertsаємося до Господа, ми зцілюємося і нашу провину змито. Ми можемо все ще дивуватися як Енош: “Як це сталося?” Господь відповідає: “Через твою віру в Христа. ... отже, йди далі, твоя віра спасла тебе” (Енош 1:7, 8).

Коррі тен Бум, віддана християнка з Данії, здобула таке зцілення попри те, що під час Другої світової війни була ув'язнена у концентраційних таборах. Вона дуже страждала, але на відміну від її улюбленої сестри Бетсі, яка загинула в одному з таборів, Коррі вижила.

Після війни вона часто виступала на публіці, розповідаючи про свій досвід і про зцілення та прощення. Якось колишній охоронець-нацист, який частково мав відношення до тяжкого ув'язнення Коррі в Равенсбруці, Німеччина, підійшов до неї, радіючи її посланню про любов і прощення Христа.

“Як же я вдячний за ваш виступ, *фройлін*,—сказав він.—Лише подумати, що Він, як ви кажете, змив мої гріхи!”

“Його рука була простягнута до мене, щоб потиснути мою,—згадує Коррі.—І я, яка так часто ... проповідувала про необхідність прощення, тримала свою руку при собі.

У той час, як в мені кипіли гнівні та мстиві думки, я бачила, що вони були грішними. ... “Господи Ісусе,—молилася я,—пробач мені і допоможи мені пробачити його”.

Я намагалася посміхнутися [і] намагалася підняти свою руку. Але не могла. Я не відчувала нічого, навіть найменшого проблиску тепла чи милосердя. І тому я знову продовжувала подумки молитися: “Ісусе, я не

можу простити його. Дай мені Твоє прощення”.

Коли я взяла його за руку, сталася найдивовижніша річ. Від мого плеча по моїй руці і через долоню, здавалося, пройшов струм від мене до нього, у той час, як в моєму серці виникла любов до цього незнайомця, яка майже приголомшила мене.

І так я зрозуміла, що це не на нашому прощенні і не на наших чеснотах тримається зцілення в світі, але на Його. Коли Він каже нам, щоб ми любили наших ворогів, Він дає разом із цією заповіддю саму любов”¹.

Коррі тен Бум зцілилася.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Є одне життя, яке підтримує занепокоєних чи оточених

сумом і горем—навіть Господа Ісуса Христа”².

Якщо ви почуваетесь нечистими, нелюбимими, нещасними, негідними або незціленими, пам'ятайте, що “завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено”³. Майте віру в розклад Спасителя і Його мету щодо вас, і майте терпіння. “Не лякайся, тільки віруй” (Марк 5:36).

Будьте певні, що Спаситель досі прагне відновити наші душі і зцілити наші серця. Він стоїть біля дверей і стукає. Давайте відчинимо Йому, знову почавши молитися, каятися, прощати і забувати. Давайте любити Бога і служити нашим ближнім і стояти в святих місцях, очистивши наші життя. Хворий чоловік біля купелі у Віфесді, проказаний на шляху до Єрусалима і Коррі тен Бум зцілилися. “Хочеш бути здоровим?” Уставай і ходи. Його благодаті достатньо (див. 2 Коринтянам 12:9), і ви не будете ходити самі.

Я прийшов до пізнання, що Бог живе. Я знаю, що ми всі Його діти, і що Він любить нас за те, ким ми є і ким можемо стати. Я знаю, що Він послав Свого Сина у світ, аби здійснити викупну жертву за все людство, і щоб ті, хто приймуть Його евангелію і йтимуть за Ним, були зцілені і стали довершеними—“у Його належний час, і Його належним шляхом, і за Його власною волею” (УЗ 88:68) через Його лагідні милості. Це моє свідчення вам в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Коррі тен Бум, *The Hiding Place* (1971), с. 215.
2. Томас С. Монсон, “Meeting Life's Challenges”, *Ensign*, лист. 1993, с. 71.
3. *Проповідуйте Мою евангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 52.

Старійшина Джеффри Р. Холланд
Кворум Дванадцятьох Апостолів

Немов розбита посудина

Як найкращим чином реагувати, якщо ви або близькі вам люди стикнуться з розладами розумового чи емоційного характеру?

Апостол Петро писав, що послідовники Ісуса Христа повинні бути “спочутливі”¹. У цьому дусі я хочу звернутися до тих, хто страждає від будь-якого розумового захворювання або емоційного розладу, якої б форми ці страждання не були—легкої чи серйозної; скільки б не тривали—короткий час чи впродовж усього життя. Ми відчуваємо всю складність цього питання, коли чуємо, як професіонали розповідають про неврози і психози, успадковані захворювання або хромосомні порушення, біполярність, параною і шизофренію. Яке б збентеження не викликали ці недуги, вони є реальністю нашого земного життя, тому кажучи про них, ми не повинні відчувати сорому, так само як ми не соромимося казати, що боремося з високим тиском чи раптовю появою злоякісної пухлини.

Шукаючи хоч якийсь спокій і розуміння у таких складних питаннях, дуже важливо пам’ятати, що ми живемо—і це було наше рішення—у занепадом світі, де наше прагнення досягнути божественності піддається перевірці і буде постійно

випробовуватися. Найбільшим запевненням у Божому плані є те, що нам було обіцяно Спасителя, Викупителя, Який, завдяки нашій вірі в Нього, переможно підніме нас над усіма тими перевірками і випробуваннями, навіть якщо ціна, яку за це треба сплатити Батькові, Хто послав Його, та Синові, Хто прийшов,—неосяжна. Лише завдяки вдячності за таку божественну любов ці наші менші страждання спочатку стануть терпимими, потім зрозумілими і зрештою викупительними.

Я не буду говорити про складні захворювання, які вище згадував, і зосереджу свою увагу на глибокому депресивному стані, або “депресії”, як його зазвичай називають. Коли я кажу про це, я не маю на увазі періоди, коли все йде вщереберть, або останній день сплати податків чи інші неприємні моменти, які в усіх нас трапляються. Час від часу кожен відчуває душевний неспокій або занепад духу. У Книзі Мормона сказано, що Аммон і його брати були пригнічені, коли переживали дуже важкий період², що можна сказати і про всіх нас. Але сьогодні я говоритиму про

щось більш серйозне, про захворювання настільки важке, що воно значною мірою обмежує здатність людини повноцінно функціонувати; про затемнення свідомості настільки глибоке, що ніхто не може взяти відповідальність і сказати, що воно неодмінно мине, якщо ці жертви просто розправлять плечі й будуть більш позитивно мислити—хоча я щирий прихильник розправлених плечей і позитивного мислення!

Ні, цей непроглядний морок у свідомості й душі—це не просто занепад духу. Я бачив, як він охопив абсолютно святого чоловіка, коли його улюблена дружина, якій було 50, пішла з життя. Я спостерігав його у молодих матерів, тоді його називають “післяпологовою депресією”. Я бачив, як цей морок охоплює стривожених студентів, ветеранів армії і бабусь, які непокояться про благополуччя своїх дорослих онуків.

І я спостерігав його у молодих татусів, які намагаються забезпечувати свої сім’ї. Щодо цього, то колись я з жахом сам переживав такий стан. В якийсь момент нашого подружнього життя, коли страх перед фінансовими труднощами наклався на надзвичайну втому, я відчув несподіваний емоційний занепад, який був настільки ж непередбачуваним, як і реальним. Завдяки Божій благодаті та любові членів сім’ї я продовжував жити і працювати, але навіть після стількох років я продовжую з великим співчуттям ставитися до людей, які хронічно або й на більш серйозному рівні страждають від того затьмарення, в якому опинився я сам. Що б не сталося, всі ми черпаємо сміливість від тих, хто, за словами пророка Джозефа Сміта, “досліджува[в] і обмірковува[в] найтемніші безодні”³, і пройшов крізь них. Серед таких Авраам Лінкольн,

Уінстон Черчилль і старійшина Джордж Альберт Сміт. Останній, будучи одним з найбільш благородних і подібних Христу чоловіків нашого розподілу, долав періодичні депресії за кілька років до того, як став усіма улюбленим восьмим пророком і Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

То як же найкращим чином реагувати, якщо ви або близькі вам люди стикнуться з розладами розумового чи емоційного характеру? Найголовніше, ніколи не втрачайте віру в Небесного Батька, Який любить вас більше, ніж ви можете уявити. Як зворушливо сказав Президент Монсон сестрам Товариства допомоги минулої суботи: “Та любов ніколи не змінюється. ... Вона відкрита для вас, коли вам сумно чи радісно, коли ви відчуваєте розпач або безнадію. Божа любов відкрита для вас незалежно від того, чи, на вашу думку, ви заслуговуєте на неї, чи ні. Вона просто завжди є”⁴. Ніколи-ніколи не сумнівайтеся в цьому, і ніколи не кам’янійте серцем. З вірою виконуйте те, що перевірено часом і що приносить у ваше життя Дух Господа. Шукайте поради тих, хто має ключі до вашого духовного благополуччя. Просіть і плекайте благословення священства. Кожного тижня приймайте причастя і міцно тримайтеся за обіцяну можливість вдосконалюватися завдяки Спокуті Ісуса Христа. Вірте в чудеса. Я бачив, як багато їх відбувалося тоді, коли все інше вказувало, що надію втрачено. Надія *ніколи* не втрачається. Якщо ті чудеса не відбуваються швидко або повною мірою, чи їх взагалі не видно, згадайте приклад Спасителя: навіть якщо вам не обминути гіркої чаші, випийте її та будьте сильними, сподіваючись, що

попереду чекають щасливіші дні⁵.

Намагаючись запобігати захворюванню, якщо це можливо, слідкуйте за індикаторами стресу в собі та в інших, кому ви можете допомогти. Це так само, як і з автомобілем: будьте уважними до підвищення температури, зависокої швидкості чи помітки, що в баку мало бензину. Якщо ви постанете перед “депресією, спричиненою виснаженням”, то зробіть необхідні зміни. Втома—наш спільний ворог, тож уповільніться, відпочиньте, поповніть запаси сил і енергії. Лікарі кажуть, що якщо ми не будемо приділяти час своєму здоров’ю, то найвірогідніше потім будемо приділяти час своїм хворобам.

Якщо стан не покращується, то потрібно звернутися за порадою до надійних людей, які мають відповідну освіту, професійні навички і хороші цінності. Будьте чесними з ними, описуючи свою історію і свої труднощі. Обдумайте їхню пораду та запропоноване рішення проблеми з молитвою і поставтеся до цього відповідально. Якби у вас був апендицит, Бог очікував би, що ви попросите благословення священства і знайдете найкращих лікарів для надання медичної допомоги.

Це стосується і психічних розладів. Наш Небесний Батько сподівається, що ми щиро скористаємося *всіма* чудовими дарами, які Він надав у цей славетний розподіл.

Якщо ви самі страждаєте від недуги або є людиною, яка піклується про хворого, нехай вас не лякає величина задачі, що стоїть перед вами. Не думайте, що ви можете все виправити, але виправляйте те, що можете. Якщо це навіть маленькі перемоги, будьте вдячними за них і будьте терплячими. Десятки разів у Писаннях Господь наказує бути спокійними і чекати⁶. Терпляче зносити певні явища—це частина нашого земного навчання.

Порада тим, хто піклується про хворих: намагаючись допомогти іншим покращити їхнє здоров’я, не зруйнуйте своє власне. Не біжіть швидше, ніж вам під силу⁷. Серед усього, що ви можете чи не можете запропонувати, ви можете молитися і можете виявляти “любов нелицемірну”⁸. “Любов довготерпить, любов милосердує, ... не рветься до гніву, ... але ... усе зносить, ... сподівається всього, усе терпить. *Ніколи* любов не перестає!”⁹

Також пам’ятаймо, що попри будь-які хвороби або важкі випробування

у житті залишається багато всього, що вселяє надію і за що можна дякувати. Ми є чимось безмежно більшим за свої обмеження і біди! Ми дружимо зі Стефані Кларк Нільсон та її сім'єю понад 30 років. 16 серпня 2008 року Стефані разом зі своїм чоловіком Крістіаном знаходилася в літаку, який потерпів аварію, а потім загорівся. Вона обгоріла настільки, що коли члени сім'ї прийшли на опізнання жертв, її впізнали по лаку на нігтях. Шансів на виживання майже не було. Після трьох місяців перебування у медікаментозній комі вона прокинулася і побачила себе. Після цього настала жахлива депресія, яка вразила її психіку. Стефані не хотіла, щоб її бачили її четверо дітей, найстаршому з яких було сім років. Їй здавалося, що краще їй не жити. “Я думала, що буде легше,—якось казала Стефані у моєму кабінеті,—якщо вони просто про мене забудуть і я непомітно зникну з їхнього життя”.

Але завдяки її зусиллям, які мають

вічні наслідки, і завдяки молитвам її чоловіка, сім'ї, друзів, чотирьох прекрасних дітей і п'ятого, який народився в сім'ї Нільсонів 18 місяців тому, Стефані пододала свій шлях назад, вибравшись із загибelloї прірви саморуїнування, та стала однією з найпопулярніших “мам-блогерів” у країні, відкрито заявивши чотирьом мільйонам людей, які читають її блог, що її “божественна мета” у житті—бути мамою і цінувати *кожен день*, подарований на цій прекрасній землі.

З чим би ви не боролися, мої брати і сестри,—розумовими, емоційними, фізичними чи іншими розладами, не голосуйте проти цінності життя, намагаючись покінчити з ним! Довіряйте Богові. Тримайтеся за Його любов. Знайте, що одного дня настане світанок і всі тіні смертного життя зникнуть. Хоча ми й можемо почуватися “немов розбита посудина”, як сказав псалмописець¹⁰, нам треба пам'ятати, що ця посудина в руках божественного

гончара. Розумові пошкодження можна так само зцілювати, як поламані кістки і розбиті серця. Хоча Бог опікується усуненням цих ушкоджень, усі ми можемо допомагати, якщо будемо милостивими, не осудливими і добрими.

Я свідчу про святе Воскресіння, цей невимовний наріжний дар Спокути Господа Ісуса Христа! Разом з апостолом Павлом я свідчу: те, що було посіяне в тління, одного дня підніметься в нетління, і те, що було посіяне у слабкість, згодом підніметься у силу¹¹. Я свідчу про той день, коли наші близькі, які, як ми знали, мали обмеження у земному житті, постануть перед нами у славетному і величному, невимовно досконалому тілі та розумі. Яка то буде незабутня мить! Я не знаю, що принесе нам більшу радість—те, що ми стали очевидцями такого дива, чи те, що вони стали повністю досконалими і “нарешті вільними”¹². До того часу, коли всеохоплюючий Христовий дар не виявиться всім нам, живімо вірою, тримаймося за надію і виявляймо співчуття¹³. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Петра 3:8.
2. Див. Алама 26:27; див. також Алама 56:16.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), 269.
4. Томас С. Монсон, “Ми ніколи не самотні”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 123, 124.
5. Див. Матвій 26:39.
6. Див., наприклад, Псалми 4:4; Учення і Завіти 101:16.
7. Див. Мосія 4:27.
8. Учення і Завіти 121:41.
9. 1 Коринтянам 13:4, 7–8; курсив додано; див. також Мороній 7:45–46.
10. Псалми 31:12.
11. Див. 1 Коринтянам 15:42–43.
12. “Free at Last,” in John W. Work, comp., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), 197.
13. 1 Петра 3:8.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Надійтесь на Господа

Долучайтесь до того, щоб робити все можливе, аби ділитися великим посланням про Відновлення євангелії Ісуса Христа.

М и з сестрою Баллард нещодавно повернулися з відрядження, під час якого побували в п'ятьох країнах Європи. Там ми мали честь зустрітися з багатьма нашими місіонерами, можливо з деякими вашими синами й дочками. Оскільки Президент Томас С. Монсон оголосив про зменшення віку, з якого наші молоді чоловіки і наші молоді жінки можуть розпочати служити на місії, я мав честь зустрітися з понад 3000 з них. Їхні обличчя випромінюють Христове світло, і вони прагнуть просувати цю роботу—знаходити і навчати, христити та повертати до активності людей, а також зміцнювати і будувати Боже Царство. Однак, зустрічаючись з ними, швидко усвідомлюєш, що вони не можуть виконувати цю роботу самі. Сьогодні я хочу звернутися до всіх членів Церкви, тому що кожен з нас має долучитися до невідкладної справи—ділитися євангелією.

Пророк Джозеф Сміт виголосив твердження, яке дуже часто цитують: “Після всього, що було сказано, найвеличніший і найважливіший обов’язок—це проповідувати євангелію” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 331).

У 1974 році Президент Спенсер В.

Кімбол сказав наступне: “Напевно найбільша причина для проведення місіонерської роботи полягає в тому, щоб дати світу шанс почути і прийняти євангелію. У Писаннях міститься багато повелінь навчати євангелії, а також обіцянь, закликів і нагород, пов’язаних з цим. Я навмисно використовую слово *повеління*, бо воно, здається, є безапеляційним наказом, якого ми, окремо чи всі разом, не зможемо уникнути” (“When the World Will Be Converted”, *Ensign*, Oct. 1974, 4).

В липні того ж року ми з сестрою Баллард, взявши з собою наших дітей, вирушили очолити Канадську Торонтську місію. Слова Президента Кімбола бриніли у моєму розумі, особливо, коли він сказав: “Мої брати, мені цікаво, чи робимо ми все можливе. Чи вдоволені ми нашим підходом щодо навчання всього світу? Ми проповідуємо вже 144 роки. Чи готові ми йти ширшим кроком? Розширити своє бачення?” (*Ensign*, Oct. 1974, 5).

Він також попросив нас придивитися нашу ходу, працюючи разом над розбудовою Церкви і Божого Царства.

Минулого червня Президент Томас С. Монсон повторив це

саме послання для членів Церкви. Президент сказав: “Настав час для членів Церкви і місіонерів об’єднатися ... [і] трудитися в Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього. Він приготував засоби, щоб ми могли ділитися євангелією багатьма способами, і Він допомагатиме нам в наших трудах, якщо ми діятимемо з вірою, щоб виконати Його роботу” (“Віра в роботу зі спасіння” [звернення на особливій трансляції, 23 червня 2013 р.]; lds.org/broadcasts).

Було б добре, брати і сестри, задуматися про вчення пророків від часів Джозефа Сміта й до сьогодні. Вони надихали і закликали провідництво і членів Церкви брати активну участь у донесенні послання про Відновлення євангелії всім дітям нашого Небесного Батька по всьому світі.

Суть мого сьогоднішнього послання полягає в тому, що Господь *прискорює* Свою роботу. В наші дні це може бути зроблено тільки якщо кожен член Церкви з любов’ю піде до людей, щоб поділитися істинами відновленої євангелії Ісуса Христа. Ми повинні співпрацювати разом з нашими 80000 місіонерами, які зараз служать на місії. Інформація щодо цієї великої роботи, особливо завдання для провідників рад колів та приходів, чітко викладена на сайті LDS.org під назвою “Прискорення роботи зі спасіння”.

З нашого дослідження ми знаємо, що найактивніші члени Церкви хочуть, щоб благословення євангелії стали частиною життя інших людей, яких вони люблять, навіть тих, з ким вони ніколи не зустрічалися. Але ми також знаємо, що багато членів Церкви вагаються, чи робити їм місіонерську роботу і чи ділитися євангелією з двох основних причин.

- Перша—це страх. Багато членів Церкви навіть не моляться про те, щоб у них з'явилися нагоди ділитися євангелією, побоюючись, що вони можуть отримати божественні спонування робити те, що, на їхню думку, вони не здатні зробити.
- Друга причина—це незрозуміння того, що таке місіонерська робота.

Ми знаємо, що коли хтось стає за кафедру, щоб виступити на причасних зборах, і каже: “Сьогодні я говоритиму про місіонерську роботу”, або, може, навіть коли старійшина Баллард стає за кафедру на генеральній конференції і говорить про те саме, деякі з вас, почувши це, можуть подумати: “О ні, не треба знов; ми вже чули це раніше”.

Що ж, ми знаємо, що ніхто не любить почуватися винним. Можливо, ви відчуваєте, що вас можуть попросити зробити щось нереальне у ваших стосунках з друзями або сусідами. За допомогою Господа дозвольте мені допомогти вам або комусь з наших місіонерів повного дня позбутися будь-яких побоювань, які, можливо, є щодо того, як ділитися євангелією з іншими.

Зважтеся зробити те, що Ісус Христос попросив нас робити. Спаситель сказав:

“Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожен, хто просить одержує, хто шукає знаходить, а хто стукає відчинять йому.

Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він?

Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину?

Тож, як ви, ... потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього!” (Матвій 7:7–11).

Брати і сестри, страх поступитися вірі і впевненості, коли члени Церкви і місіонери повного дня стануть навколiшки в молитві і попросять Господа благословити їх нагодами для виконання місіонерської роботи. Потім ми маємо виявити нашу віру і шукати нагод, щоб ознайомити дітей нашого Небесного Батька з євангелією Ісуса Христа, і безсумнівно такі нагоди з'являться. Такі нагоди ніколи не виникнуть внаслідок примусу або маніпулювання. Вони стануть природним наслідком нашої любові до наших братів і сестер. Просто ставтеся позитивно, і люди, з якими ви спілкуєтеся, відчують вашу любов. Вони ніколи не забудуть це відчуття, навіть якщо для них ще не настав час прийняти євангелію. Це також

може змінитися в майбутньому, коли зміняться їхні обставини.

Ми не можемо зазнати невдачі, коли ми робимо все можливе, діючи за дорученням Господа. Хоча результати роботи залежать від застосування людьми свободи вибору, ділитися євангелією—це наш обов'язок.

Довіряйте Господу. Він—Добрий Пастир. Він знає Своїх овець, а Його вівці знають Його голос; і сьогодні голос Доброго Пастиря—це ваш голос і мій голос. І якщо ми не долучимося до цієї роботи, багато людей, які могли б почути послання про Відновлення, залишаться без нього. Простіше кажучи, це питання віри і дії з нашого боку. Ці принципи досить прості—молитися, особисто і всією вашою сім'єю, щоб отримати нагоди виконувати місіонерську роботу. Господь сказав в Ученнях і Завітах, що багато людей утримуються від істини “бо вони не знають, де знайти її” (УЗ 123:12).

Вам не треба бути компанійською людиною або красномовним чи переконливим вчителем. Якщо у вашому серці завжди є любов і надія, Господь пообіцяв, що якщо ви “піднесете свої голоси до цього народу [і] вимовлятимете думки, які [Він] вкладатиме у ваші серця, ... ви не осоромитеся перед людьми;

“[І] буде дано вам ... у ту саму мить, що вам слід казати” (УЗ 100:5–6).

У посібнику *Проповідуйте Мою євангелію* міститься нагадування нам усім, що “Місіонерської роботи немає, поки [ми] не знайде[мо] людину, щоб навчати її. Щодня розмовляйте з якомога більшою кількістю людей. Це нормально, якщо вам трошки ніяково говорити з незнайомими, але ви можете

молитися про віру і силу бути більш сміливими, коли відкриваєте уста, щоб проголошувати відновлену евангелію” ([2005], с. 169). Ви, місіонери повного дня, якщо ви хочете більше навчати, ви повинні кожного дня говорити з більшою кількістю людей. Саме заради цього Господь завжди посилав місіонерів.

Господь знає нас. Він знає, що у нас є труднощі. Я розумію, що деякі з вас можуть почуватися обтяженими, але я молюся, щоб нікому з вас ніколи не здавалося тягарем йти до людей, щоб у природний, прийнятний спосіб ділитися евангелією. Скоріше, це привілей! Немає величнішої радості в житті, ніж брати активну участь в Господньому служінні.

Найважливішим є те, щоб ви надихалися від Бога, щоб шукали Його скерування, а потім йшли і робили так, як Дух спонукає вас. Коли члени Церкви розглядають роботу зі спасіння лише як свій особистий обов'язок, вона може страхати. Коли вони розглядають її як запрошення наслідувати Господа, приводячи душі до Нього, щоб їх навчали старійшини і сестри—місіонери повного дня, вона надихає, зміцнює і підбадьорює.

Ми не просимо, щоб кожен робив усе. Ми просто просимо всіх членів Церкви молитися, знаючи, що якщо кожен член Церкви, молодий або похилого віку, піде хоча б до однієї людини в період від цього дня й до Різдва, мільйони людей відчують любов Господа Ісуса Христа. І який це чудовий подарунок для Спасителя.

Шість тижнів тому я отримав листа від членів Церкви—родини Маннів, зі штату Флориди—які активно займаються місіонерською роботою. Вони написали:

“Шановний старійшино Балларде, через 30 хвилин після всесвітньої трансляції щодо прискорення роботи зі спасіння, ми провели нашу місіонерську сімейну раду. Ми були в захопленні, коли дізналися, що наші підлітки-онуки вирішили приєднатися до нас. Ми щасливі повідомити, що після зборів нашої ради ми розширили список людей, яких ми можемо навчати нашою родиною, на 200 відсотків.

Наші онуки привели друзів до церкви, ми були раді бути на причасних зборах з деякими нашими малоактивними друзями, а дехто з наших нових знайомих зобов'язався прослухати бесіди з місіонерами. Одна з наших малоактивних сестер не тільки повернулася до Церкви, але й привела з собою інших зацікавлених Церквою людей.

Ніхто з них не відхилив запрошення прослухати місіонерські бесіди. Як чудово зараз бути членом

цієї Церкви” (особистий лист, 15 серпня 2013 р.).

Дослухайтеся до спонукань Духа. Благайте Господа у могутній молитві. Робіть усе можливе, щоб ділитися величним посланням про Відновлення евангелії Ісуса Христа.

Я процитую слова ще одного успішного члена Церкви-місіонера, Клейтона Крістенсена: “Щоразу, коли ви берете когось, образно кажучи, за руку і знайомите його або її з Ісусом Христом, ви відчуватимете, як глибоко наш Спаситель любить вас і любить ту людину, яку ви тримаєте за руку” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], 1).

Хай Бог благословить вас, брати і сестри, знаходженням великої радості, що приходить, коли через вашу віру стаються дива. Як нас навчено у 7-му розділі книги Моронія:

“І Христос сказав: якщо ви матимете віру в Мене, то матимете силу робити все, що я вважаю за доцільне. ...

...Бо саме через віру чудеса творяться; і саме через віру ангели являються і священнослужать людям; отже, якщо це припинилося, горе дітям людським, бо це сталося через зневіру, і все марно” (Мороній 7:33, 37).

З мого власного досвіду я можу свідчити вам, що Господь почує ваші молитви, і ви матимете безліч нагод зараз і ще багато років у майбутньому, щоб ознайомити безцінних дітей нашого Небесного Батька з евангелією Ісуса Христа. Президенте Монсон, ми почули вас. Ми всі прагнутимемо знайти ту одну людину. Я молюся, щоб кожен з нас зміг відчути велику радість, що приходить від місіонерського служіння, у священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Л. Том Перрі
Кворум Дванадцятьох Апостолів

Учення і принципи, що містяться в Уложеннях віри

Кожне уложення віри доповнює наше розуміння евангелії Ісуса Христа унікальною цінністю.

Коли я отримав доручення виступати на сесії священства під час генеральної конференції, то відразу ж подумав про чудову вчительку Початкового товариства. Вона дуже хотіла підготувати нас, щоб ми були гідними отримання священства. Вона постійно нагадувала нам про вимоги до випускників Початкового товариства, встановлені на той час,—вивчити напам'ять імена членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів та Уложення віри. Вона також дала нам обіцяння: якщо ми всі розкажемо напам'ять тринадцять уложень віри, то зможемо обрати місце, куди підемо в похід, і де проведемо свій останній урок.

Ми обрали особливе місце, куди любимо ходити в похід. Воно знаходилося на скелястих схилах, якраз над першою дамбою біля входу в Логанський каньйон у північній Юті. Там була невеличка галявинка серед скель з місцем для багаття,

влаштованим самою природою, де можна було приготувати хот-доги і підсмажити лукум. Однак, коли ми обирали місце, то не взяли до уваги той факт, що наша вчителька вже була похилого віку і не спортивної статури. Якби ми трохи більше про це подумали, то нам би спало на думку, що їй, можливо, буде важко йти у такий похід. Однак вона була зв'язана своїм обіцянням і відважно пішла за нами.

Спочатку ми зійшли на невеликий пагорб. У наші дні там не було високовольтної лінії, тому доступ було відкрито. З невеликою допомогою наша вчителька зійшла на той пагорб. Як тільки ми дісталися до вершини, то відразу ж почали сходити вниз до гірського хребта, до місця під назвою “Спина черепахи”.

Після прибуття на місце нашій вчительці знадобився певний час, щоб перевести дух. Коли ми вже були готові сісти і їсти, вона

достатньо відпочила, щоб провести з нами останній урок. Вона сказала, як їй подобалося навчати у Початковому товаристві впродовж останніх двох років. Вчителька похвалила те, як ми добре вивчили Уложення віри. Вона могла називати номер будь-якого з них, а ми могли переказати його. Потім вона сказала, що заучування Уложень віри не буде нічим іншим, як заучуванням великої кількості слів, якщо ми не зрозуміємо вчення і принципи, що в них містяться. Вона заохотила нас вивчати евангельське вчення, викладене в кожному Уложенні віри, і пояснила, що це вчення, яке міститься в Уложеннях віри, поділяється на частини.

I. Божество і основоположне вчення про Христа

Ми дізнаємося з першого уложення віри, що Божество складається з трьох осіб: Бога Батька, Ісуса Христа і Святого Духа.

Друге уложення віри навчає, що ми несемо відповідальність за свої вчинки на землі.

Третє дає бачення Спасителевої місії зі спасіння дітей Небесного Батька.

Четверте навчає про важливість основних принципів та обрядів.

Сила слів учительки була для мене джерелом натхнення завдяки особливій увазі, яку вона приділяла вивченню евангелії. Писання скеровують нас до стандарту істини, якою ми можемо оцінювати отримане знання—є воно істинним чи хибним. Істинне вчення іде від Бога, джерела й основи всієї істини. Вчення і поняття істинної доктрини містяться в евангелії нашого Господа і Спасителя. Хибне вчення іде від Сатани, батька усїєї брехні. Його бажання—викривити, змінити і

переробити дані через одкровення істини. Він хоче обманути нас, тож дехто з нас загубиться на шляху, який веде назад до небесного дому.

Писання вчать нас, як уникати хибних учень. Наприклад, у листі Павла до Тимофія ми читаємо:

“Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності,

щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова” (2 Тимофію 3:16–17).

Це вчення є для Церкви тим самим, чим є акумулятор для мобільного телефону. Коли ви виймаєте акумулятор зі свого мобільного телефону, від нього немає ніякої користі. Церква, у якій більше не навчають істинному вченню, так само не приносить ніякої користі. Вона не може скеровувати нас назад до Небесного Батька і нашого вічного дому.

II. Організація і порядок священства

Після того, як ми починаємо розуміти основоположні вчення Христа, п'яте і шосте уложення віри навчають нас про організацію і порядок священства. Під проводом Господа Джозеф Сміт організував Спасителю Церкву, застосовуючи повноваження священства—силу Бога. Церква Ісуса

Христа Святих Останніх Днів має ту саму організацію, що і Церква, організована і скерована у той час, коли Він жив на землі.

Яким славним став той день для Джозефа Сміта і Олівера Каудері у травні 1829 року, коли вони пішли в ліс помолитися стосовно вчення про хрищення для відпущення гріхів, про яке вони прочитали в процесі перекладу Книги Мормона. Було багато вчень про хрищення, які викладалися різними церквами на початку 1800-х років. Джозеф Сміт і Олівер Каудері знали, що всі вони не можуть бути істинними. Вони хотіли дізнатися про правильний порядок хрищення і також про те, хто мав повноваження христити.

У відповідь на їхню молитву до Господа явився небесний посланець, Іван Христитель. Він поклав свої руки на їхні голови і передав їм повноваження христити такими словами: “Вам, мої товариші у служінні, в ім'я Месії я передаю священство Аарона” (УЗ 13:1).

Який чудовий день в історії світу! Священство було відновлено на землі.

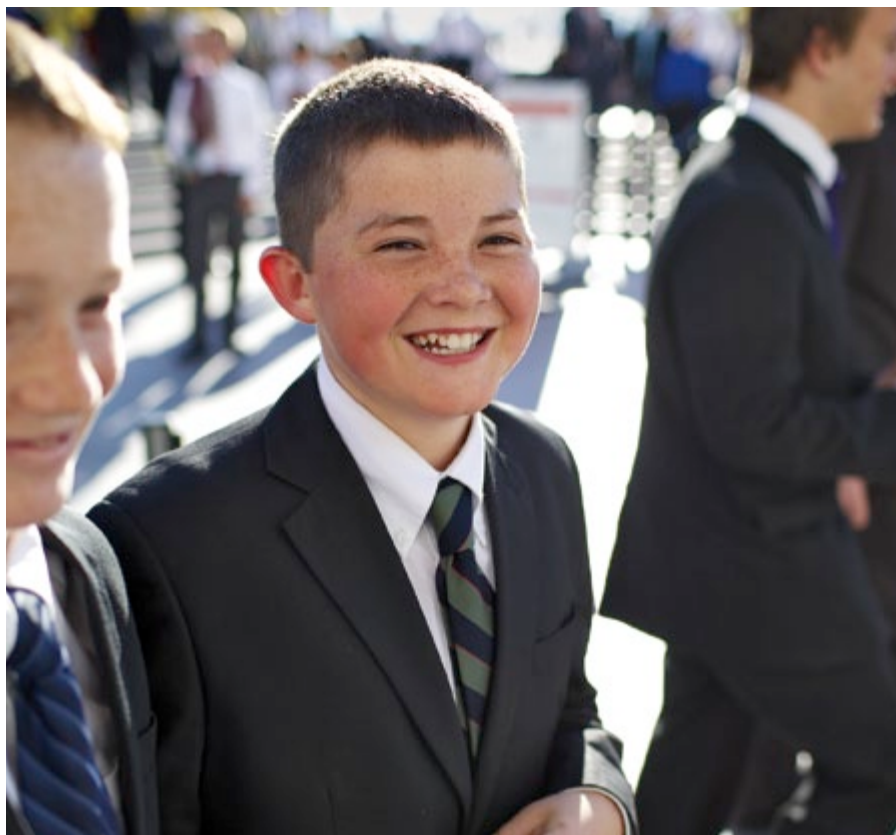
Коли ми отримуємо священство, ми отримуємо повноваження діяти від імені Бога і керувати в істині та праведності. Це повноваження є

важливим джерелом праведної сили і впливу для блага Божих дітей на землі і триватиме й поза завісою. Необхідно було відновити священство до того, як було організовано істинну Церкву Ісуса Христа. Це основоположний урок, який ми засвоюємо з п'ятого і шостого уложень віри.

III. Вічні джерела в земній подорожі

Наступні три уложення віри—сьоме, восьме і дев'яте—містять джерела, з яких ми можемо навчатися під час земної подорожі. Нам даються духовні дари, які скеровують нас, якщо ми живемо за Господніми вченнями, і захищають від зла. Писання—це ще один дорогоказ. Якщо ми уважно читаємо слово Бога, Він відкриє нам шлях назад до вічного життя.

Дев'яте уложення віри навчає, що Бог уже відкрив, зараз відкриває і відкриє у майбутньому багато великих і важливих істин Своїм пророкам, провидцям і одкровителям. Ми дізнаємося, що крім того, що дослухаємося до тихого і спокійного голосу Духа і читаємо Писання, маємо ще одне джерело скерування—це наші церковні провідники, яких було обрано, покликано і рукопокладено, щоб благословляти наше життя за допомогою уроків, які вони викладають.

IV. Члени церкви-місіонери

Десяте, одинадцяте і дванадцяте уложення віри навчають нас, як вести місіонерську роботу і ділитися євангелією у світі, де є багато країн і розмаїття законів. Ми дізнаємося про збирання Ізраїля під час підготовчого періоду до Другого пришествя Спасителя. Нас навчають, що чоловіки і жінки здатні діяти самостійно, і вони можуть або прийняти, або відкинути слово Бога, керуючись власним сумлінням. І, нарешті, ми дізнаємося, що поширюючи євангелію Ісуса Христа в усіх кутках землі, ми повинні поважати уряд кожної країни, в яку приходимо. Ми дійсно віримо в послух, шанобливе ставлення і дотримання законів кожної країни.

V. Якості, яких ми прагнемо набути

Тринадцяте уложення віри дає особливе бачення того, як ми повинні поводитися у житті та якими маємо бути. В ньому сказано: “Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотливими і творити добро

всім людям; справді, ми можемо сказати, що слідуємо настановленню апостола Павла: ми віруємо в усе, сподіваємося всього; ми багато чого перетерпіли і сподіваємося, що зможемо перетерпіти все. Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього”.

Усім нам слід намагатися бути втіленням цих якостей і жити так, щоб стати їхнім взірцевим прикладом. Істини, викладені в Уложеннях віри, будуються одна на одній так само, як складові мобільного телефону взаємодіють між собою. Подібно до того, як у процесі складного технологічного процесу поєднуються частини мобільного телефону, так само Уложення віри постачають нам ключові доктрини Відновлення. Кожне уложення віри доповнює наше розуміння євангелії Ісуса Христа унікальною цінністю.

Моя вчителька Початкового товариства сповнила мене рішучістю вивчати доктрини царства. Вона навчила мене шукати глибше значення, що міститься у цих простих Уложеннях віри. Вона пообіцяла, що

якщо я приділю час вивченню цих священних істин, то здобує знання змінить моє життя на краще, і я свідчу вам, що так і є.

Після чудового уроку, проведеного вчителькою на горі в Логанському каньйоні, ми помітили, що затрималися трохи довше, ніж планували. Насувався вечір, і ми зрозуміли, що виникає ускладнення.

Мой вчителці було нелегко прийти на це особливе місце, але повернення було також великим випробуванням для нас. Лише це було єдиним недоліком у виборі місця для нашого заходу. Спуск був важким для нас, але ще важчим для людини її віку.

Поки ми намагалися допомогти їй спуститися з гори, з'явилось двоє полісменів. Президент Початкового товариства послала їх знайти нас, боячись, що ми загубилися. Сама пригода і урок перетворили цю подію на незабутній досвід мого життя.

Молоді чоловіки! Я закликаю вас скористатися своїми чудовими розумовими здібностями, щоб запам'ятати і вивчити Уложення віри та вчення, викладені в них. Вони належать до найважливіших і, безсумнівно, є найбільш стислими формулюваннями вчення Церкви. Якщо ви ними скористаетесь як дороговказом, який спрямує вас у вивченні євангелії Ісуса Христа, то зрозумієте, що підготовлені проголошувати своє свідчення про відновлену істину всьому світові. Ви зможете проголосити просто, чітко і глибоко основоположні вірування, які ви цінуєте як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Я додаю своє свідчення про істинність тринадцятиох Уложень віри, в ім'я нашого Господа і Спасителя, самого Ісуса Христа, амінь. ■

Єпископ Джеральд Коссе
Перший радник у Верховному єпископаті

Ви вже не чужі

*У цій Церкві немає чужих і вигнанців.
Тут є тільки брати і сестри.*

Більшість з нас час від часу потрапляли в нові для нас ситуації, коли ми відчували себе незвично й беззахисними. Так сталося і з нашою сім'єю років п'ять тому, коли Президент Томас С. Монсон покликав мене служити генеральним авторитетом Церкви. Це покликання вимагало від нашої сім'ї переїхати з прекрасного місця, життям в якому ми насолоджувалися протягом більше двадцяти років. Ми з дружиною все ще пам'ятаємо миттєву реакцію наших дітей, коли вони дізналися про цю новину. Наш 16-річний син вигукнув: "Не проблема. Ви можете їхати, а я залишусь!"

Але невдовзі він швидко вирішив їхати з нами і з вірою сприйняв цю нову можливість у своєму житті. Перебування в новому середовищі протягом останніх кількох років, допомогло нашій сім'ї отримати радісний повчальний досвід, особливо завдяки теплому прийому й великодушності святих останніх днів. Живучи в різних країнах, ми навчилися бачити, що єдність Божого народу по всій землі є чимось реальним і відчутним.

Моє покликання вимагало від мене подорожування багатьма країнами і дало мені особливий привілей головувати на багатьох

зібраннях. Спостерігаючи за різними зібраннями, я часто бачу членів Церкви, які представляють багато країн, мов і культур. Одним з дивовижних аспектів нашого розподілу євангелії є те, що він не обмежений географічною територією або групою країн. Він є глобальним і всесвітнім. Він готує до славетного повернення Сина Божого, збираючи Його "дітей з чотирьох кінців землі"¹.

Хоч кількість членів Церкви і зростає у своїй різноманітності, наш священний спадок перевершує наші відмінності. В якості членів Церкви нас приймають в дім Ізраїля. Ми стаємо братами і сестрами, рівними спадкоємцями одного духовного походження. Бог пообіцяв Аврааму, що "всі, хто сприймає цю євангелію, будуть названі [його] іменем, і будуть вважатися [його] сіменем, і воскреснуть, і благословлятимуть [його], як *свого* батька"².

Обіцяння дано кожному, хто стає членом цієї Церкви: "Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгромадяни святим, і домашні для Бога"³.

Англійською мовою слово *stranger*—чужий походить від латинського слова *extraneus*, яке означає "зовнішній" або "ті, що зовні". Зазвичай воно вказує на когось, хто є "чужинцем" з різних причин,

наприклад: через походження, культуру, погляди або релігію. Як учні Ісуса Христа, які намагаються бути у світі, але не зі світу, інколи ми відчуваємося чужинцями. Ми знаємо краще за багатьох людей, що деякі двері можуть бути зачинені для тих, кого вважають іншими.

Божому народу завжди наказувалося піклуватися про всіх чужинців або про тих, кого можуть вважати іншими. В давні часи до чужинця мали ставитися з такою ж гостинністю, як і до вдови або сироти. Як і вони, чужинець перебував у дуже вразливого становищі і його виживання залежало від захисту, який йому надавали місцеві жителі. Народ Ізраїля отримав точні настанови щодо цього: "Як тубілець із вас буде для вас прихосько, що мешкає з вами,—і ти будеш любити його, як самого себе, бо прихоськи були ви в єгипетському краї"⁴.

Під час Свого земного служіння Ісус був прикладом Того, Хто чинив

Місто Панама, Панама

Сантьяго, Чилі

набагато більше, ніж просто виконував обов'язок бути гостинним і толерантним. Ті, кого виключили з громади, ті, кого самовдоволені співгромадяни вигнали і вважали нечистими, отримали Його співчуття й повагу. Він навчав їх, як і інших людей, і так само служив їм.

Наприклад, Спаситель пішов проти встановлених звичаїв Свого часу, звернувшись до самарянки і попросивши у неї трохи води. Він сів їсти з митарями і збирачами податків. Він, не вагаючись, підійшов до прокаженого і торкнувся його, щоб зцілити. В захопленні від віри римського сотника, Він сказав натовпу: “Поправді кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!”⁵

Ісус попросив нас дотримуватися закону досконалої любові, яка є універсальним і безумовним даром. Він сказав:

“Коли-бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять?

І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак?

Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”⁶.

У цій Церкві немає чужих і

вигнанців. Тут є тільки брати і сестри. Знання, яке ми маємо про Вічного Батька, допомагає нам бути більш чутливими до братерських і сестринських почуттів, які мають існувати між всіма чоловіками й жінками на землі.

Уривок з роману *Знедолені* ілюструє, як носії священства можуть ставитися до тих людей, яких вважають чужими. Жана Вальжана тільки-но випустили з в'язниці. Виснажений довгою подорожжю і помираючи від голоду й спраги, він дістається містечка в пошуках місця, де можна поїсти й перепочити вночі. Коли чутка про його прибуття поширюється, всі мешканці містечка, один за одним, зачиняють перед ним двері. Для нього не знаходиться місця в жодному готелі, в жодному заїжджому дворі і навіть у в'язниці. Йому відмовляють, його виганяють й видворяють. Зрештою, вкрай знесилений, він падає біля вхідних дверей будинку міського католицького єпископа.

Доброзичливий священник добре знає історію Вальжана, однак він запрошує бродягу у свій дім, кажучи ці співчутливі слова:

“Цей дім не мій; це дім Христа Ісуса. Не кажуть двері ці, щоб в них

заходив лише той, хто звісне ім'я має, але хто в горі зараз. Ти страждаєш, спраглий і голодний ти; тут тебе чекають. ... Навіщо маю знати я, як звать тебе? До того ж, перш ніж ти сказав своє ім'я, я знав його”.

[Вальжан] у здивуванні відкрив свої очі.

“Справді? Ти знав, як звать мене?”

“Так,—сказав єпископ,—твое ім'я—мій брат”⁷.

У цій Церкві наші приходи і наші кворуми не належать нам. Вони належать Ісусу Христу. Хто б не увійшов у наші доми зборів, вони мають почуватися як вдома. Відповідальність вітати кожну людину стає все більш важливою. Світ, в якому ми живемо, переживає період великого сум'яття. Завдяки тому, що засоби пересування стали більш доступними, зросла швидкість обміну інформацією, та завдяки глобалізації економіки земля стає одним великим містечком, де люди й народи зустрічаються, встановлюють відносини і спілкуються, як ніколи раніше.

Ці великі зміни слугують намірам Всемогутнього Бога. Збирання Його вибраних з чотирьох куточків землі відбувається не лише тому, що місіонерів посилають в далекі країни, але й завдяки прибуттю людей з інших місць в наші міста й сусідні помешкання. Багатьох людей, які й не здогадуються про це, Господь веде в місця, де вони можуть почути євангелію і прийти до Його кошари.

Існує велика ймовірність того, що наступна людина, яка повернеться до євангелії у вашому приході, буде тією людиною, яка не належала до вашого звичного колу друзів і знайомих. Ви можете помітити її по зовнішньому вигляду, мові, манері одягатися або кольору шкіри. Ця людина могла бути вихована в іншій

релігії, походити з іншого оточення або мати відмінний стиль життя.

Товаришування є важливим обов'язком священства. Кворуми Ааронового і Мелхиседекового священств мають гармонійно взаємодіяти з сестрами під керівництвом єпископа, аби пересвідчитися, що кожну людину приймають з любов'ю й добротою. Домашні вчителі і візитні вчительки будуть пильнувати, щоб впевнитися, що про жодну людину не забули і не обійшли увагою.

Всі ми маємо спільно працювати, щоб побудувати духовну єдність в наших приходах і філіях. Вірець досконалої єдності існував серед Божого народу після відвідування Христом Американського континенту. В літописі сказано, що не було “Ламанійців, і ніяких інших -ійців; але були вони всі як один дітьми Христа і спадкоємцями царства Бога”⁸.

Єдність не досягається через ігнорування та відокремлення членів Церкви, які здаються іншими або слабшими, і тільки завдяки спілкуванню зі схожими на нас людьми. Навпаки, єдність здобувається

завдяки прийняттю нових людей та людей з особливими потребами і служінню їм. Ці члени Церкви є благословенням для Церкви і надають нам можливості служити нашим ближнім і у такий спосіб очищати наше власне серце.

Отже, брати мої, ваш обов'язок—допомагати кожному, хто з'являється у дверях вашої церковної будівлі. Вітайте їх з вдячністю й не упереджено. Якщо до ваших зборів приєднуються незнайомі вам люди, тепло вітайте їх і запрошуйте сісти поруч з вами. Будь ласка, зробіть перший крок, щоб допомогти їм почуватися комфортно й відчувати любов, а не чекайте, поки вони самі підійдуть до вас.

Після вашого першого знайомства, подумайте, як продовжити служити їм. Якось я почув історію про приход, де після хрищення двох сестер з вадами слуху дві чудові сестри з Товариства допомоги вирішили засвоїти мову глухонімих, щоб мати можливість краще спілкуватися з цими новонаверненими. Який чудовий приклад любові до ближніх братів і сестер в евангелії!

Я свідчу, що ніхто не є чужим для нашого Небесного Батька. Немає нікого, чия душа не є дорогоцінною для Нього. Разом з Петром я свідчу, що “не дивиться Бог на обличчя; але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду”⁹.

Я молюсь, щоб, збираючи Своїх овець в останній день, Господь міг сказати кожному з нас: “Мандрівником Я був—і Мене прийняли ви”.

І тоді ми скажемо Йому: “Коли то Тебе мандрівником ми бачили—і прийняли?”

І Він відповість нам: “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили”¹⁰.

В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Нефій 22:25.
2. Авраам 2:10; курсив додано.
3. Ефесянам 2:19.
4. Левитам 19:34.
5. Матвій 8:10; див. також Матвій 8:2–3; Марк 1:40–42; 2:15; Іван 4:7–9.
6. Матвій 5:46–48.
7. Victor Hugo, *Les misérables*, trans. Isabel F. Hargood, 5 vols. (1887), 1:73.
8. 4 Нефій 1:17.
9. Дії 10:34–35.
10. Матвій 25:35, 38, 40.

Старійшина Ренді Д. Фанк
Сімдесятник

Покликані Ним проголошувати Його Слово

Якщо ви покірні, послушні та дослухаєтеся до голосу Духа, ви знайдете велике щастя у своєму служінні місіонером.

На той час, коли мене було покликано генеральним авторитетом у квітні цього року, я служив президентом місії в Індії. Я був очевидцем того, про що мені казав інший колишній президент місії: “Місіонери цієї Церкви просто чудові”¹.

Одним з багатьох прекрасних місіонерів, з яким ми з сестрою Фанк мали честь служити разом, був старійшина Покхрел з Непалу. Лише через два роки після свого хрищення він був покликаний служити в Індійській Бангалорській місії, де проповідання ведеться англійською мовою. Він міг сказати вам, що був не дуже добре підготовленим. Це було зрозумілим. Він ніколи не бачив місіонера, доки сам не став ним, оскільки в Непалі не служать молоді місіонери. Він недостатньо добре читав по-англійськи, щоб зрозуміти настанови, які містилися у тексті його покликання. Коли він прибув у Центр підготовки місіонерів, то замість того,

щоб привезти з собою гарні широкі штани, білі сорочки та краватки, він спакував, за його словами, “п’ять пар бавовняних джинсів, пару футболок та багато гелю для волосся”².

Навіть після придбання відповідного вбрання він казав, що відчував свою невідповідність кожного дня протягом перших кількох тижнів. Він описував цей період свого служіння на місії такими словами: “Важким було не лише опанування англійської мови, але й сама робота. ... Крім всього цього, я був голодним, стомленим і сумував за домом. ... Незважаючи на складність обставин, я був сповненим рішучості. Я відчував свою слабкість і невідповідність. Тоді я молився Небесному Батькові і благав Його допомогти мені. І незмінно, кожного разу, коли я молився, я відчував вітху”³.

Хоча місіонерська робота була новою і складною для старійшини Покхрела, він служив з великою вірою і відданістю, прагнучи зрозуміти

і виконувати те, що він дізнався з Писань, путівника *Проповідуйте Мою євангелію* та від своїх провідників місії. Він став сильним учителем євангелії—англійською мовою—і прекрасним провідником. По завершенні своєї місії, провівши деякий час у Непалі, він повернувся до Індії, щоб продовжити здобуття освіти. З січня він служить президентом філії у Нью-Делі. Завдяки справжньому зростанню, яке відбулося з ним під час служіння на місії, він продовжує робити свій внесок у справжнє зростання Церкви в Індії.

Як же юнак, який ніколи не бачив місіонера, став місіонером з такою духовною силою? Як зможете ви, як місіонер, отримати духовну силу, щоб відкривати двері, поштові скриньки та серця людей у місії, де ви будете служити? Як звичайно, відповіді знаходяться у Писаннях і словах живих пророків та апостолів.

Коли євангелію було вперше проповідано в Англії в липні 1837 року, в одкровенні Господь сказав: “Всі належно рекомендовані й уповноважені вами, кого голосом ваших братів, Дванадцятьох, ви посилаєте в ім’я Мое, матимуть силу відкривати двері Мого царства для будь-якого народу, куди б ви не послали їх”⁴.

Куди б вас не було послано, до якої б місії не було призначено, знайте, що один з членів Кворуму дванадцятьох належним чином рекомендував це призначення і вас покликано Господнім пророком. Ви покликані “через пророцтво й рукопокладання”⁵.

Далі Господь дав умови для виконання цього обіцяння. Він сказав: “Якщо [це означає, що обіцяння буде виконано, коли] вони [тобто місіонери, яких послано] [1] упокорять себе переді Мною, і

[2] перебуватимуть у Моєму слові, і [3] прислухатимуться до голосу Мого Духа”⁶.

Господні обіцання ясні. Щоб мати духовну силу, потрібну для відкриття дверей Божого царства народам, до яких вас послано, ви повинні бути покірними, слухняними і здатними чути Духа та діяти за його підказками.

Ці три якості тісно пов'язані між собою. Якщо ви покірні, ви будете прагнути бути слухняними. Якщо ви слухняні, ви відчуватимете Духа. Дух—це головне, бо як навчав Президент Езра Тефт Бенсон: “Без Духа ви ніколи не досягнете успіху, *якими б не були* ваші таланти і здібності”⁷.

Як президент місії, я час від часу проводив співбесіди з місіонерами, які страждали через те, що не були цілковито чистими. Вони були неспроможні у повній мірі використовувати свій духовний потенціал. Незалежно від того, наскільки старанно вони працювали або як багато доброго робили, вони не були в змозі відчувати мир і насолоджуватися супроводом Святого Духа, доки не впокорилися, цілковито не розкаялися і не стали причасниками милості та благодаті Спасителя.

Господь навчає Своїх слуг бути покірними, оскільки процес духовного зцілення починається зі скрушеного серця. Подумайте про те добре, що відбувається внаслідок скрушення: землю скрушують, щоб посіяти пшеницю. Пшеницю скрушують, щоб зробити хліб. Хліб скрушують, щоб він став одним з символів причастя. Коли людина, яка покалася, причащається зі скрушеним серцем і упокореним духом, вона зцілюється⁸. Коли ми каємося і зцілюємося через Спокуту Ісуса Христа, ми можемо набагато більше дати Спасителю,

служачи Йому. “Так, прийдіть до Нього, і віддайте всю вашу душу як жертвоприношення Йому”⁹.

Якщо вас обтяжує гріх і вам потрібно покаятися, будь ласка, зробіть це відразу. Коли Спаситель зцілював уражених, Він часто закликав їх встати. У Писаннях сказано, що вони це робили в ту ж мить, тобто відразу¹⁰. Щоб зцілитися від своїх духовних недугів, будь ласка, відгукніться на Його заклик встати. Без зволікань, поговоріть з вашим єпископом, президентом філії або президентом місії, щоб почати процес покаяння вже зараз.

Цілююча сила Спокути принесе мир вашій душі та дозволить вам відчувати Святого Духа. Жертва Спасителя є безмежною, але наші гріхи, якими б численними і тяжкими вони не були, можуть бути підраховані, в них можна сповідатися, полишити їх і отримати прощення. “І якою великою є Його радість від тієї душі, що кається!”¹¹

Яким могутнім є це обіцання, вміщене в Ученні і Завітах: “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога”¹². Коли ви живете чеснотним життям, ви відчуєте заспокійливу впевненість у вашому становищі перед Богом і сила Духа перебуватиме з вами”¹³.

Дехто з нових членів Церкви або тих, хто нещодавно повернувся до повної активності, можуть сказати: “Зараз я гідний і маю бажання служити, але не впевнений, чи достатньо багато я знаю”. У квітні Президент Томас С. Монсон навчав нас: “Знання про істину й відповіді на наші найважливіші запитання надходять до нас, коли ми послухні заповідям Божим”¹⁴. Яке це чудове запевнення—знати, що через наш послух ми отримуємо знання.

Інші можуть відчувати, що їхні таланти, здібності або досвід, якими вони могли б поділитися, є обмеженими. Якщо ви відчуваєте подібні занепокоєння, згадайте про те, що сталося зі старійшиною Покхрелем. Готуйтеся так добре, як тільки можете, і знайте, що наш Небесний Батько зведичить ваші зусилля, докладені у покорі та з послухом. Старійшина Річард Г. Скотт дав таку підбадьорливу пораду: “Коли ми дотримуємося заповідей Господа і безкорисливо служимо Його дітям, то природно з’являється сила Бога—сила зробити більше, ніж ми можемо зробити самотужки. Наше розуміння, наші таланти, наші здібності збільшуються, оскільки ми здобуємо силу й міць від Господа”¹⁵.

Коли ви довіряєте Господу і Його великодушності, Всемогутній Бог

благословлятиме Своїх дітей через вас¹⁶. Старійшина Холлінгз з Невади пізнав це ще на початку своєї місії. На наступний день після прибуття в Індію він поїхав зі мною та сестрою Фанк у Раджахмандрі, своє перше місце служіння. Тоді ж у другій половині дня старійшина Холлінгз і старійшина Ганапарам пішли відвідати члена Церкви і її маму. Мама прагнула дізнатися про Церкву, оскільки бачила, як євангелія благословила життя її дочки. Сестра Фанк приєдналася до них, щоб потоваришувати з нею. Оскільки урок мав проводитися англійською мовою, а мати говорила лише мовою телугу, один з братів з філії був присутнім, щоб перекладати сказане.

Старійшині Холлінгзу доручили на цій, першій для нього, бесіді, навчати про Перше видіння, використовуючи слова пророка Джозефа. У цей момент на уроці він обернувся до сестри Фанк і запитав: “Чи слід мені дослівно процитувати ці слова?”, знаючи, що вони будуть перекладені.

Вона відповіла: “Процитуй їх дослівно, щоб Дух міг свідчити про те, що ти кажеш”.

Коли цей новий місіонер щиро навчав про Перше видіння, використовуючи слова пророка, вираз обличчя тієї любої сестри змінився. Покотилися сльози. Коли старійшина Холлінгз завершив виголошувати це славетне послання, і до того, як його слова були перекладені, вона попросила крізь сльози своєю рідною мовою: “Чи не могли б мене охрестити? І чи не змогли б ви навчати мого сина?”

Мої юні товариші у служінні, двері та серця щоденно відкриваються для євангельського послання—послання, яке приносить надію, мир і радість дітям Бога по всьому світу. Якщо ви покірні, послухні та дослухаєтеся до голосу Духа, ви знайдете велике щастя у своєму служінні місіонером¹⁷. Яка це чудова пора, коли служиш місіонером—час, коли Господь прискорює Свою роботу!

Я свідчу про нашого Спасителя,

Ісуса Христа, і Його “божественний наказ”¹⁸—“Ідіть, і навчіть всі народи”¹⁹. Це Його Церква. Він скеровує її через живих пророків і апостолів. Протягом наступної години нас навчатиме Перше Президентство. Будьмо ж зі “швидким сприйняттям”²⁰, як був Мормон, щоб, коли надійде покликання, ми були гідними і спроможними проголосити з силою Духа: “Знайте, я учень Ісуса Христа, Сина Бога. Мене Він покликав проголошувати слово Його серед Його народу, щоб вони могли мати вічне життя”²¹. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Особисте спілкування з Деннісом С. Брімхолом, президентом Кентукійської Луїзвільської місії, 2005–2008 р.
2. Ashish Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story” (неопублікована особиста історія, вер. 2011 р.).
3. Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel”.
4. Учення і Завіти 112:21.
5. Уложення віри 1:5.
6. Учення і Завіти 112:22.
7. Езра Тефт Бенсон, у *Провідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 188.
8. Думки, взяті з виступу старійшини Джеффри Р. Холланда на конференції колу Баунтіфул Юта Норт, 8–9 червня 2013.
9. Омній 1:26.
10. Див. Марк 5:41–42; Іван 5:8–9.
11. Учення і Завіти 18:13.
12. Учення і Завіти 121:45.
13. Див. Учення і Завіти 121:46.
14. Томас С. Монсон, “Послух приносить благословення”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 89.
15. Річард Г. Скотт, “Заради миру в домі”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 29.
16. Описуючи те, що будуть робити багаті нових місіонерів, старійшина Рассел М. Нельсон сказав: “Вони робитимуть те, що завжди робили місіонери. Вони проповідуватимуть євангелію! Вони благословлятимуть дітей Всемогутнього Бога!” (“Бути на хвилі”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 45).
17. Див. *Провідуйте Мою євангелію*, с. v.
18. Томас С. Монсон, “Всі Божі сини, несіть народам звістку”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 66.
19. Матвій 28:19.
20. Мормон 1:2.
21. 3 Нефій 5:13.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Ви можете зробити це зараз!

До тих пір, поки ми прагнемо знов підніматися і продовжувати йти дорогою ..., ми можемо чогось навчитися з невдач та внаслідок цього ставати кращими і щасливішими.

Коли я був молодим, падіння і підйом на ноги здавалися мені одним і тим самим рухом. Однак з роками я дійшов прикрого висновку, що закони фізики змінилися—і не на мою користь.

Недавно я катався на лижах зі своїм 12-річним онуком. Ми радісно проводили час разом, аж раптом я наїхав на кригу і це завершилося славетною аварійною посадкою на крутому схилі.

Я зробив усе можливе, щоб стати на ноги, але не зміг—я впав і не міг піднятися.

Фізично я почувався чудово, але моє его було трохи вражене. Тож я пересвідчився в тому, що мій шолом і захисні окуляри були на місці, оскільки мені дуже хотілося, щоб інші лижники мене не впізнали. У своїй уяві я бачив, як я безпомічно сиджу там, а вони елегантно проїжджають поруч, радісно вигукуючи: “Привіт, брате Ухтдорф!”

Я почав думати, що буде потрібно зробити для мого порятунку. Це було тоді, коли мій онук

наблизився до мене збоку. Я розповів йому про те, що сталося, але, здавалось, його не дуже цікавили мої пояснення щодо того, чому я не можу піднятися. Він подивився мені в очі, простягнув руку, взяв мене за руку і рішуче сказав: “Дідусю, ти можеш зробити це зараз!”

Я відразу піднявся.

Згадуючи про це, я похитую головою. Те, що здавалося неможливим лише одну мить тому, відразу стало реальністю, оскільки 12-річний хлопчик простягнув мені руку і сказав: “Ти можеш зробити це зараз!” Це сповнило мене впевненістю, ентузіазмом і зміцнило.

Брати, у нашому житті можуть бути часи, коли нам може здаватися, що ми неспроможні піднятися і продовжити рух. Того дня на вкритому снігом схилі я дечого навчився. Навіть коли ми думаємо, що не можемо піднятися,—все ще є надія. Та іноді нам просто потрібен хтось, хто подивиться нам в очі, візьме нас за руку і скаже: “Ти можеш зробити це зараз!”

Ілюзія нездоланності

Нам може здаватися, що жінки більш схильні, ніж чоловіки, відчувати неадекватність та розчарування—що ці почуття впливають на них більше, ніж на нас. Я не впевнений в тому, що це так. Чоловіки страждають від відчуття провини, депресії та невдач. Ми можемо вдавати, що ці почуття не турбують нас, але це не так. Ми можемо відчувати себе настільки обтяженими своїми невдачами і недоліками, що починаємо вважати, що ніколи не зможемо стати успішними. Ми можемо навіть припускати, що через те, що ми раніше зазнавали невдачі, вона є нашою долею. Як сказав про це один письменник: “Ми продовжуємо рух, наче кораблі проти течії, яка невинно зносить назад в минуле”¹.

Я бачив, як чоловіки, які мали потенціал і були сповнені благодаті, відступали від виконання складної роботи з розбудови Божого царства, оскільки один чи два рази зазнали невдачі. Це були чоловіки обітниць, які можливо були чудовими носіями священства і слугами Бога. Але, зупинившись і розчарувавшись, вони полишили свої зобов’язання священства і зайнялися іншими, але менш гідними справами.

Тож так вони й живуть, задовольняючись у житті лише тінню того, що могли б мати, ніколи не сягаючи потенціалу, що належав їм за правом первородства. Як з жалем сказав один з поетів, вони серед тих нещасливих душ, які “помирають так і не досягнувши того, чого могли б досягнути”².

Нікому не подобається зазнавати невдачі. І нам дуже не подобається це, коли інші—особливо ті, кого ми любимо—бачать, як ми зазнаємо невдачі. Усі ми хочемо, щоб нас поважали і цінували. Ми прагнемо бути

чемпіонами. Але ми, смертні, не стаємо чемпіонами без зусиль і дисципліни або без скоєння помилок.

Брати, наша доля визначається не кількістю разів, коли ми спотикнулися, а кількістю разів, коли ми піднімалися, струшували пил і рушали вперед.

Смуток для Бога

Ми знаємо, що це смертне життя є випробуванням. Але оскільки наш Небесний Батько любить нас досконалою любов'ю, Він показує нам, де знайти відповіді. Він дав нам карту, завдяки якій ми можемо орієнтуватися на незнайомій території і серед неочікуваних випробувань, які спіткають кожного з нас. Частиною цієї карти є слова пророків.

Коли ми збиваємося з дороги—коли ми падаємо або відхиляємося від путі нашого Небесного Батька—слова пророків говорять нам, як підніматися і повернутись на путь.

Серед усіх принципів, яким навчали пророки протягом століть, є один, на якому наголошувалося знов і знов,—це сповнене надії і зігріваюче серце послання про те, що людство може покаятися, змінити свій курс і повернутися на істинний шлях учнівства.

Це не означає, що нам слід змиритися з нашими слабкостями, помилками або гріхами. Але існує важлива різниця між смутком через

гріх, який веде до покаєння, і смутком, який веде до розпачу.

Апостол Павло навчав, що “*смуток для Бога* чинить каяття на спасіння, ... а *смуток світський*—чинить смерть”³. *Смуток для Бога* надихає на зміни і надію через Спокуту Ісуса Христа. *Світський смуток* пригнічує нас, гасить надію і переконує ще глибше поринути у спокусу.

Смуток для Бога веде до навернення⁴ і зміни серця⁵. Він спонукає нас ненавидіти гріх і любити чесноту⁶. Він заохочує нас підвестися і йти у світлі Христової любові. Справжнє покаєння—це трансформація, а не тортури чи мука. Так, щире жалкування і справжні докори сумніння через непослушність часто є болісними і дуже важливими кроками у священному процесі покаєння. Але коли провина веде до ненависті до самого себе або перешкоджає нам піднятися знову, вона скоріше заважає нашому покаєнню, ніж сприяє йому.

Брати, є кращий шлях. Давайте підведемося і станемо людьми Бога. У нас є захисник, Спаситель, який заради нас пройшов долиною смертної тіні. Він віддав самого себе, як викуп за наші гріхи. Ніхто ніколи не виявляв більшої любові, ніж ця—Ісус Христос, непорочний Агнець, добровільно поклав Себе на жертовник і сплатив ціну за наші гріхи

до “останнього шеляга”⁷. Він взяв на себе наші страждання. Він взяв наші тягари, нашу провину на Свої плечі. Мої дорогі друзі, коли ми вирішуємо прийти до Нього, коли ми беремо на себе Його ім'я і сміливо йдемо шляхом учнівства, тоді, завдяки Спокуті, нам обіцяно не лише щастя і “мир у цьому світі”, але також і “вічне життя у тому світі, що прийде”⁸.

Коли ми робимо помилки, коли ми грішимо і падаємо, давайте думати про те, що означає по-справжньому покаятися. Це означає ввірити своє серце та волю Богу і зректись гріха. Справжнє щире покаєння приносить із собою небесне запевнення, що “ми можемо зробити це зараз”.

Хто ви?

Один з методів супротивника, спрямований на те, щоб зупинити наш розвиток,—це вводити нас в оману щодо того, хто ми насправді є і чого ми дійсно хочемо.

Ми хочемо провести час з нашими дітьми, але також прагнемо присвячувати його нашим улюбленим чоловічим хобі. Ми хочемо схуднути, але також прагнемо насолоджуватися їжею, до якої є потяг. Ми хочемо стати подібними до Христа, але також прагнемо висловити тому хлопцеві, який “підрізав” нас на дорозі, все, що ми думаємо з цього приводу.

Мета Сатани—спокусити нас проміняти дорогоцінні перлини

справжнього щастя і вічних цінностей на фальшиву пластмасову біжутерію, яка є лише ілюзією й імітацією щастя і радості.

Інший метод, до якого вдається супротивник, щоб відбити у нас бажання підводитися, це схилити нас вважати заповіді чимось, до чого нас примушують. На мій погляд, людській природі притаманно опиратися всьому, що не є, в першу чергу, нашою власною думкою.

Якщо ми вважаємо здорове харчування і фізичні вправи чимось, чого очікує від нас лише наш лікар, то, скоріш за все, зазнаємо невдачі. Якщо ми дивимося на цей вибір, розуміючи, хто ми є і ким ми хочемо стати, тоді у нас більше шансів залишитися на шляху і досягти успіху.

Якщо ми вважаємо домашнє вчителювання метою лише президента колу, то можемо відвести виконанню цієї справи нижче місце серед наших пріоритетів. Якщо ми вважаємо його нашою метою—тим, що ми прагнемо робити, щоб стати більш схожими на Христа і служити іншим—ми не лише виконаємо свій обов'язок, але й зробимо це таким чином, що це благословить сім'ю, які ми відвідуємо, і також нашу сім'ю.

Доволі часто нам допомагають друзі та родичі. Але якщо ми уважно і з турботою подивимося навколо, то розпізнаємо нагоди, які дає нам Господь, щоб допомогти іншим піднятися і просуватися вперед до свого справжнього потенціалу. У Писаннях сказано: "Все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!"⁹

Цілісне та праведне життя і зосередження погляду на тому, де ми прагнемо бути у вічностях, є могутнім джерелом духовної сили. Навіть якщо ми можемо бачити це божественне місце призначення

лише оком віри, це допоможе нам залишатися на нашому курсі.

Коли наша увага переважно зосереджена на наших повсякденних успіхах або невдачах, ми можемо збитися з путі, заблукати і впасти. Утримання свого погляду на вищих цілях допоможе нам стати кращими синами і братами, добрішими батьками і більш люблячими чоловіками.

Навіть ті, хто зосереджує свої серця на божественних цілях, все ж можуть іноді спотикатися, але вони не будуть переможені. Вони довіряють обіцянням Бога і покладаються на них. Вони підведуться знов з яскравою надією на праведного Бога і натхненним баченням величного майбутнього. Вони знають, що можуть зробити це зараз.

Зараз ви можете це зробити

Усі люди, юні та літні, мали особистий досвід падінь. Нам, смертним, притаманно падати. Але до тих пір, поки ми прагнемо знов підніматися і продовжувати йти дорогою до духовних цілей, даних нам Богом, ми можемо чогось навчатися з невдач та внаслідок цього ставати кращими і щасливішими.

Мої дорогі брати, мої дорогі друзі, будуть часи, коли ви *вважатимете*, що ви не в змозі встояти чи йти далі. Довіртеся Спасителю і Його любові. З вірою в Господа Ісуса Христа, силою і надією на відновлену євангелію, ви *можете* відчувати впевненість і продовжувати рух.

Брати, ми любимо вас. Ми молимося за вас. Як би мені хотілось, щоб ви могли почути, як Президент Монсон молиться за вас. Ким би ви не були—молодим батьком, літнім носієм священства або нещодавно висвяченим дияконом, ми думаємо про вас. Господь думає про вас!

Ми визнаємо, що ваш шлях іноді буде важким. Але я даю вам це обіцання в ім'я Господа: підведіться і йдіть за нашим Викупителем та Спасителем, і одного дня ви озирнетеся назад і ваше серце сповниться вічною вдячністю за те, що ви вибрали довіритися Спокуті та її силі підняти і зміцнити вас.

Мої дорогі друзі та брати, не має значення скільки разів ви посковзнулися або впали, підведіться! Ваша доля славетна! Встаньте у повний зріст і йдіть у світлі відновленої євангелії Ісуса Христа! Ви сильніші, ніж це собі усвідомлюєте. Ви більш здібні, ніж можете собі уявити. Ви можете зробити це зараз! Про це я свідчу в священне ім'я нашого Господаря і Викупителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (1925), 180.
2. "The Voiceless", in *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), 99.
3. 2 Коринтянам 7:10; курсив додано.
4. Див. Дії 3:19.
5. Див. Єзекіль 36:26; 2 Коринтянам 5:17; Мосія 3:19.
6. Див. Мосія 5:2.
7. Матвій 5:26.
8. Учення і Завіти 59:23.
9. Колосянам 3:23.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Обв'яжіть їм рани

Я молюся, щоб ми могли підготуватися до будь-якого служіння у священстві, яке Господь може доручити нам під час нашої подорожі смертним життям.

Всі ми маємо благословення відповідати за інших людей. Мати священство Бога означає мати відповідальність перед Богом, щоб Його діти здобули вічне життя. Це справді так, це дивовижно, а інколи це може й приголомшувати.

Цього вечора нас слухають президенти кворумів старійшин, які знають, що я маю на увазі. Ось історія того, що сталося з одним з вас. Ймовірно багато з вас не раз потрапляли в таку ситуацію. Подробиці можуть різнитися, але ситуація залишається тією самою.

Старійшина, якого ви не дуже добре знаєте, попросив вас про допомогу. Він тільки-но дізнався, що сьогодні має переїжджати зі своєю дружиною й маленькою дитиною-хлопчиком з квартири, де вони проживали, до іншого помешкання неподалік.

Він зі своєю дружиною вже попросили друга позичити їм вантажівку на день, щоб перевезти свої хатні й особисті речі. Друг дав їм вантажівку. Молодий батько почав завантажувати в неї їхні речі, але за кілька хвилин потягнув собі спину. Друг, який позичив йому вантажівку, був надто зайнятий, щоб допомогти. Молодий батько був у розпачу. Він

згадав про вас, свого президента кворуму старійшин.

Він попросив про допомогу вже о післяобідній порі. То був день, коли ввечері мали відбуватися церковні збори. Ви вже пообіцяли допомогти своїй дружині у домашніх справах того дня. Ваші діти попросили вас допомогти їм зробити щось, але ви ще не мали на це часу.

Ви також знали, що члени вашого кворуму, зокрема найбільш вірні з них,—ті, кому ви зазвичай дзвонили, звертаючись по допомогу, вірогідно були так само обмежені в часі, як і ви.

Господь знав, що для вас настануть такі дні, коли покликав вас на цю посаду, тому Він дав вам історію, яка б підбадьорила вас. Це притча про перевантажених носіїв священства. Іноді ми називаємо її історією про доброго самарянина. Але насправді це історія про чудового носія священства у ці останні, важкі й зайняті дні.

Ця історія ідеально описує переобтяженого носія священства. Просто пам'ятайте, що ви є самарянином, а не священником і не леви́том, які пройшли повз пораненого чоловіка.

Можливо ви не думали про цю історію, коли зіткнулися з такими

випробуваннями. Але я молюся про те, щоб ви згадали її, коли такі дні настануть знов. А вони напевно настануть.

В Писаннях не сказано, чому самарянин йшов дорогою з Єрусалима в Єрихон. Малоімовірно, що він подорожував на самоті, оскільки він напевно знав, що небачних людей на дорозі чекали розбійники. Його подорож була небезпечною і, як зазвичай це бувало тоді, у нього була в'ючна тварина, а також олія й вино.

Господь сказав, що самарянин, побачивши пораненого чоловіка, зупинився, бо “змилосердився”.

Але він не тільки змилосердився, він діяв. Завжди пам'ятайте подробиці цієї історії:

“І він підійшов, і обв'язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього.

А другого дня, від'їжджавши, вийняв він два динарії, та й дав їх господареві й проказав: “Заопікуйся ним, а як більше що витратиш,— заплачу тобі, як вернуся”¹.

Ви і носії священства, яких ви покликані вести, можуть мати принаймні три запевнення. Перше: Якщо ви попросите, Господь дасть вам можливість відчути співчуття, яке має Він до тих, хто в нужді. Друге: Він дасть вам інших людей, подібних до господаря гостиниці, які приєднаються до вас у вашому служінні. І третє: Господь, як і добрий самарянин, з надлишком відплатить всім, хто приєднується у наданні допомоги нужденним.

Ви, президенти кворумів, ймовірно не раз діяли відповідно до цих запевнень. Ви просили інших носіїв Господнього священства про допомогу, будучи впевненими, що вони відгукнуться зі співчуттям.

Ви не боялися просити тих, хто в минулому робив це часто, оскільки знали, що вони є співчутливими людьми. Ви просили їх, бо знали, що в минулому вони відчували Господню великодушність, коли вирішували допомогти. Ви просили допомогти декого з тих, у кого було безліч справ, знаючи, що чим більша жертва, тим більшою буде винагорода, яку вони отримають від Господа. Ті, хто допомагав у минулому, відчували вдячність Спасителя, яка переповнювала їх.

Можливо ви могли відчуті спонукання не просити когось допомагати завантажувати, а потім розвантажувати вантажівку. Як провідник, ви добре знаєте членів вашого кворуму і їхні сім'ї. Господь знає їх досконало.

Він знає, чия дружина була на межі зриву, бо її чоловік не міг знайти час зробити те, чого вона потребувала, щоб потурбуватися про її потреби. Він знає, чії діти отримують благословення, бачачи як їхній батько знову іде допомагати іншим, або якщо дітям потрібне відчуття, що батько достатньо переймається ними, аби того дня провести з ним час. Він також знає, кому потрібне запрошення служити, але той чоловік може не здаватися підходящим кандидатом або таким, хто охоче робив би це.

Ви не можете знати всіх членів свого кворуму досконало, проте Бог знає. Отже, як і раніше в багатьох випадках, ви молилися, щоб дізнатися, кого запросити допомогти служити іншим. Господь знає, хто отримає благословення, якщо його попросять допомогти і чия сім'я буде благословенна, якщо не звертатися до них. Це те одкровення, на прихід якого ви можете очікувати, керуючи у священстві.

Я бачив, як це сталося, коли був молодим чоловіком. Я був першим помічником у кворумі священників. Єпископ якось подзвонив мені додому. Він сказав, що хотів, аби я пішов з ним відвідати вдову, яка перебувала у великій нужді. І сказав, що я був потрібен йому.

Чекаючи вдома, коли він зайде за мною, я був стурбований. Я знав, що у єпископа були сильні й мудрі радники. Один з них був відомим суддею. Інший керував великою компанією і пізніше став генеральним авторитетом. Сам єпископ пізніше служив в якості генерального авторитета. Чому єпископ сказав недосвідченому священнику, що потребував його допомоги?

Та зараз я краще знаю, що він міг би сказати мені: "Господу треба благословити тебе". В домі вдови, на мій подив, я чув, як він сказав жінці, що вона не може отримати допомоги від Церкви, доки не заповнить бланк для планування бюджету, який він дав їй раніше. По дорозі додому, побачивши моє збентеження, він посміхнувся і, на мій подив, сказав: "Геле, коли вона навчиться контролювати свої витрати,

то зможе допомагати іншим".

За іншої нагоди мій єпископ взяв мене з собою в дім батьків-алкоголиків, які послали двох наляканих дівчаток зустріти нас біля дверей. Поговоривши з двома дівчатками, ми пішли від них і він сказав: "Ми поки що не можемо змінити їхнє трагічне життя, але вони можуть відчувати, що Господь любить їх".

Іншого вечора він привів мене в дім чоловіка, який вже багато років не ходив до церкви. Єпископ сказав йому, як сильно він любив його і як сильно він потрібен приходу. Здавалося, що це не дуже зворушило того чоловіка. Але той візит і всі інші відвідування, на які мене брав єпископ, дуже впливали на мене.

Я вже не можу дізнатися, чи молився єпископ, щоб знати, який священник отримає благословення від цих візитів з ним. Можливо за інших нагод він брав з собою інших священників. Але Господь знав, що колись я буду єпископом і запрошуватиму повернутися тих, чия віра охолола, щоб обігріти її євангелією. Господь знав, що одного дня мені буде доручена відповідальність священства дбати про сотні й навіть

тисячі дітей Небесного Батька, які перебували у відчайдушній нужді щодо тлінних речей.

Ви, молоді чоловіки, не можете знати, які завдання щодо служіння у священстві Господь готує для вас. Але більшим викликом для кожного носія священства є надання духовної допомоги. Всі ми маємо цей обов'язок. Він приходить від того, що ми члени кворуму. Він приходить від того, що ми є членами сім'ї. Якщо віра будь-якого члена вашого кворуму або вашої сім'ї уражається Сатаною, ви відчуватимете співчуття до них. Подібно до служіння, наданого самарянином, і виявленого ним милосердя, ви також служитимете їм з цілющим бальзамом для їхніх ран в час їхньої нужди.

У вашому служінні в якості місіонерів повного дня ви підете до тисяч людей, які перебувають у великій духовній нужді. Багато з

них, доки ви не почнете навчати їх, навіть не здогадуватимуться, що у них є духовні рани, які, якщо їх не лікувати, принесуть нескінченне нещастя. Ви підете рятувати їх, маючи Господне доручення. Тільки Господь може перев'язати їхні духовні рани, коли вони приймуть обряди, що вестимуть до вічного життя.

Будучи членом кворуму, домашнім вчителем і місіонером, ви не зможете допомагати людям зцілювати духовні рани, поки ваша особиста віра не буде міцною. Для цього потрібно набагато більше, ніж просто регулярно читати Писання і молитися про них. Нечасті молитви й перегортання аркушів Писань не є достатньою підготовкою. Запевнення щодо того, що вам буде потрібно, міститься в цій пораді у 84 розділі Учення і Завітів: "Не турбуйтеся заздалегідь, що вам говорити; але постійно зберігайте

в душі, як скарб, слова життя, і буде вам дано в той самий час ту частину, яку буде відміряно кожній людині"².

На отримання цього обіцяння можна претендувати тільки, якщо ми "зберігаємо, як скарб" слова життя, і робимо це завжди. Дорогоцінна частина цього уривка з Писань для мене означає те, що я можу мати почуття щодо слів. Наприклад, коли я йду, щоб спробувати допомогти комусь, чия віра щодо божественного покликання пророка Джозефа Сміта похитнулася, почуття повертаються до мене.

Це не тільки слова з Книги Мормона. Це відчуття впевненості щодо істини, які приходять щоразу, як я читаю навіть кілька рядків з Книги Мормона. Я не можу обіцяти, що вони прийдуть до кожної людини, яка заразилася сумнівами щодо пророка Джозефа або Книги Мормона. Але я знаю, що Джозеф Сміт є пророком Відновлення. Я знаю, що Книга Мормона є словом Бога, бо зберігав її слова, як скарб.

Я знаю з власного досвіду, що ви можете отримати впевненість від Духа щодо істини, оскільки вона прийшла до мене. Ми з вами повинні мати цю впевненість до того, як Господь поставить нас на шляху мандрівника, якого ми любимо і якого було поранено ворогами істини.

Є ще одна підготовка, до якої ми маємо вдатися. Людині притаманно черствіти серцем щодо болі інших людей. Це одна з причин того, чому Спаситель багато говорив про Свою Спокуту і про те, що Він узяв на Себе біль і смуток всіх дітей нашого Небесного Батька, аби Він міг знати, як допомогти їм.

Навіть найкращим смертним носіям священства Небесного Батька не легко наблизитися до такого

мірила виявлення співчуття. Нам, людям, притаманно бути нетерпеливими до людини, яка не може побачити істину, настільки очевидну для нас. Нам потрібно бути обережними, щоб наше нетерпіння не зрозуміли як осуд або неприйняття.

Готуючись допомогти Господу в якості Його слуг у священстві, ми можемо отримати певну настанову в Писаннях. В ній говориться про дар, який знадобиться нам під час нашої подорожі, куди б не послав нас Господь. Цей дар має добрий самарянин. Він знадобиться нам, і Господь сказав, як ми можемо знайти його:

“Отже, мої улюблені браття, якщо ви не маєте милосердя, ви ніщо, бо милосердя ніколи не минає. Отже, залишайтеся вірними милосердю, яке величніше над усе, бо все минає—

Але милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре.

Отже, мої улюблені браття, моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов'ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, бо ми побачимо Його таким, як Він є; щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим”³.

Я молюся, щоб ми могли підготуватися до будь-якого служіння у священстві, яке Господь може дооручити нам під час нашої подорожі смертним життям. В священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Лука 10:33–35.
2. Учення і Завіти 84:85.
3. Мороній 7:46–48.

Президент Томас С. Монсон

Справжні пастирі

Завдяки домашньому вчителювання приходять відповіді на численні молитви, і завдяки йому ми бачимо зміни, які можуть відбуватися в житті людей.

Цього вечора в Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті та в інших місцях по всьому світу зібралися ті, хто є носіями священства Бога. Істинно, ви є “священство царське”—навіть “вибраний рід”, як проголошував апостол Петро¹. Для мене честь і привілей звертатися до вас.

У моєму дитинстві наша сім'я кожного літа подорожувала автомобілем до Каньйону Прово, який знаходився за 72 км на південь від нас і трохи на схід від Солт-Лейк-Сіті, де ми зупинялися в сімейному будиночку на кілька тижнів. Ми, хлопці, завжди з нетерпінням чекали, щоб піти ловити рибу або купатися, і зазвичай підганяли батька їхати трохи швидше. В ті дні у мого батька був Олдсмобіль 1928 року випуску. Якщо він їхав швидше за 60 км на годину, моя мама зазвичай казала: “Зменши швидкість! Зменши швидкість!” Я ж вигукував: “Жми на газ, тату! Жми на газ!”

Весь шлях до Каньйону Прово тато, як правило, їхав зі швидкістю приблизно 60 км на годину або поки за якимось поворотом дороги нашу подорож не зупиняло стадо овець. Ми дивилися, як сотні овець проходили повз нас, здавалось, без

пастуха, а кілька собак, підганяючи, гавкали на них. Далеко позаду можна було побачити пастуха на коні, у якого замість вуздечки був недоуздок. Час від часу, обм'янувши у сідлі, він дримав, бо кінь знав, куди йти, а собаки, що гавкали, виконували свою роботу.

Порівняйте це зі сценою, яку я спостерігав біля Мюнхена, Німеччина, багато років тому. Це сталося недільного ранку, коли ми їхали на місіонерську конференцію. Виглянувши з вікна автомобіля президента місії, я побачив пастуха з палицею в руці, який *вів* овець. Вони йшли за ним, куди б він не прямував. Якщо він повертав наліво, вони теж йшли вліво. Якщо він повертав направо, вони теж йшли у тому напрямку. Я порівняв справжнього пастиря, який вів своїх овець, з пастухом, який недбало їхав за своїми вівцями.

Ісус сказав: “Я—Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають”². Він показує нам досконалий приклад того, яким має бути справжній пастир.

Брати, як священство Бога, ми маємо обов'язок пасти. За мудрістю Господа ми отримали наказ бути пастирями сімей в Церкві, яким ми

можемо служити, яких ми можемо навчати і яким ми можемо свідчити. Це називається домашнім вчителюванням, і саме про це я хочу поговорити з вами цього вечора.

Єпископ кожного приходу в Церкві призначає носіїв священства служити домашніми вчителями, відвідуючи домівки членів Церкви щомісячно. Вони йдуть по двоє. Де це можливо, молодий чоловік в чині священника або вчителя в Аароновому священстві супроводжує дорослого носія Мелхиседекового священства. Коли вони йдуть у домівки тих, за кого відповідальні, носій Ааронового священства має брати участь в навчанні, яке проводиться. Таке призначення допоможе цим молодим чоловікам підготуватися до місії та до служіння у священстві, яке триватиме все їхнє життя.

Програма домашнього вчителювання є відповіддю на сучасне одкровення, вповноважуючи тих, кого висвячено у священство “вчити, роз’яснювати, напучувати, христити ... і відвідувати дім кожного члена, і напучувати їх молитися вголос і таємно, і виконувати всі сімейні обов’язки. ... завжди пильнувати Церкву, бути з ними і укріпляти їх; і дивитися, щоб не було ні беззаконня в Церкві, ні бездушності між ними, ні брехні, наклепів, ні лихослів’я”³.

Президент Девід О. Мак-Кей нагадував: “Домашнє вчителювання—це одна з найнагальніших і найблагодатніших нагод виховувати і надихати, радити і скеровувати дітей нашого Батька. ... Це—божественне служіння, божественне покликання. Наш обов’язок як домашніх учителів—нести ... Дух у кожную домівку, у кожне серце. Якщо любити цю роботу і виконувати все, що нам під силу, вона принесе безмежні мир, радість і задоволення благородному, відданому вчителю Божих дітей”⁴.

У Книзі Мормона ми читаємо, що Алма “висвятив усіх їхніх священників і всіх їхніх учителів; і ніхто не був висвячений, якщо він не був праведним чоловіком.

Тому вони пильнували своїх людей, і жили їх тим, що стосується праведності”⁵.

Виконуючи наші обов’язки в домашньому вчителюванні, ми чинитимемо мудро, якщо дізнаватимемося про труднощі членів кожної сім’ї й розумітимемо їх, аби ефективно навчати й надавати потрібну допомогу.

Крім того, візит домашнього вчителювання ймовірно буде успішнішим, якщо про зустріч домовитися заздалегідь. Щоб проілюструвати це, дозвольте мені розповісти вам про один випадок, що стався зі мною багато років тому. В той час

Місіонерський виконавчий комітет складався зі Спенсера В. Кімбола, Гордона Б. Хінклі і Томаса С. Монсона. Одного вечора брат і сестра Хінклі запросили членів комітету і їхніх дружин до себе на вечерю. Ми щойно чудово повечеряли, як у двері постукали. Президент Хінклі відчинив двері і побачив там одного зі своїх домашніх вчителів. Домашній вчитель сказав: “Я знаю, що не домовлявся про зустріч, і зі мною немає мого напарника, але я відчув, що маю зайти до вас сьогодні ввечері. Я не знав, що у вас буде таке приємне товариство”.

Президент Хінклі люб’язно запросив домашнього вчителя увійти й присісти та навчати трьох апостолів і наших дружин стосовно наших обов’язків як членів Церкви. Трохи збентежений, домашній вчитель постарався якомога краще викласти свій урок. Президент Хінклі подякував йому за візит, після чого той квапливо пішов.

Я наведу ще один приклад неправильного виконання домашнього вчителювання. Президент Меріон Дж. Ромні, який служив радником у Першому Президентстві багато років тому, іноді розповідав про свого домашнього вчителя, який якимось прийшов у дім Ромні холодного зимового вечора. Він тримав у руці свій капелюх і дещо занервував, коли його запросили сісти й поділитися своїм посланням. Залишаючись стояти, він сказав: “Брате Ромні, я маю сказати, що на дворі холодно і я не заглушив мотор своєї машини, щоб він не замерз. Я навідався до вас, щоб мати змогу сказати єпископу, що відвідав всіх”⁶.

Розповівши на зборах носіїв священства про випадок, який стався з президентом Ромні, Президент Езра

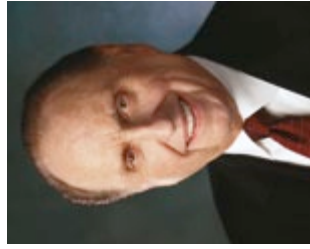

Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

Ніл Л. Андерсен

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

Ронольд А. Габбард

Л. Утіні Клейтон

Дональд Л. Холлстром

Тед Р. Коллістер

Річард Дж. Мейнз

Крейг С. Крістенсен

Уліссес Соарес

ПЕРШИЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

Маркос А. Аїдукайїтс

Хосе Л. Алонсо

Карлос Х. Амадо

Ян С. Ардрен

Мервін Б. Арнольд

Девід С. Бакстер

Шейн М. Бубен

Крейг А. Карлсон

Юн Гван Чой

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лоуренс Е. Корбїрїдж

Клаудїо Р. М. Коста

Лейг Р. Кертїс мол.

Бенхамїн Де Оїас

Едвард Дубе

Кевїн Р. Дункан

Перрі Дж. Еґо Хак

Стенлі Г. Еліс

Девїд Ф. Еванс

Ерїк Р. Фїло-Белло

Едуардо Гаварет

Роберт С. Гей

Карлос А. Годой

Крїстофел Голдан

Джерїмї В. Гонг

Улферт Ф. Гонсалес

С. Скотт Грей

Джеймс Дж. Гуйнле

Денїел П. Джонсон

Пол В. Джонсон

Патрїк Кервін

Ерїк В. Колнїк

Маркус Б. Неш

С. Гїффорд Нїлсен

Брент Х. Нїлссон

Аллан Ф. Певер

Кевїн У. Пірсон

Еґон Д. Перкінс

Пол Б. Поїрїєр

Роберт Е. Піро

Брус Д. Портер

Девїд Т. Рїуланд

Майкл Т. Рїнгвальд

Лїнн Г. Робїнс

Джозеф В. Статї

Стївен Е. Снуо

Майкл Джон У. Тїє

Хасе А. Тешїєйра

Хуан А. Аседа

Арунolfo Валенкуела

Франсїско Дж. Вїньяс

Валтер С. Вастш

Уїльям Р. Уолкер

Скотт Д. Уалрїнг

Казухїко Ямашїта

Харш Ф. Сїболлос

Клаудїо Д. Сїва

У. Креїг Цїк

Уїлфард В. Андерсен

Кенїї Аоягї

Рендїлл К. Беннетт

Брус А. Карлсон

Дж. Девн Корш

Тїмотї Дж. Дайнес

Бернд Д. Фостер

Бернд Д. Фїнк

О. Вїнстент Хулек

Кевїн С. Гомбїлтон

Ларрі Р. Лоурїтцен

Пєр Т. Малл

Джеймс С. Мартїно

Джеймс Массарарї

Адрїа Очо

Кент Ф. Рїчардс

Грегорї А. Швейцїєр

Тєренс М. Вїнсон

Ларрі М. Уїлсон

ВЕРХОВНИЙ ЄПІСКОПАТ

Джералд Косе
Першїй радїник

Гарї Е. Стївенсон
Верховнїй єпїскоп

Дан М. Девїс
Другїй радїник

Трансляція генеральної конференції, за словами Президента Томаса С. Монсона, велася "через континенти—до людей повсюди". На фото вгорі за годинниковою стрілкою зліва направо члени Церкви і місіонери в Римі, Італія;Кавіте, Філіппіни; Ліма, Перу; Коллевіль, Техас; Фос-до-Ігуасу, Бразилія; Лондон, Англія; Аррайан, Панама; і Ліон, Франція.

Тефт Бенсон сказав: “Ми можемо чинити краще, брати,—набагато краще!”⁷ Я згоден з цим.

Домашнє вчителювання—це не просто механічний візит раз на місяць. Ми маємо обов’язок навчати, надихати, мотивувати, а в сім’ях, де ми відвідуємо неактивних,—повертати до активності і зрештою привести до піднесення синів і дочок Бога.

Щоб сприяти нашим зусиллям, я поділюся ось такою мудрою порадою, яка безперечно стосується і домашніх вчителів. Її дав Авраам Лінкольн, який сказав: “Якщо ви бажаєте, щоб людина приєдналася до вашої справи, спершу переконайте її, що ви—її щирий друг”⁸. Президент Езра Тефт Бенсон навчав: “Понад усе будьте справжнім другом людям і сім’ям, яких навчаєте. ... Друг робить більше, ніж просто приходиться з обов’язковим візитом щомісяця. Друг більше переймається тим, щоб допомагати людям, а не здобувати визнання. Друг піклується. Друг [виявляє] любов. Друг слухає. І друг—поряд, щоб підтримати”⁹.

Завдяки домашньому вчителюванню приходять відповіді на численні молитви, і завдяки йому ми бачимо зміни, які можуть відбуватися в житті людей.

Прикладом цього є Дік Хеммер, який прибув до Юти разом з Громадянським корпусом збереження природних ресурсів під час Великої депресії. Він зустрів молодую жінку-святую останніх днів і одружився з нею. Він відкрив ресторанчик “Кафе Діка” у Сент-Джорджі, штат Юта, який став популярним місцем зустрічей.

Мого друга, Уїлларда Мілна, було призначено домашнім вчителем в сім’ю Хеммер. Оскільки я добре знав

Діка Хеммера, бо друкував меню для його кафе, то, буваючи в Сент-Джорджі, питав свого друга, брата Мілна: “Як ідуть справи у нашого друга, Діка Хеммера?”

Зазвичай відповідь була такою: “Справи йдуть, але повільно”.

Коли Уїллард Мілн і його напарник відвідували сім’ю Хеммер щомісяця, їм завжди вдавалося донести євангельське послання і поділитися своїм свідченням з Діком і його сім’єю.

Минали роки, і якось одного дня Уїллард зателефонував мені з добрими вістями. “Брате Монсоне,—почав він,—Діка Хеммера напевно і він планує охреститися. Йому вже за 90 і все наше доросле життя ми були друзями з ним. Його рішення зігриває моє серце. Я служив його домашнім учителем протягом багатьох років”. Уїлларда переповнювали почуття, коли він повідомляв цю приємну новину.

Брат Хеммер дійсно охрестився і роком пізніше увійшов у прекрасний храм у Сент-Джорджі і отримав там свої благословення ендаументу й запечатування.

Я запитав Уїлларда: “Чи траплялося в тебе за такий довгий час занепадати духом, служачи його домашнім учителем?”

Він відповів: “Ні, це було вартє кожного зусилля. Відчуваючи радість, яка прийшла до членів родини Хеммер, моє серце наповнюється вдячністю за благословення, які євангелія принесла в їхнє життя, і за привілей, який я мав, щоб якось сприяти цьому. Я щаслива людина”.

Брати, протягом багатьох років ми матимемо привілей відвідувати й навчати багатьох людей—тих, хто є малоактивним, а також тих, хто цілком відданий. Якщо ми виконуємо наше покликання сумлінно, то матимемо багато нагод благословляти життя. Наші візити до тих людей, які віддалилися й стали неактивними в Церкві, можуть бути ключем, який зрештою відчинить двері для їхнього повернення.

Пам’ятаючи про це, давайте допомагати тим, за кого ми відповідаємо, і приводити їх за стіл Господа, щоб бенкетувати Його словом і насолоджуватися присутністю Його Духа, як “не чужі й не

приходьки, а співгрожани святим, і домашні для Бога”¹⁰.

Якщо хтось з вас почав недбало ставитися до своїх візитів у домашньому вчителюванні, дозвольте мені сказати, що сьогодні найкращий час, щоб знову присвятити себе виконанню обов’язків у домашньому вчителюванні. Вирішіть зараз, що ви будете докладати усі необхідні зусилля, аби підтримувати тих, за кого вам доручили відповідати. Бувають часи, коли потрібен невеличкий додатковий поштовх, щоб допомогти вашому напарнику в домашньому вчителюванні знайти час приєднатися до вас. Але якщо ви наполегливі, то матимете успіх.

Брати, наша робота в домашньому вчителюванні триває. Її не буде завершено, допоки наш Господь і Господар не скаже: “Скінчено”. Є життя, які потрібно покращити. Є серця, яких потрібно торкнутися. Є душі, які потрібно спасти. Ми маємо священний

привілей покращувати дорогі душі, які було ввірено під нашу опіку, торкатися й спасти їх. Ми маємо віддано робити це з серцем, сповненим радістю.

На завершення я звернусь до одного особливого взірця, щоб описати, якими мають бути домашні вчителі. Є один Учитель, Чие життя перевершує життя всіх інших людей. Він навчав про життя й смерть, про обов’язок і долю. Він жив не для того, щоб Йому служили, а щоб служити, не отримувати, а давати, не спасти Своє життя, а пожертвувати ним заради інших. Він описав любов красивішою за похіть, бідність багатшою за володіння скарбами. Про Цього Вчителя було сказано, що Він навчав, як можновладний, а не як книжники¹¹.

Його закони були написані не на камені, а на серцях людей. Я говорю про Господаря-Вчителя, Самого Ісуса Христа, Сина Бога, Спасителя і Викупителя всього людства. В

Біблії сказано про Нього, що “ходив Він, добро чинячи”¹². З Ним, нашим надійним керівником і взірцем, ми станемо гідними Його божественної підтримки в нашому домашньому вчителюванні. Життя будуть благословенні. Серця будуть втішені. Душі будуть спасенні. Ми станемо справжніми пастирями. Щоб так і могло бути, я молюся в ім’я великого Пастиря, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Петра 2:9.
2. Іван 10:14.
3. Учення і Завіти 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, in *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. ed. (1967), ii, iii.
5. Мосія 23:17–18.
6. Процитовано з виступу Меріона Дж. Ромні на семінарі щодо домашнього вчителювання священства, 9 серп. 1963.
7. Ezra Taft Benson, “To the Home Teachers of the Church,” *Ensign*, May 1987, 50.
8. Abraham Lincoln, in David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), 226.
9. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1987, 50.
10. Ефесянам 2:19.
11. Див. Матвій 7:28–29.
12. Дії 10:38.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Моїм онукам

[Є] одна універсальна заповідь, яка допоможе подолати труднощі та скерує до розуміння основ щасливого сімейного життя.

Цього року наші перші два онуки укладуть шлюб. Мине ще кілька років, і приблизно десять їхніх двоюрідних братів і сестер імовірно досягнуть цієї ж стадії свого життя, коли вони будуть створювати свої сім'ї.

Така щаслива перспектива змусила мене глибоко задуматися, оскільки вони попросили у мене поради. Те, про що вони питали, можна коротко виразити такими словами: "Які рішення, прийняті мною, приведуть мене до щастя?" Або, з іншого боку, "Які рішення найвірогідніше приведуть мене до нещастя".

Небесний Батько кожного з нас створив унікальним. Немає двох людей, які б мали однаковий досвід. Немає двох однакових сімей. Тож не дивно, що важко дати пораду стосовно того, як досягнути щастя в сімейному житті. Однак люблячий Небесний Батько вказав шлях до щастя, який однаково підходить для всіх Його дітей. Якими б не були наші особисті якості та яким би не був наш досвід, існує лише один план спасіння. Він полягає в тому, щоб виконувати всі заповіді Бога.

На всіх нас, включаючи онуків, які збираються укладати шлюб, поширюється одна універсальна заповідь, яка допоможе подолати труднощі та скерує до розуміння основ щасливого сімейного життя. Вона стосується всіх взаємин, незалежно від обставин. Її можна знайти в Писаннях і у вченнях пророків у наші дні. Ось біблійне формулювання Господньої поради всім тим, хто хоче жити вічно і мати щастя та любов:

"І спитався один із них, учитель Закону, Його випробовуючи й кажучи:

"Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?"

Він же промовив йому: "Люби Господа Бога свого всім серцем, і всією душею своєю, і всією своєю думкою".

Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: "Люби свого ближнього, як самого себе".

На двох оцих заповідях увесь закон і пророки стоять"¹.

Завдяки цьому простому висловлюванню неважко підсумувати все, що я зрозумів стосовно рішень, які

ведуть до щастя в сім'ї. Я почну із запитання: "Які рішення допомогли мені полюбити Господа всім серцем і душею і всім своїм розумом?" Для мене це був вибір опинитися там, де я відчував радість прощення завдяки Господній Спокуті.

Багато років тому я христив юнака у Альбукерці, шт. Нью-Мексико, якого ми навчали під час місії разом з напарником. Я занурив юнака у воду і підняв з води. Він мабуть був таким же високим, як і я, бо говорив мені прямо у вухо. З нього стікала вода, по обличчю котилися сльози, і радісним голосом він сказав: "Я чистий, я чистий".

Я бачив ті самі сльози щастя на очах у жінки, яка переказувала слова апостола Божого. Він сказав після співбесіди, під час якої з лагідністю обговорив з нею всі подробиці її справи: "Я прощаю вас у ім'я Господа. Він дасть вам запевнення, що простив вас, у Його належний час і в Його належний спосіб". Так і сталося.

Я бачив, чому Господь може сказати, що коли гріхи прощено, Він їх більше не пам'ятає. Силою Спокути люди, яких я добре знаю і люблю, ставали новими, і наслідки гріха були усунуті. Моє серце сповнювалося любов'ю до Спасителя і люблячого Батька, Який Його послав.

Це велике благословення прийшло внаслідок того, що я запрошував небайдужих мені людей просити у Спасителя полегшення від болю, полегшення, яке може надати лише Він. Саме тому я звертаюся до тих, кого люблю, прийняти і звеличувати кожне покликання, яке вони отримують у Церкві. Це рішення є одним з найважливіших ключів до сімейного щастя.

Тиск, який ми відчуваємо на кожній стадії життя, може спокушати

відмовитися або знехтувати покликанням служити Спасителеві. Таким чином нам самим, нашому подружжю й сім'ї може загрожувати духовна небезпека. Деякі з тих покликаних можуть здаватися неважливими, але *моє* життя і моя сім'я змінилися на краще, коли я прийняв покликання навчати у кворумі дяконів. Я відчував любов тих дяконів до Спасителя і Його любов до них.

Я бачив те саме в житті колишнього президента колу й місії у його покликанні бути порадиником у кворумі вчителів. Я знаю чоловіка, який був єпископом, а потім територіальним сімдесятником. Господь використав його, щоб допомогти хлопчику в кворумі вчителів, який постраждав внаслідок нещасного випадку. Чудеса того служіння вплинули на життя багатьох людей, у тому числі й на моє, і збільшили їхню любов до Спасителя.

Служачи іншим, ми, найвірогідніше, будемо просити, аби Святий Дух був нашим напарником. Успіх у

Господньому служінні завжди приносить чудеса, які ми не здатні здійснити власними силами. Батьки, які мають дитину, що далеко зайшла у своєму бунті, знають, що це правда, так само, як і візитна вчителька, до якої підходить жінка у пошуках втішення, після того як чоловік сказав, що йде від неї. Обидва ці служителі вдячні, що вранці молилися і просили Господа послати їм супровід Святого Духа.

Лише завдяки напарництву Святого Духа ми можемо сподіватися, що будемо рівноправними партнерами у шлюбі, позбавленому непорозумінь. Я бачив, що таке напарництво є вирішальним у досягненні щастя у шлюбі. Диво досягнення єдності вимагає небесної допомоги, і це потребує часу. Наша мета—жити разом вічно у присутності Небесного Батька і нашого Спасителя.

Мої батько і мати дуже відрізнялися одне від одного. Моя мати була співачкою і художницею. Мій

батько любив хімію. Одного разу під час концерту симфонічної музики моя мати була здивована тим, що батько встав і пішов із залу ще до того, як почалися аплодисменти. Мати запитала, куди він іде. Батько з повною безпосередністю відповів: “Хіба вже не кінець?” Лише лагідний вплив Святого Духа спонукав його піти з нею того разу, а потім ще багато разів на інші концерти.

Моя мати жила у штаті Нью-Джерсі 16 років, щоб батько міг утримувати сім'ю, проводячи дослідження і викладаючи хімію. Для неї то була жертва, бо мама жила далеко від своєї овдової матері та сестри, яка не була в шлюбі й піклувалася про матер у старому сільському будинку. Обидві вони померли, поки мама жила далеко від них у Нью-Джерсі. То були єдині випадки, коли я бачив, що мама плаче.

Через кілька років батькові запропонували роботу в Юті. Він запитав у мами знову з повною безпосередністю: “Мілдред, що, на твою думку, мені слід робити?”

Вона відповіла: “Генрі, роби те, що, на твою думку, є найкращим”.

Він відмовився від цієї пропозиції. Наступного ранку вона написала йому листа, який би я так хотів зараз мати. Я пам'ятаю, що вона сказала йому: “Не відкривай його тут. Іди на роботу, і там його відкриєш”. Лист починався з докорів. Батько обіцяв мамі багато років тому, що як тільки випаде нагода, він перевезе її ближче до її сім'ї. Він був здивований її роздратуванням. Він не пам'ятав про бажання її серця. Батько відразу ж написав, що погоджується на роботу.

Він сказав: “Мілдред, чому ти мені не сказала?”

Вона відповіла: “Ти мав про це пам'ятати”.

Він завжди казав, що сам вирішив

переїхати до Юти, ніколи не згадуючи, що пожертвував своєю професійною кар'єрою. Вони отримали диво здобуття єдності. Було б краще, якби Святий Дух нагадав батькові про його обіцяння, дане багато років тому. Але він дозволив, щоб Святий Дух пом'якшив його серце, аби її вибір став його вибором.

Небесний Батько має досконале бачення того, що має статися, Він знає кожного з нас і знає наше майбутнє. Він знає, через які труднощі ми пройдемо. Він послав Свого Сина страждати, аби Він знав, як допомогти в усіх наших випробуваннях.

Ми знаємо, що Небесний Батько має духовних дітей у цьому світі, які іноді вибирають гріх і велике нещастя. Саме тому Він послав Свого Першонародженого бути нашим Викупителем. Це був найбільший вияв любові за всі часи. Саме тому ми повинні знати, що необхідна Божа допомога і час, аби відшліфувати нас для вічного життя з нашим Батьком.

Сімейне життя стане перевіркою для нас. Одна з цілей того, чому Бог дав нам дар земного існування—зміцнити, провівши

через випробування. Це особливо стосується сімейного життя, де ми знайдемо велику радість і великий сум та випробування, які часом здаватимуться важчими, ніж нам під силу знести.

Президент Джордж К. Кеннон сказав такі слова про те, як Бог підготував вас, і мене, і наших дітей до труднощів, що постануть перед нами: "Немає жодної людини, на яку б не поширювалася Божа любов. Немає жодного, про кого б Він не піклувався і не пестив. Немає жодного, кого б Він не хотів спасти і для кого б не створив засоби спасіння. Немає жодного, про якого б ангелам не було наказано опікуватися. Можливо, у своїх очах ми є незначними і нікчемними, а також в очах інших, але істина полягає в тому, що ми є дітьми Бога, і Він дійсно дав Своїм ангелам—невидимим істотам, які мають силу й можуть—наказ стосовно нас, і вони наглядають за нами і тримають під своєю опікою"².

Те, чого навчав президент Кеннон—істина. Вам буде потрібне це запевнення, як і я його потребував та покладався на нього.

Я з вірою молився, щоб люди,

яких я люблю, прагнули отримати і відчутти силу Спокути. Я молився з вірою, щоб ангели в людській подобі прийшли їм на допомогу, і вони приходили.

Бог забезпечив засоби спасіння кожної Своєї дитини. Для багатьох це означає бути поруч з братом, або сестрою, або бабусею, хто любить їх незалежно від того, що відбувається.

Багато років тому один мій друг розповідав мені про свою бабусю. Вона жила повнокровним життям, завжди була вірною Господу та Його Церкві. Однак один з її онуків обрав злочинне життя. Зрештою його засудили до ув'язнення. Мій друг пригадував, як його бабуся, їдучи швидкісною трасою, щоб відвідати свого онука у в'язниці, зі сльозами на очах в розпачі молилася: "Я намагалася жити добре. Чому, чому сталася ця трагедія з моїм онуком, який, як здається, зруйнував своє життя?"

Відповідь з'явилася в її розумі у вигляді таких слів: "Я дав тобі його, бо знав, що ти можеш і будеш любити його, що б він не зробив".

Це чудовий урок для всіх нас. Шлях люблячих батьків, дідусів і бабусь та всіх Божих служителів не буде легким у світі, що занепадає. Ми не можемо змушувати Божих дітей обирати шлях щастя. Бог не може робити цього через те, що Він дав нам свободу волі.

Небесний Батько і Його Улюблений Син люблять усіх Божих дітей, незалежно від того, який шлях вони обирають чи ким вони стають. Спаситель сплатив ціну за всі гріхи, якими б жахливими вони не були. І хоча має бути справедливості, завжди є можливість отримання милості, яка не пограбує справедливості.

Алма висловив цю надію у розмові зі своїм сином Коріантоном такими словами: “Отже, відповідно до справедливості, план викуплення не міг би бути виконаний, якби не умови покаяння людей у цьому стані випробування, так, в цьому підготовчому стані; бо якби не ці умови, милість не мала б впливу без того, щоб не знищити дію справедливості. А дію справедливості не може бути знищено; якщо так буде, Бог перестане бути Богом”³.

Отже послання моїм онукам і всім, хто намагається започаткувати вічні сім’ї, полягає в тому, що вірні неодмінно матимуть радість. Бо ще до того, як світ було створено, люблячий Небесний Батько і Його Улюблений Син любили і працювали з тими, хто, як Вони знали, зійде на манівці. Бог вічно любитиме їх.

У вас є перевага: ви знаєте, що вони дізналися про план спасіння завдяки навчанню, яке отримали в духовному світі. Вони і ви були достатньо вірними, щоб їм дозволили прийти у світ, у той час, як багато інших не змогли цього зробити.

Завдяки допомозі Святого Духа ми зможемо пригадати всі істини. Ми не можемо нав’язувати їх іншим, але ми можемо зробити так, щоб вони були помітними у нашому житті. Ми завжди можемо черпати сміливість завдяки запевненню, що колись відчували радість від того, що всі разом належали до улюбленої сім’ї Небесного Батька. З Божою допомогою ми всі можемо відчувати цю надію і радіти разом. Я молюся, щоб так було для всіх нас, у ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 22:35–40.
2. George Q. Cannon, “Our Pre-existence and Present Probation”, *Contributor*, Oct. 1890, 476.
3. Алма 42:13.

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Не буде... інших богів

Ми служимо якимось пріоритетам або богам, ставлячи їх попереду Бога, Якому, як ми стверджуємо, служимо?

Десять заповідей є основоположними для християнства та юдаїзму. Перші дві з цих заповідей, які дав Бог дітям Ізраїля через пророка Мойсея, стосуються нашого поклоніння та наших пріоритетів. У першій Господь наказав: “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!” (Вихід 20:3). Пройшли століття, і Ісуса запитали: “Котра заповідь найбільша в Законі?” Він відповів: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою” (Матвій 22:36–37).

Друга з Десяти заповідей конкретизує, як саме не мати інших богів, і визначає, яким повинен бути у нас як Його дітей найвищий пріоритет в житті. “Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі чи що на землі” (Вихід 20:4). Потім у заповіді додається: “Не вклоняйся їм і не служи їм” (Вихід 20:5). У ній не тільки забороняється мати матеріальних ідолів, в ній вказано, яким має бути основний пріоритет на весь час. Єгова пояснює: “Бо Я—Господь, Бог твій, Бог задрісний ... , що чинить милість ти[м], хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей” (Вихід 20:5–6). Слово *задрісний* може означати й ревно оберігаючий.

Його гебрейський оригінал означає “володіючий чутливістю і глибокими почуттями” (Вихід 20:5). Отже ми ображаємо Бога, коли “служимо” іншим богам—коли у нас наперед виходять інші пріоритети¹.

I.

Які це інші пріоритети, яким “служать” люди—навіть релігійні люди—в наші дні, ставлячи їх попереду Бога? Розглянемо можливі варіанти, найбільш поширені в нашому світі:

- Культурні і сімейні традиції
- Політкоректність
- Прагнення кар’єрного зростання
- Матеріальні блага
- Пошук розваг
- Влада, слава і престиж

Якщо жоден з цих прикладів, як нам здається, не стосується нікого з нас, то ми, мабуть, можемо запропонувати інші, що стосуються. Сам принцип важливіший, ніж окремі приклади. Принцип полягає не в тому, маємо ми чи ні інші пріоритети. Питання, яке ставиться в другій заповіді, є таким: “Яким є наш *найвищий* пріоритет?” Ми служимо якимось пріоритетам або богам, ставлячи їх

попереду Бога, Якому, як ми стверджуємо, служимо? Ми забули йти за Спасителем, Який навчав: якщо ми любимо Його, то будемо виконувати Його заповіді? (див. Іван 14:15). Якщо це так, то наші пріоритети перевернуті знизу догори духовною апатією і нестримними бажаннями, які так поширені в наші дні.

II.

Для святих останніх днів Божі заповіді базуються на Божому плані для Його дітей—великому плані спасіння і є невіддільними від нього. Цей план, який іноді називається “великим планом щастя” (Алма 42:8), пояснює наше походження й нашу долю як дітей Бога: звідки ми прийшли, чому ми тут і куди йдемо. План спасіння пояснює мету сотворіння й умови смертного життя, у т.ч. й Божі заповіді, потребу у Спасителі та надзвичайно важливу роль сімей на землі і у вічності. Якщо ми, святі останніх днів, яким було дано це знання, не розставимо наші пріоритети у відповідності до цього плану, то є ризик, що ми будемо служити іншим богам.

Знання Божого плану для Його дітей дає святим останніх днів унікальний погляд на шлюб і сім'ю. Недаремно ми відомі як Церква, що зосереджена на сім'ї. Наша теологія починається від небесних батьків, і нашим найвищим бажанням є отримати повноту вічного піднесення. Ми знаємо, це є можливим лише завдяки сімейним стосункам. Ми знаємо, що шлюб чоловіка і жінки є необхідним для здійснення Божого плану. Тільки цей шлюб забезпечить схвалені обставини для земного народження і підготовки членів сім'ї до вічного життя. Ми дивимося на шлюб і народження та виховання дітей як на частину Божого плану та

священний обов'язок тих, кому дано можливість брати в ньому участь. Ми вважаємо, що найбільшим скарбом на землі і на небесах є наші діти й наші нащадки.

III.

Оскільки ми розуміємо потенційно вічну роль сім'ї, то сумуємо через різке зниження кількості народжень та шлюбів в багатьох західних країнах, в яких їхня історична культура є християнською і юдейською. Гідні довіри джерела повідомляють наступне:

- У Сполучених Штатах на даний час найнижча народжуваність за всю їх історію², і в багатьох країнах Європейського Союзу та інших розвинутих країнах рівень народжуваності є нижчим за необхідний для підтримання їхнього народонаселення³. Це ставить під загрозу виживання культур і навіть народів.
- В Америці процент дорослої молоді віком від 18 до 29, які перебувають у шлюбі, впав від 59% у 1960 до 20% у 2010⁴. Середній вік, в якому вперше вступають у шлюб, тепер є найвищим за всю історію: 26 років—для жінок,

майже 29 років—для чоловіків⁵.

- У багатьох країнах і культурах (1) традиційна сім'я, що складається з одружених матері і батька та їхніх дітей, стає вже винятком, а не правилом, (2) прагнення зробити кар'єру замість того, щоб укласти шлюб та народжувати дітей, стає дедалі більш поширеним вибором серед багатьох молодих жінок; і (3) роль та усвідомлена необхідність батька зменшується.

Серед всіх цих тривожних тенденцій ми також усвідомлюємо, що Божий план призначений для всіх Його дітей і що Бог любить всіх Своїх дітей—повсюди⁶. У першому розділі Книги Мормона проголошено, що Божа влада, і благодать, і милість огортає всіх жителів землі (1 Нефій 1:14). В одному з подальших розділів сказано, що “Він дав [Своє спасіння] вільно всім людям” і що “всі люди мають привілеї, як один, так і другий, і нікому не заборонено” (2 Нефій 26:27–28). Отже Писання навчають, що у нас є відповідальність бути співчутливими і милосердними (люблячими) до всіх людей (див. 1 Солунянам 3:12; 1 Івана 3:17; УЗ 121:45).

IV.

Ми також поважаємо релігійні переконання всіх людей, навіть тих, хто відкрито заявляє, що не вірить в Бога, а таких стає дедалі більше. Ми знаємо, що завдяки даній Богом силі вибирати багато хто буде дотримуватися переконань, які суперечать нашим, однак ми сподіваємось, що й інші будуть так само поважати наші релігійні переконання і розумітимуть, що наші переконання змушують нас робити дещо інший вибір, ніж їхній, і поводитися дещо інакше, ніж вони. Наприклад, ми вважаємо, що Бог встановив вічну норму стосовно того, що статеві стосунки можуть відбуватися тільки між чоловіком і жінкою, які одружені, і це є надзвичайно важливою складовою Його плану спасіння.

Сила творіння смертного життя—це найпіднесеніша сила, яку Бог дав Своїм дітям. Право її застосування було дано в першій Божій заповіді Адаму і Єві (див. Буття 1:28), а інші

важливі заповіді було дано, щоб заборонити їй неправильне застосування (див. Вихід 20:14; 1 Солунянам 4:3). Наголос, який ми робимо на законі цнотливості, пояснюється нашим розумінням призначення наших сил породження у здійсненні Божого плану. Будь-яке застосування сил породження між чоловіком і жінкою поза узами шлюбу є тією чи іншою мірою гріховним і суперечить Божому плану, призначеному для піднесення Його дітей.

Важливість, яку ми надаємо закону цнотливості, пояснює нашу відданість моделі шлюбу, яка була започаткована для Адама і Єви, і продовжує існувати впродовж віків як Божя модель стосунків між Його синами і дочками для породження та для виховання Його дітей. На щастя, багато людей, які належать до інших деномінацій чи організацій, погоджуються з нами у питанні природи й важливості шлюбу, одні—на основі релігійної доктрини, інші—на

основі своїх уявлень про те, що є найкращим для суспільства.

Нашим знанням Божого плану для Його дітей⁷ пояснюється, чому ми у відчаї від того, що все більше й більше дітей народжується поза шлюбом—на даний час 41 відсоток всіх народжених у Сполучених Штатах⁸—і що за останні півстоліття кількість пар, які живуть разом без шлюбу, вражаюче зростає. П'ятдесят років тому був лише невеликий відсоток перших шлюбів, яким передувало співжиття. Тепер шлюбів, яким передує співжиття, вже 60 відсотків⁹. І все це стає все більше прийнятним, особливо серед підлітків. Нещодавнє опитування показало, що приблизно 50 відсотків підлітків заявляють, що народження дітей поза шлюбом є "прийнятним способом життя"¹⁰.

V.

Існує великий політичний і соціальний тиск, направлений на те,

щоб офіційно і через законодавство прийняти зміни, якими б дозволялася поведінка, що суперечить Божим законам стосовно сексуальної моралі і вічної природи та призначення шлюбу і дітонародження. Через цей тиск в різних штатах і країнах вже узаконено одностатеві шлюби. Інший тиск направлений на те, щоб нівелювати стать, тобто гомогенізувати ті відмінності між чоловіками і жінками, які необхідні для здійснення великого Божого плану щастя.

Наше розуміння Божого плану та Його доктрини дає нам вічну перспективу, яка не дозволяє нам потурати таким формам поведінки або знаходити виправдання в законах, що дозволяють їх. І на відміну від інших організацій, які можуть змінювати свою політику і навіть свої доктрини, наша політика визначається істинами, які, як Бог встановив, мають бути незмінними.

У нашому дванадцятому уложенні віри стверджується, що ми віримо у підлеглість громадянській владі і “дотриму[ємося] закону, шану[ємо] і підтриму[ємо] його”. Однак людські закони не можуть зробити моральним те, що Бог проголосив аморальним. Відданість нашому найвищому пріоритету—любити Бога і служити Йому—вимагає, щоб ми дивилися на Його закон як на нашу норму поведінки. Наприклад, ми як і раніше залишаємося під божественним наказом не чинити перелюб або розпусту, навіть якщо ці дії не є злочинами за законодавством штатів або країн, в яких ми живемо. Так само й закони, що легалізують так звані “одностатеві шлюби”, не відмінюють Божий закон про шлюб чи Його заповіді й наші норми, що стосуються шлюбу. Ми дотримувемося завіту любити Бога і

виконувати Його заповіді й утримуватися від служіння іншим богам та пріоритетам—навіть тим, що стають популярними саме в наш час і там, де ми знаходимося.

Ця рішучість може викликати нерозуміння, нас можуть звинуватити у фанатизмі, ми можемо страждати від дискримінації або нам необхідно буде чинити опір зазіханням на наше вільне виявлення своїх релігійних переконань. Якщо буде так, то, на мою думку, ми повинні пам’ятати про наш перший пріоритет—служити Богу—і, як наші попередники-піонери, штовхати вперед наші особисті ручні візки з такою ж самою мужністю, що й вони.

Учення Президента Томаса С. Монсона стосується цієї ситуації. На такій же конференції 27 років тому він сміливо заявив: “Давайте матимемо сміливість не підкорятися консенсусу, сміливість відстоювати принцип. Сміливість, а не компроміс, викличе Божу усмішку схвалення. Сміливість стає живою й привабливою чеснотою, коли стосується не тільки готовності відважно померти, але й рішучості порядно жити. Моральний боягуз—це той, хто боїться зробити те, що він вважає правильним, бо інші розчаруються в ньому або висміють його. Пам’ятайте, що у всіх людей є їхні страхи, але ті, хто дивиться на свої страхи з гідністю, матиме також і сміливість”¹¹.

Я молюся про те, щоб ми не дозволяли тимчасовим викликам смертного життя змусити нас забути великі заповіді й пріоритети, дані нам нашим Творцем і нашим Спасителем. Ми не повинні прикипати своїм серцем до того, що від світу, й домагатися людської пошани (див. УЗ 121:35), аби нам не припинити свої старання, щоб

справдити свою вічну долю. Ми, хто знає план Бога для Його дітей—ми, хто увійшли в завіти брати участь в його здійсненні,—маємо чітку відповідальність. Ми ніколи не повинні відхилятися від свого найбільшого бажання—здобути вічне життя¹². Ми ніколи не повинні відмовлятися від свого першого пріоритету—не мати перед Богом Батьком і Його Сином, нашим Спасителем, Ісусом Христом, ніяких інших богів та не служити ніяким іншим пріоритетам.

Нехай Бог допомагає нам розуміти цей пріоритет і щоб нас розуміли інші люди, коли ми прагнемо дотримуватися його з мудрістю й любов’ю, я молюся про це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, Учення і Завіти 124:84.
2. Див. Joyce A. Martin and others, “Births: Final Data for 2011,” *National Vital Statistics Reports*, vol. 62, no. 1 (June 28, 2013), 4; Gloria Goodale, “Behind a Looming Baby Bust,” *Christian Science Monitor Weekly*, Feb. 4, 2013, 21, 23.
3. Див. Population Reference Bureau, “2012 World Population Data Sheet,” www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Див. D’Vera Cohn and others, “Barely Half of U.S. Adults Are Married—A Record Low,” Pew Research Center, Social and Demographic Trends, Dec. 14, 2011, available at www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; “Rash Retreat from Marriage,” *Christian Science Monitor*, Jan. 2 and 9, 2012, 34.
5. U.S. Census Bureau, “Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present,” available at www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Див. Даллін Х. Оукс, “Усіх людей повсюди”, *Ліягона*, трав. 2006, сс. 77–80.
7. Див. Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, Nov. 1993, 72–75.
8. Див. Martin, “Births: Final Data for 2011”, 4.
9. Див. *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), 76.
10. Див. *The State of Our Unions*, 101, 102.
11. Thomas S. Monson, “Courage Counts”, *Ensign*, Nov. 1986, 41.
12. Див. Даллін Х. Оукс, “Бажання”, *Ліягона*, трав. 2011, сс. 42–45.

Бонні Л. Оскарсон

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Станьте наверненими

Справжнє навернення відбувається, якщо ви продовжуєте діяти згідно тих вчень, які, як ви знаєте, є істинними і дотримуєтеся заповідей день у день, місяць у місяць.

Брати і сестри, яка смиренна можливість стояти за цією кафедрою, де виступали так багато героїв мого життя. Я хотіла б поділитися з вами деякими почуттями мого серця і спрямувати їх головним чином до молоді.

Одним із величних героїв Старого Завіту був пророк-воїн Ісус Навин. Він поширював це запрошення до Ізраїлевих синів, яких Він вів: “Виберіть собі сьогодні, кому будете служити; ... А я та дім мій будемо служити Господеві”¹. Проголошення Ісуса Навина демонструє істинне навернення до євангелії. Для Ісуса Навина і всіх нас навернення до євангельських принципів приходить завдяки праведному життю за євангельськими принципами і вірності нашим звітам з Господом.

Я б хотіла поділитися історією навернення із своєї сімейної історії про ще одного з моїх героїв. Її звать Агнес Хогган, і вона та її чоловік приєдналися до Церкви в Шотландії в 1861 році. Страждаючи від значних переслідувань на своїй батьківщині, вони зі своїми дітьми іммігрували до Америки. Кілька років потому Агнес стала вдовою

з вісьмома дітьми, яких треба було забезпечувати і наполегливо працювала, щоб годувати і одягати їх. Її 12-річній доньці, Ізабель, пощастило знайти роботу прислуги у заможній родині, які не були членами Церкви Святих Останніх Днів.

Ізабель жила у їхньому великому будинку і допомагала піклуватися про молодших дітей у їхній родині. В обмін на її послуги кожного тижня її матері виплачувалася невелика заробітна плата. Незабаром Ізабель прийняла як члена сім'ї, і вона почала користуватися багатьма такими ж привілеями, як-от: уроки танцю, красивий одяг та відвідування театру. Їх домовленість тривала протягом чотирьох років, поки сім'я, в якій працювала Ізабель, не була переведена до іншого штату. Вони так сильно полюбили Ізабель, що звернулися до її матері, Агнес, і попросили дозволу на її законне удочеріння. Вони пообіцяли, що забезпечать її гарною освітою, успішно видадуть заміж і зроблять її спадкоємицею свого майна нарівні зі своїми власними дітьми. І вони й надалі сплачуватимуть заробітну плату Агнес.

Цій бідній вдові і матері треба було прийняти важке рішення,

але вона ні хвилини не вагалася. Послухайте слова її онучки, які вона написала через багато років: “Якщо то була не її любов, що змусила її відповісти “ні”, то вона мала навіть кращу причину—вона здолала увесь шлях з Шотландії і пройшла через негаразди і випробування заради євангелії, і вона не мала наміру, якщо це в людських силах, дозволити своїй дитині втратити те, заради чого вона пододала такий великий шлях”². Багата родина використовувала усі можливі аргументи, і сама Ізабель плакала і благала, щоб їй було дозволено поїхати, але Агнес залишалася непохитною. Як ви можете собі уявити, 16-річна Ізабель почувалася, начебто її життя було зруйноване.

Ізабель Хогган—це моя прабабуся, і я невимовно вдячна за свідчення і переконання, які так яскраво палали в серці її матері, що не дозволили їй виміняти членство у Церкві своєї дочки на мирські обіцянки. Сьогодні сотні її нащадків, які насолоджуються благословеннями членства у Церкві, є спадкоємцями глибокої віри і навернення до євангелії, які мала Агнес.

Юні друзі, ми живемо в небезпечні часи, і рішення, які ви покликані робити щодня або навіть щогодини, мають вічні наслідки. Рішення, які ви приймаєте у вашому повсякденному житті, визначатимуть те, що відбуватиметься з вами пізніше. Якщо ви ще не міцно вкорінені у свідченні і переконанні, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є Божим Царством на землі, зараз настав час, щоб зробити все необхідне, аби здобути це переконання. Зволікання в тому, щоб прикласти необхідні зусилля для набуття такого переконання, може стати небезпечним для вашої душі.

Істинне навернення—це щось більше, ніж просто мати знання про євангельські принципи і означає навіть більше, ніж просто мати свідчення щодо цих принципів. Можна мати свідчення про євангелію, не живучи згідно з нею. Бути по-справжньому наверненими означає, що ми діємо так, як ми віримо і дозволяємо звершити “сильну зміну в нас, або в наших серцях”³. В довіднику *“Стійкі у вірі”* ми дізнаємося, що “навернення це не подія, а процес. Ви стаєте наверненими у результаті ... праведних зусиль слідувати за Спасителем”⁴. Потрібні час, зусилля і робота. Моя прапрабабуся мала міцне переконання, що євангелія була більш важливою для її дітей, ніж все, що міг запропонувати світ у сфері достатку і комфорту, тому що вона жертвувала, перетерплювала і жила за євангелією. Її навернення прийшло завдяки живим євангельським принципам і жертві заради них.

Ми повинні пройти через той самий процес, якщо хочемо здобути таку ж відданість. Спаситель навчав: “Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я”⁵. Іноді ми намагаємося зробити навпаки. Наприклад, ми можемо прийняти такий підхід: я буду з радістю жити за законом десятини, але спершу я маю знати, що він є істинним. Можливо, ми навіть молимося, щоб отримати свідчення про закон десятини і сподіваємося, що Господь благословить нас таким свідченням, перш ніж ми заповнимо бланк для сплати десятини. Та це просто не відбувається таким чином. Господь очікує, що ми проявлятимемо віру. Ми повинні послідовно платити повну і чесну десятину для того, щоб отримати свідчення про

десятину. Така ж модель застосовується до всіх принципів євангелії, будь-то закон цнотливості, принцип скромності, Слово мудрості або закон посту.

Я б хотіла поділитися прикладом того, як життя за принципом допомагає нам стати наверненими до цього принципу. В 60-х роках я була молодою жінкою і єдиною дівчиною СОД в своїй середній школі. Це був революційний період, що характеризувався відмовою від традиційних норм моралі, вживанням наркотиків та виявленням думок на кшталт “все дозволено”. Багато хто з моїх однолітків були хорошими людьми, але вони з легкістю загрузили в задоволенні, що вони отримували завдяки цій новій моралі, яка фактично була просто давньою аморальністю. Мої батьки і вчителі у церкві переконували мене ставитися до свого тіла з повагою, зберігати ясний розум, а найбільше, навчитися довіряти Господнім заповідям. Я прийняла рішення уникати ситуацій, де був присутній алкоголь і триматися подалі від тютюну і наркотиків. Часто це означало, що я не потрапляла на вечірки, і мене рідко запрошували на побачення. Вживання наркотиків ставало дедалі

поширенішим явищем серед молоді, а небезпека від їхнього вживання не була настільки відомою, як сьогодні. Багато хто з моїх ровесників пізніше страждали невиліковними хворобами через постійне вживання галюциногенних наркотиків або потрапляли в серйозну залежність. Я була дуже вдячною за те, що в моїй родині мене навчили жити за Словом мудрості, і я отримала глибоке свідчення про цей принцип євангелії, проявляючи віру і живучи згідно з нею. Те хороше почуття, яке прийшло до мене завдяки слідуванню принципам істинної євангелії, виявилось Святим Духом, підтверджуючи, що цей принцип є істинним. Саме тоді починає відбуватися істинне навернення.

Пророк Мороній, в Книзі Мормона, навчав: “Я хотів би показати світові, що віра є сподіване, але не бачене; ось чому не сперечайтесь через те, що не бачите, бо ви не матимете доказів перед тим, як буде випробувано вашу віру”⁶. В нашому світі, де всі очікують на миттєве задоволення, ми часто винуваті в тому, що чекаємо на винагороду, не докладаючи зусиль, щоб отримати її. Мороній, на моє переконання, говорить нам про те, що спочатку ми повинні попрацювати і проявити віру, живучи за євангелією, і тоді отримаємо докази про її істинність. Справжнє навернення відбувається, якщо ви продовжуєте діяти згідно тих вчень, які, як ви знаєте, є істинними і дотримуєтеся заповідей день у день, місяць у місяць.

Це славетний час, щоб бути молоддю у Церкві. Ви є першими, хто бере участь у навчальному плані для молоді *“За Мною йдіть”*, однією з основних цілей якого є ваше навернення до євангелії Ісуса Христа. Важливо пам’ятати, що

незалежно від того, якими натхненними можуть бути ваші батьки та провідники молоді, “за своє власне навернення у першу чергу відповідалні ви самі. Жоден не може бути наверненим за вас, і жоден не може примусити вас стати наверненим”⁷. Навернення відбувається, коли ми старанні у наших молитвах, вивченні наших Писань, відвідуванні Церкви, служінні оточуючим нас і гідні брати участь у виконанні храмових обрядів. Навернення приходить, коли ми діємо згідно праведних принципів, які ми вивчаємо в наших домівках і в класній кімнаті. Навернення приходить, коли ми живемо чистим і добродієним життям і насолоджуємося напарництвом Святого Духа. Навернення приходить, коли ми розуміємо Спокуту Ісуса Христа, визнаючи Його як нашого Спасителя і Викупителя,

і дозволяємо Спокуті впливати на наше життя.

Ваше особисте навернення допоможе вам у вашій підготовці до укладання завітів у храмі, служіння на місії, і створення своїх власних сімей у майбутньому. Будучи наверненими, ви матимете бажання поділитися з іншими тим, про що ви дізналися, а ваша впевненість і здатність свідчити іншим з переконанням і силою, буде зростати. Це бажання ділитися євангелією з іншими і впевненість сміливо свідчити є природним результатом істинного навернення. Спаситель навчав Петра: “Як навернешся, зміцни братню свою!”⁸

Пам’ятаєте Ісуса Навина, пророка-воїна? Він не тільки сам був наверненим, але й невтомно працював до кінця свого життя, щоб привести дітей Ізраїлевих до Бога. В Старому

Завіті ми читаємо: “І служив Ізраїль Господові по всі дні Ісуса”⁹. Людина, яка пережила справжнє навернення, покладається на силу Спокути і отримує спасіння для своєї власної душі, і потім поширює потужний вплив на всіх тих, хто знає його або її.

Жити за євангелією і стояти на святих місцях не завжди легко або зручно, але я свідчу, що це того варте! Господь наставляв Емму Сміт “відкласти те, що від цього світу, і прагнути того, що від кращого”¹⁰. Я думаю, що ми не можемо собі уявити, наскільки чудовим є те “що від кращого” світу!

Я свідчу, що у нас є люблячий Небесний Батько, найбільше бажання Якого допомогти і благословити нас у наших зусиллях жити за євангелією і стати наверненими. Він чітко заявив, що Його основна увага і робота зосереджена на нашому “безсмерті і вічному житті”¹¹. Він бажає повернути нас додому в Його присутність. Я свідчу, що, якщо ми діятимемо за вченнями євангелії і щоденно застосовуватимемо їх, ми станемо наверненими і будемо засобом для досягнення багато чого хорошого в наших сім’ях та в світі. Нехай ми всі будемо благословенними в наших щоденних зусиллях для досягнення цієї мети—і про це моя молитва, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Ісус Навин 24:15.
2. Fuschia Stringham, “Unpublished Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (unpublished personal history, 1934), 4.
3. Мосія 5:2.
4. *Стійкі у вірі: Довідник з євангелії* (2004), с.70.
5. Іван 7:17.
6. Етер 12:6.
7. *Стійкі у вірі*, с. 72.
8. Лука 22:32.
9. Ісус Навин 24:31.
10. Учення і Завіти 25:10.
11. Мойсей 1:39.

Старійшина Річард Дж. Мейнз
З президентства сімдесятників

Сила витерпїти

Наша здатність витерпїти до кінця в праведності буде прямо пропорційною силі нашого свідчення і глибині нашого навернення.

Кожного ранку, коли ми просинаємося, перед нами постає новий день, сповнений життєвих викликів. Ці виклики з'являються у багатьох формах: фізичні виклики, перешкоди фінансового характеру, труднощі у стосунках, емоційні випробування і навіть проблеми з особистою вірою.

Багато випробувань, з якими ми стикаємося у житті, можна пережити й подолати; однак можуть бути й такі, які важко зрозуміти і неможливо подолати і які залишаються з нами, поки ми не підемо з цього життя. В той час, як ми долаємо випробування смертного життя, які ми здатні подолати, і коли ми продовжуємо зносити випробування, котрих ми не можемо позбавитися, важливо пам'ятати, що духовна сила, яку ми розвиваємо, допоможе нам успішно витерпїти всі випробування, з якими ми стикаємося у житті.

Брати і сестри, у нас є люблячий Небесний Батько, Який склав план нашого земного існування, щоб ми могли особисто засвоїти потрібні нам уроки, аби підготуватися до вічного життя в Його присутності.

Епізод у житті пророка Джозефа Сміта ілюструє цей принцип. Пророк і кілька його товаришів

протягом багатьох місяців були в'язнями у в'язниці Ліберті, штат Міссурі. Страждаючи у в'язниці, пророк Джозеф благав Господа у смиренній молитві, щоб святих могло бути звільнено від їхніх страждань, які вони переживали в той час. Господь відповів, навчаючи пророка Джозефа і всіх нас, що випробування, з якими ми стикаємося, за умови, якщо ми їх успішно витерпимо, зрештою будуть нам на благо. Ось відповідь Господа на благання Джозефа:

“Мій сину, мир душі твоєї; твоя скрута і твої страждання будуть лише на короткий час;

І тоді, якщо ти витерпиш це достойно, Бог піднесе тебе на висоту”¹.

Небесний Батько влаштував нашу подорож життям, щоб вона була випробуванням нашого характеру. Нас піддають впливу як добра, так і зла, й в той же час дають моральну свободу вибору, щоб ми самі вибрали, яким шляхом іти. Як навчав давній пророк Самуїл з Книги Мормона: “Ви свободні; вам дозволено діяти за себе; бо ось, Бог дав вам знання і зробив вас свободними”².

Небесний Батько також розумів, що через наше смертне життя, ми не завжди робитимемо вірний або праведний вибір. Оскільки ми не є

досконалими і робимо помилки, нам потрібна допомога, щоб повернутися в Його присутність. Необхідна допомога надається через навчання, приклад і спокутну жертву Ісуса Христа. Спокутна жертва Спасителя уможливає наше майбутнє спасіння й піднесення завдяки принципу покаяння. Якщо ми чесно й широко каємося, Спокута може допомогти нам стати чистими, змінити нашу природу і успішно подолати наші виклики.

Терпіння є важливим принципом в ученні Ісуса Христа. Воно важливе, оскільки якість нашого вічного майбутнього пропорційна нашій здатності витерпїти у праведності.

У 31 розділі 2 Нефія пророк Нефій навчає нас, що коли для нас виконано той самий спасительний обряд хрищення, який було виконано для Ісуса Христа, а потім ми отримали дар Святого Духа, ми маємо “просуватися вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерп[іти] до кінця, [і тоді] ось так каже Батько: [Ми] буде[мо] мати вічне життя”³.

Тому, щоб отримати найвеличніше з усіх благословень нашого Небесного Батька, яке є вічним життям, ми маємо виконати відповідну обрядову роботу, а потім продовжувати дотримуватися пов'язаних з нею завітів. Іншими словами, ми повинні успішно витерпїти.

Наша здатність витерпїти до кінця в праведності буде прямо пропорційною силі нашого свідчення і глибині нашого навернення. Коли наші свідчення міцні і ми справді навернені до евангелії Ісуса Христа, наші рішення будуть натхненні Святим Духом, вони будуть зосереджені на Христі і підтримуватимуть наше бажання витерпїти в праведності. Якщо наші свідчення слабкі, а навернення не глибоке,

ризик зробити невірний вибір через спокуси хибних традицій світу, є набагато більшим.

Я хочу поділитися досвідом, який ілюструє, які зусилля вимагаються для того, щоб витерпіти фізично, а потім порівняти їх із зусиллями, які потрібні, щоб витерпіти духовно. Повернувшись з місії, я мав нагоду грати в баскетбол під керівництвом шанованого тренера і письменника в каліфорнійському коледжі. Цей тренер дуже серйозно ставився до того, щоб його гравці були у формі до початку сезону баскетбольних ігор. Однією з його вимог до нашого тренування перед тим, як хтось з нас міг торкнутися баскетбольного м'яча на тренувальному майданчику, був крос пересіченою місцевістю серед пагорків біля школи за певний і дуже стислий час. Я пам'ятаю свою першу спробу у кросі пересіченою місцевістю невдовзі після повернення з місії: я думав, що помру.

У мене пішло багато тижнів напружених тренувань, щоб зрештою побити час, який тренер встановив нам за ціль. То було чудове відчуття не тільки мати змогу пробігти встановлений маршрут, але й зробити це швидше за встановлений фінішний час.

Щоб мати успіх у баскетболі, вам потрібно бути в хорошій формі. Щоб бути в хорошій фізичній формі, потрібно сплатити певну ціну, і цією ціною є присвячення, наполегливість і самодисципліна. Духовна витривалість також має свою ціну. Ця ціна є тією самою: присвячення, наполегливість і самодисципліна.

Свідчення, як і ваше тіло, має бути у формі, якщо ви volete витерпіти. Отже, як ми зберігаємо своє свідчення у формі? Ми не можемо привести наші тіла в хорошу форму для гри в баскетбол, лише

дивлячись баскетбол по телевізору. Так само, ми не зможемо зберігати наші свідчення у формі, лише дивлячись генеральну конференцію по телевізору. Ми маємо вивчати й засвоювати фундаментальні принципи евангелії Ісуса Христа, а потім ми повинні докладати всіх зусиль, щоб жити за ними. Саме так ми стаємо учнями Ісуса Христа, і саме так ми будемо міцне свідчення.

Коли в житті нас спіткає лихо, і ми бажаємо бути подібними до Ісуса Христа, важливо бути духовно підготовленими. Бути духовно підготовленими означає, що ми розвинули в собі духовну витривалість або силу, тобто ми будемо в хорошій духовній формі. Ми будемо в настільки гарній духовній формі, що завжди робитимемо правильний вибір. Ми станемо непохитними у своєму бажанні й здатності жити за евангелією. Як сказав невідомий автор: "Ви маєте скелею стати, яку не можуть буйні води змити".

Оскільки ми щодня стикаємося з випробуваннями, важливо працювати над нашою духовною витривалістю щодня. Коли ми розвиваємо духовну витривалість, хибні традиції світу і наші особисті щоденні

випробування не надто заважатимуть нам у нашій спроможності витерпіти в праведності.

Великі приклади духовної витривалості виходять з наших особистих сімейних історій. Серед багатьох історій наших предків ми зможемо знайти приклади тих, які демонструють позитивні властивості терпіння.

Історія з моєї власної сімейної історії ілюструє цей принцип. Мій прадід Джозеф Уотсон Мейнз народився у 1856 році в містечку Халл, Йоркшир, Англія. Його сім'я приєдналася до Церкви в Англії, а потім переїхала до Солт-Лейк-Сіті. Він одружився з Емілі Кіп у 1883 році і вони стали батьками восьми дітей. Джозефа було покликано служити на місії повного дня у червні 1910 року, коли йому було 53 роки. За підтримки своєї дружини й восьми дітей він повернувся до своєї рідної Англії, щоб служити на місії.

Наприкінці другого року відданого служіння, він і його напарник їхали на велосипедах, щоб відвідати служіння недільної школи в містечку Глостер, Англія, коли покришка його велосипеда лопнула. Він зліз з велосипеда, щоб оцінити пошкодження. Побачивши, що воно

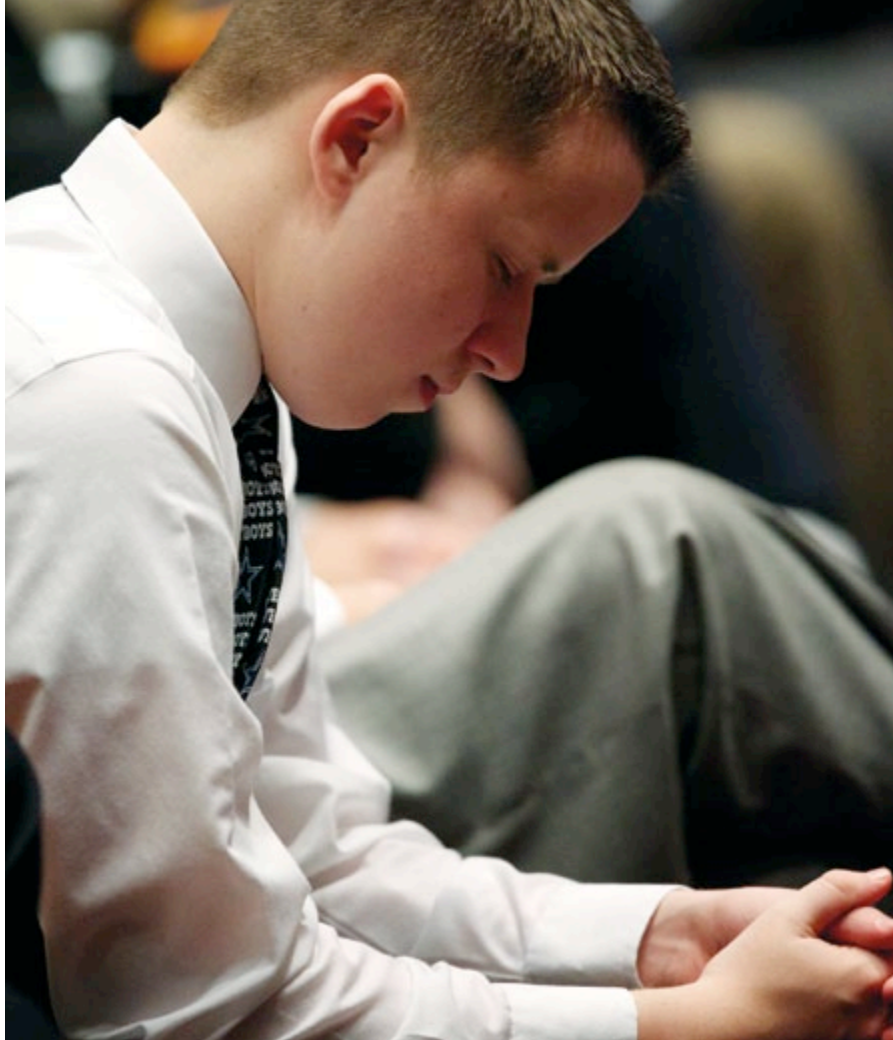
Джозеф Уотсон Мейнз (справа) зі своїм напарником, Джилпіном С. Вуллі.

було серйозним і займе певний час на лагодження, він сказав своєму напарнику, щоб той їхав далі й починав недільне служіння, а він невдовзі приєднається до нього. Як тільки він сказав це, то раптом впав на землю. Він миттєво помер через серцевий напад.

Джозеф Уотсон Мейнз вже не побачив своєї дружини й восьми дітей у цьому житті. Їм вдалося переправити його тіло до Солт-Лейк-Сіті і провести поховальну службу в старій будівлі Ватерлоу Ессемблі Хол. Слова, сказані під час цієї поховальної служби старійшиною Ентоні В. Айвінсом, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчають нас важливому уроку про життя, смерть і терпіння: “Ось, що дає нам євангелія—не імунітет проти смерті, а перемогу над нею через надію, яку ми маємо в славетному воскресінні. ... Це стосується і [Джозефа Мейнза]. ... Як приємно, і яке це задоволення й радість знати, що люди віддають своє життя, залишаючись праведними, перебуваючи у вірі, віддані вірі”⁴.

Ця сімейна історія надихає мене робити все можливе, аби наслідувати взірць терпіння й духовної витривалості, продемонстровані моїм прадідом. Мене також подібним чином надихає й віра його дружини, Емілі, чиє життя після смерті Джозефа, напевно було дуже важким. Її свідчення було міцним, а її навернення—абсолютним, бо решту свого життя вона залишалася відданою вірі, самотужки піклуючись про своїх вісьмох дітей.

Апостол Павло сказав: “Скиньмо всякий тягар за гріх, що обплутує нас, та й біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами”⁵. Боротьба, яку нам слід пережити на цій землі,—це боротьба на витривалість, і вона наповнена перешкодами.

Перешкодами в цій боротьбі слугують випробування, з якими ми стикаємося, як тільки просинаємося кожного ранку. Ми знаходимося на землі, щоб боротися, виявляти нашу моральну свободу волі і вибирати між правильним і неправильним. Щоб з честю й успішно завершити боротьбу і повернутися до нашого Небесного Батька, нам потрібно сплатити ціну присвяченням, наполегливістю і самодисципліною. Нам потрібно набути духовної форми. Нам потрібно розвинути духовну витривалість. Нам потрібні міцні свідчення, які приведуть до істинного навернення, і результатом цього буде те, що ми знайдемо в собі внутрішній спокій і силу, потрібні, щоб витерпіти будь-які випробування, які постануть перед нами.

Тож, з якими б випробуваннями ви не стикалися кожного нового дня, пам’ятайте—разом з духовною силою, яку ви розвиваєте з допомогою Господа, в кінці боротьби ви зможете

насолоджуватися впевненістю, що про неї говорив апостол Павло:

“Бо я вже за жертву стаю, і час відходу мого вже настав.

Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг.

Наостанку мені призначається вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний”⁶.

Я складаю вам моє особисте свідчення про реальність існування люблячого Небесного Батька і Його великого й вічного плану щастя, завдяки якому ми прийшли на цю землю в цей час. Нехай Дух Господа надихає всіх нас розвивати в собі силу витерпіти. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 121:7–8.
2. Геламан 14:30.
3. 2 Нефій 31:20.
4. Ентоні В. Айвінс, записи з поховальної служби Джозефа Уотсона Мейнза (особисті записи сім’ї Мейнз).
5. Євреям 12:1.
6. 2 Тимофію 4:6–8.

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Здобувати особисту силу через Спокуту Ісуса Христа

Завдяки Спокуті Ісуса Христа кожен з нас може стати чистим, і тягар нашого бунту буде знято.

Нещодавно я мав благословення зустрітися з групою молоді зі штату Айдахо, яка справила на мене надзвичайне враження. Одна праведна молода жінка запитала, що, на мою думку, є найважливішим з того, що вони мають робити у своєму житті зараз. Я запропонував їм навчитися розпізнавати силу Спокути Ісуса Христа у своєму житті. Сьогодні я зупинюся на одному з аспектів цієї сили—особистій силі, яку ми можемо здобути завдяки Спокуті Ісуса Христа.

У Книзі Мормона ми читаємо про Аммона і його братів, які проповідували євангелію “дикому, і закам’янілому, і жорстокому народові”¹. Багато людей було навернено, і вони прийняли рішення облишити свою гріховну поведінку. Їхне навернення було настільки глибоким, що вони закопали свою зброю і уклали завіт з Господом ніколи її не використовувати².

Пізніше багато їхніх братів, яких не було навернено, напали на них

і почали убивати. Але люди, які тепер були сповнені віри, вирішили, що краще їм загинути від меча, ніж ризикувати своїм духовним життям, взявши зброю в руки. Їхній праведний приклад допоміг повернутися ще більшій кількості людей, які також склали свою зброю війни³.

За допомогою Аммона Господь скерував їх, вони знайшли місце захисту серед нефійців, і їх почали називати народом Аммона⁴. Нефійці захищали їх упродовж багатьох років, але згодом нефійська армія почала чисельно зменшуватися і виникла нагальна потреба у підкріпленні⁵.

Настав критичний момент у духовному житті народу Аммона. Вони були вірні своєму завіту ніколи більше не брати до рук зброю. Але вони також розуміли, що батьки несуть відповідальність за захист своїх сімей⁶. Здавалося, що ця потреба була настільки великою, що прийшов час подумати, чи не варто порушити свій завіт⁷.

Їхній мудрий провідник Геламан знав, що порушення завіту з Господом ніколи не буде виправдано. Він запропонував натхненне альтернативне рішення. Він нагадав їм, що їхні сини ніколи не були винними у тих самих гріхах, отже, їм не потрібно було укладати такий самий завіт⁸. І хоча сини були дуже юними, вони були фізично сильними і, що найважливіше, вони були добродішними і чистими. Синів зміцнювала віра їхніх матерів⁹. Під керівництвом свого провідника-пророка ці юнаки зайняли місце своїх батьків у справі захисту сімей і домівок¹⁰.

Події, що сприяли цьому надзвичайно важливому рішення, показують, як Спокута Ісуса Христа приносить особисту силу в життя Божих дітей. Подумайте лише, як болісно було тим батькам. Що вони мали відчувати, знаючи, що бунтівна поведінка в минулому стає перепорою і не дозволяє захищати своїх дружин і дітей у час потреби? Знаючи з власного досвіду про жорстокість, з якою мали стикнутися їхні сини, вони мабуть, потайки плакали. Батьки, а не діти, повинні захищати свої сім’ї!¹¹ Їхній смуток, мабуть, був дуже глибоким.

Чому їхній натхненний провідник боявся того, що вони, вирішивши знову взяти в руки зброю, можуть “згуби[ти] свої[і] душ[і]”?¹² Господь проголосив: “Ось, хто покається у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше”¹³. Ці вірні батьки вже давно покалися у своїх гріхах і стали чистими через Спокуту Ісуса Христа, то чому ж їм радили не захищати свої сім’ї?

Такою є основоположна істина—завдяки Спокуті Ісуса Христа ми можемо очиститися. Ми можемо стати добродішними і чистими. Однак іноді наші неправильні

рішення залишають після себе довготермінові наслідки. Один з найважливіших кроків завершення процесу покаяння—це пожинати негайні та довготермінові наслідки наших минулих гріхів. Рішення, які приймали в минулому ці батьки з народу Аммона, пробуджували в них плотські пожадання, які могли б знову стати вразливим місцем, відкритим для нападок Сатани.

Сатана спробує скористатися спогадами про будь-яку попередню провину, щоб знову заманити нас у сферу свого впливу. Ми завжди повинні бути напоготові й уникати його спокус. Саме таким був випадок з батьками серед народу Аммона. Навіть після того, як вони

роками жили відповідно до своєї віри, їм було вкрай необхідно мати духовний захист від будь-чого, що викликало спогади про минулі гріхи.

У перервах між багатьма битвами полководець Мороній наказував укріплювати найслабкіші міста. “Він наказав, щоб вони збудували бруствер з деревини на внутрішній стороні рову; і вони накидали землі з рову на бруствер з деревини, ... доки вони не обгородили місто Щедре ... міцною стіною з дерева і землі, надзвичайної висоти”¹⁴. Полководець Мороній розумів важливість укріплення слабких місць, щоб посилити їх¹⁵.

Про цих батьків з народу Аммона можна сказати те саме. Їм необхідні

були вищі й ширші укріплення між сповненим віри життям і несправедною поведінкою в минулому. Їхні сини, які мали благословення праведних традицій, не були вразливими перед подібними спокусами. Вони були здатні з вірою захищати свої сім'ї, не ставлячи під удар своє духовне благополуччя.

Радісна новина для тих, хто бажає позбутися наслідків минулих неправильних рішень полягає у тому, що Господь дивиться на слабкості не так, як він дивиться на бунт. Хоча Господь застерігає нас, що бунт, якщо в ньому не покаються, тягне за собою покарання¹⁶, однак Він завжди милостивий, коли говорить про слабкості¹⁷.

Безсумнівно, треба взяти до уваги, що батьків з народу Аммона навчали хибним традиціям їхніх батьків, але всі діти Небесного Батька приходять у земне життя зі Світлом Христа. Якою б не була причина їхніх гріховних учинків, наслідком є духовна вразливість, якою Сатана спробував би скористатися.

На щастя, їх було навчено евангелії, вони покалися і через Спокуту Ісуса Христа стали духовно багаті сильнішими за спокуси Сатани. Ймовірно, що вони не відчували спокуси повернутися до жорсткого минулого, однак, слідуючи за своїм провідником-пророком, вони не давали шанс Сатані “[ошукати] їхні душі і [вести] їх старанно до пекла”¹⁸. Спокута Спасителя не лише очистила їх від гріха, але завдяки виявленому послуху порадам провідника священства Спаситель зміг захистити їх від слабкостей і зміцнити. Їхнє зобов'язання відмовитися від гріхів, яке вони смиренно прийняли на все життя, більше захистило їхні сім'ї, ніж те, що вони могли б зробити на полі битви. Їхнє

смирнення не позбавило їх благословень. Воно зміцнило і благословило їх та майбутні покоління.

Кінець цієї історії показує, як завдяки милості Господа “слабке стало сильним”¹⁹. Ті вірні батьки послали своїх синів під опіку Геламана. І хоча сини билися у жорстоких битвах, де кожен зазнав хоч якогось ушкодження, жоден з них не загинув²⁰. Юнаки довели, що вони були сильною підтримкою нефійській армії. Вони повернулися додому вірними і духовно сильнішими. Їхні сім’ї отримали благословення, захист і зміцнення²¹. У наші дні незліченна кількість тих, хто вивчає Книгу Мормона, були зміцнені прикладом цих чистих і праведних синів.

У кожного з нас бували періоди в житті, коли ми робили неправильний вибір. Усім нам надзвичайно потрібна викупительна сила Спокути Ісуса Христа. Кожному з нас необхідно каятися в будь-якому бунті. “Бо Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення”²². Він не може, бо Він знає, що необхідно, аби стати такими, як Він.

Багато з нас дозволяють слабкостям стати частиною нашого характеру. Завдяки Спокуті Ісуса Христа ми, як і народ Аммона, можемо побудувати духовні укріплення між собою та всіма минулими помилками,

якими намагається скористатися Сатана. Духовний захист, яким було оточено батьків з народу Аммона, благословив і зміцнив їх самих, їхні сім’ї, їхню країну і майбутні покоління. Те ж саме може бути істинним і для нас.

То як же нам побудувати ці вічні укріплення? Першим кроком має бути щире, цілковите і повне покаяння. Завдяки Спокуті Ісуса Христа кожен з нас може стати чистим, і тягар нашого бунту буде знято. Пам’ятайте, покаяння—це не покарання. Це—сповнений надії шлях до більш славетного майбутнього.

Небесний Батько дав нам знаряддя, щоб допомогти у зведенні укріплень між нашою вразливістю і виявом нашої віри. Поміркуйте над такими пропозиціями:

- Укладіть завіти і пройдіть обряди для себе. Потім постійно і наполегливо працюйте над тим, щоб забезпечити виконання обрядів у храмі для ваших предків.
- Діліться евангелією з нечленами Церкви або менш активними членами сім’ї чи друзями. Ділячись цими істинами, ви можете відчути нову хвилю ентузіазму у своєму житті.
- Вірно служіть у церковних покликаннях, особливо в домашньому та візитному вчителюванні. Не будьте домашнім учителем чи візитною вчителькою лише на 15 хвилин раз на місяць. Натомість допомагайте кожному члену сім’ї. Познайомтеся з ними особисто. Станьте справжнім другом. Виявляючи доброту, покажіть їм, як сильно ви піклуєтесь про кожного з них.
- А що важливіше, служіть членам своєї сім’ї. Зробіть духовний розвиток свого подружжя

і дітей найвищим пріоритетом. Приділяйте увагу тому, що ви можете робити, аби допомагати одне одному. Щедро діліться своїм часом і увагою.

Кожна з цих пропозицій має спільну ідею: наповніть своє життя служінням іншим людям. Якщо ви загубите своє життя у служінні дітям Небесного Батька²³, спокуси Сатани втраять силу у вашому житті.

Оскільки ваш Небесний Батько глибоко любить вас, Спокута Ісуса Христа робить цю силу доступною. Як це чудово! Багато з вас відчували тягар неправильних рішень, і кожен з вас може відчувати надихаючу силу Господнього прощення, милості й сили. Я відчув її і свідчу, що вона доступна кожному з вас. У ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Алма 17:14; див. також Алма 17–27.
2. Див. Алма 23:4–7; 24:5–19.
3. Див. Алма 24:20–27.
4. Див. Алма 27.
5. Див. Алма 53:8–9; 56:10–17.
6. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
7. Див. Алма 53:10–13.
8. Див. Алма 53:14–16.
9. Див. Алма 56:48.
10. Див. Алма 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Див. *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
12. Алма 53:15.
13. Учення і Завіти 58:42.
14. Алма 53:4.
15. See Етер 12:27.
16. Див. 1 Самуїлова 12:15; Ісаїя 1:20; 1 Нефій 2:23; Мосія 15:26; Алма 9:24; Учення і Завіти 76:25; Мойсей 4:3.
17. Див. Приповісті 28:13; 1 Коринтянам 2:3; 15:43; 2 Коринтянам 13:4; Якова 3:17; 2 Нефій 3:13; Кн. Якова 4:7; Алма 34:17; 3 Нефій 22:8; Етер 12:26–28; Учення і Завіти 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Нефій 28:21.
19. Етер 12:27.
20. Див. Алма 57:25; 58:39.
21. Див. Алма 58:40.
22. Учення і Завіти 1:31.
23. Див. Матвій 16:25; Учення і Завіти 88:125.

Президент Томас С. Монсон

“Не залишу тебе й не покину тебе”

Наш Небесний Батько ..., знає, що ми навчаємося, зростаємо і стаємо сильнішими, коли стикаємося з необхідними нам випробуваннями та проходимо через них.

Сьогодні у своєму щоденнику я напишу: “Це була одна з найбільш надихаючих сесій за всі генеральні конференції, на яких я був. Усе було прекрасним і надзвичайно духовним”.

Брати і сестри! Шість місяців тому, коли ми збиралися на нашій генеральній конференції, моя мила дружина Френсіс лежала у лікарні після падіння, що сталося за кілька днів до того і спричинило серйозні ушкодження. У травні, після кількох тижнів відчайдушної боротьби зі своїми ушкодженнями, вона перейшла у вічність. Її втрата стала глибокою раною. Ми з нею уклали шлюб у Солт-Лейкському храмі 7 жовтня 1948 року. Завтра ми відсвяткували б 65 річницю нашого шлюбу. Вона була коханням мого життя, моїм надійним повірником, моїм найближчим другом. Сказати, що я сумую за нею, це майже нічого не сказати про глибину моїх почуттів.

50 років тому на жовтневій конференції мене було покликано Президентом Девідом О.

Мак-Кеем до Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Упродовж усіх цих років я бачив лише повну й абсолютну підтримку з боку моєї милої супутниці. Незліченними є жертви, які вона принесла заради того, щоб я міг виконувати своє покликання. Ніколи я не чув від неї жодної скарги, хоча мені часто доводилося днями або й місяцями бути далеко від неї та від дітей. Вона дійсно була ангелом.

Я хочу подякувати не лише членам сім'ї, але й усім іншим людям за величезний вилив любові, який я відчуваю з часу смерті Френсіс. Сотні листівок і листів надійшло з усього світу зі словами захоплення нею і співчуття нашій сім'ї. Ми отримали десятки красивих букетів. Ми дякуємо за численні внески, які були зроблені в її ім'я до Головного місіонерського фонду Церкви. Від імені тих з нас, кого вона залишила, я висловлюю щире вдячність за ваші добрі та щирі слова.

Найбільшим втішенням для мене у цей болісний час розставання

було моє свідчення про евангелію Ісуса Христа і знання про те, що моя дорога Френсіс продовжує жити. Я знаю, що наша розлука тимчасова. Ми були запечатані в домі Господа тим, хто має повноваження зв'язувати на землі й на небесах. Я знаю, що одного дня ми об'єднаємося і більше ніколи не будемо в розлуці. Це знання підтримує мене.

Брати і сестри! Сміливо можна сказати, що немає людини, яку повністю обходили б страждання і сум. Не було періоду в історії людства, в якому б не було своєї частки безладу й нещастя.

Коли на життєвій дорозі трапляється болісний поворот, то виникає спокуса запитати: “Чому це сталося зі мною?” Іноді здається, що в кінці тунелю немає світла, ніч ніколи не мине й не настане світанок. Ми повністю охоплені розчаруванням розбитих надій і розпачем марних сподівань. Разом з біблійним персонажем ми вигукуємо: “Чи немає бальзаму в Гілеаді?”¹ Ми відчуваємося полишеними, духовно спустошеними, самотніми. Ми схильні дивитися на особисті негаразди крізь викривлену призму песимізму. Ми стаємо нетерплячими у вирішенні своїх проблем, часто забуваючи, що від нас вимагається така небесна чеснота, як терпіння.

Труднощі, які у нас трапляються, є справжньою перевіркою нашої здатності витерпіти. Кожен з нас має відповісти на основоположне запитання: я злякаюся чи дійду до фінішу? Дехто дійсно лякається, коли бачить свою неспроможність піднятися над випробуваннями. Щоб дійти до фінішу, необхідно витерпіти до самого кінця цього життя.

Розмірковуючи над подіями, які можуть трапитися з усіма нами,

разом з Йовом ми можемо сказати: “Людина народжується на страждання”². Йов був чоловік “невинний та праведний”, який “Бога боявся, а від злого втік”³. Благочестивий у своїй поведінці, успішний у своєму бізнесі, Йов мав пережити випробування, яке могло б знищити будь-кого. Позбавлений свого майна, зневажений друзями, засмучений своїми стражданнями, розбитий втратою сім’ї, він почув умовляння: “Прокляни Бога—і помреш”⁴. Йов протистояв цій спокусі та з глибини своєї душі вигукнув:

“Бо тепер ось на небі мій Свідок”⁵.

“Я знаю, що мій Викупитель живий”⁶.

Йов зберіг віру. Чи й ми так вчинимо перед лицем випробувань, що постануть перед нами?

Як тільки ми відчуваємо, що нас пригнічують вітри життя, згадаймо, що інші вже пройшли цією дорогою, вистояли і подолали труднощі.

Історія Церкви в цьому останньому розподілі часів переповнена прикладами тих, хто боровся, однак залишився непохитним та бадьорим. Причина? Вони зробили євангелію Ісуса Христа центром свого життя. Саме це допоможе нам пережити все, що випаде на шляху. Ми, як і раніше, матимемо важкі випробування, але зможемо їм дивитися в обличчя, відважно протистояти і вийти переможцями.

З ліжка болю, з подушки, змоченої сльозами, нас піднімає в небеса божественне запевнення і дорогоцінне обіцяння: “Не залишу тебе й не покину тебе”⁷. Таке втішення не має ціни.

Виконуючи доручення у своєму покликанні, я подорожував по всьому світу і почав багато чого розуміти, а саме, що сум і страждання існують повсюди. Я не можу навіть описати весь той розпач і печалі, свідком яких став, розмовляючи з людьми, які долали смуток, боролися з хворобами, постали перед розлученням, мали сина чи дочку, які збилися з пуття, або переживали наслідки гріха. Перелік можна продовжувати, бо є безліч проблем, які можуть у нас виникати. Важко вирізнити якийсь приклад, однак кожного разу, коли я думаю про випробування, то згадую брата Бремса, одного з учителів Недільної школи часів моєї юності. Він був вірним членом Церкви, чоловіком із золотим серцем. Разом зі своєю дружиною Седі вони мали восьмеро дітей, багато з яких були того ж віку, що й діти у нашій сім’ї.

Після того як ми з Френсіс одружилися і переїхали в інший приход, ми бачилися з братом і сестрою Бремсами та членами їхньої сім’ї на весіллях та похоронах, а також на зустрічах у приході.

У 1968 році брат Бремс втратив свою дружину Седі. Двоє з їхніх восьми дітей з роками також пішли з цього життя.

Одного дня 13 років тому найстарша онучка брата Бремса зателефонувала мені. Вона розповіла, що її дідусь буде святкувати 105-й день народження. Вона сказала: “Дідусь живе у невеличкому центрі догляду за літніми людьми, але кожної неділі зустрічається з усією сім’єю і проводить євангельський урок”. Потім вона сказала: “Минулої неділі дідусь нам оголосив: “Мої любі! На цьому тижні я помру. Зателефонуйте, будь ласка, Томмі Монсону. Він знатиме, що робити”.

Наступного ж вечора я приїхав до брата Бремса. Деякий час ми з ним не бачилися. Я не міг до нього говорити, бо він втратив слух. Я не міг написати повідомлення, щоб він його прочитав, бо він втратив зір. Мені сказали, що члени сім’ї спілкуються з ним наступним чином: вони беруть палець його правої руки і пишуть на долоні лівої ім’я особи, яка до нього прийшла. Будь-яке послання передавалося таким же чином. Я здійснив процедуру, взявши його за палець і написавши “Т-О-М-І М-О-Н-С-О-Н”—ім’я, за яким він завжди мене знав. Брат Бремс дуже зрадив, і, взявши мої руки, поклав їх собі на голову. Я знав, що він хотів отримати благословення священства. Разом з водієм, який довів мене до центру догляду за літніми людьми, ми дали довгоочікуване благословення. Після цього з його незрячих очей покотилися сльози. Він з вдячністю схопив нас за руки. Хоча він не чув благословення, яке ми йому дали, Дух був сильним, і я впевнений, що через натхнення він знав, що ми дали йому благословення, яке було йому так потрібне.

Цей добрий чоловік не міг більше бачити. Він більше не міг чути. Ніч і день він був прикутий до маленької кімнати в центрі догляду. Однак усмішка на його обличчі і промовлені слова зворушили моє серце: “Дякую,—сказав він.—Мій Небесний Батько був таким добрим до мене”.

Через тиждень, як і передбачав брат Бремс, він помер. Він ніколи не думав про те, чого у нього не було. Натомість він завжди був глибоко вдячний за велику кількість своїх благословень.

Наш Небесний Батько, Який дає нам так багато причин для радості, також знає, що ми навчаємося, зростаємо і стаємо сильнішими, коли стикаємося з необхідними нам випробуваннями та проходимо через них. Ми знаємо, що будуть часи, коли ми відчуватимемо невимовний сум, коли нас охопить смуток і коли наші випробування будуть на межі наших можливостей. Однак такі труднощі дозволяють нам змінитись на краще, перебувати наше життя у такий спосіб, як навчає нас Небесний Батько, і стати до якоїсь міри іншими, ніж ми були,—кращими, ніж ми були, більш розуміючими, ніж ми були, більш співчутливими, ніж ми були, здобувши сильніше свідчення, ніж ми мали раніше.

Такою повинна бути наша мета—вистояти і витерпіти—так, але також сягнути більшого духовного очищення, проходячи крізь періоди сонячного світла й смутку. Якби не випробування, які нам доводиться долати, і проблеми, які слід вирішувати, ми б залишалися, головним чином, такими, як є, майже не рухаючись, або зовсім не рухаючись до нашої цілі—вічного життя. Поет сказав практично про те ж саме такими словами:

Нелегко дереву рости, коли вітри лютують.

Та не страшні йому вітри, вітри його гартують.

Його мета—то небеса, до них воно зростає,

Стає міцнішим і стійким, і висоти сягає.

Гартують сонце, дощ і сніг, і опір щохвилини

Не тільки лиш деревину, а тіло й дух людини⁸.

Лише Господар знає глибину наших випробувань, нашого болю і страждань. Він єдиний пропонує нам вічний мир у важкі часи. Він єдиний торкається наших змучених душ Своїми втішачими словами:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і “знайдете спокій душам своїм”.

Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!”⁹

Якими б не були часи—найкращими чи найгіршими—Він з нами. Він пообіцяв, що це ніколи не зміниться.

Мої брати і сестри! Візьмімо ж на себе зобов'язання перед Небесним Батьком, яке залишиться незмінним

у плині літ і в кризових ситуаціях нашого життя. Нам не потрібно переживати труднощі, щоб згадувати про Нього, і нас не потрібно приводити до смирення перед тим, як віддати йому свою віру й надію.

Завжди намагаймося наблизитися до Небесного Батька. Для цього нам треба Йому молитися і слухати Його кожного дня. Він нам дійсно потрібний кожної години—чи є вона сонячною, чи дощовою. Нехай Його обіцяння завжди звучить для нас гаслом: “Не залишу тебе й не покину тебе”¹⁰.

З усією силою душі я свідчу, що Бог живий і любить нас, що Його Єдинонароджений Син жив і помер за нас, і що євангелія Ісуса Христа є тим проникаючим світлом, що пробиває темряву в нашому житті. Нехай так завжди буде, про це я молюся у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Єремія 8:22.
2. Йов 5:7.
3. Йов 1:1.
4. Йов 2:9.
5. Йов 16:19.
6. Йов 19:25.
7. Ісус Навин 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber,” in Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), 23.
9. Матвій 11:28–30.
10. Ісус Навин 1:5.

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Плач Єремії: стерезіться рабства

Наше завдання—уникати будь-якого рабства, допомагати Господу збирати Його вибраних і жертвувати заради підростаючого покоління.

На початку нашого подружнього життя ми з дружиною, Мері, вирішили, що будемо в міру можливості вибирати заходи, які б ми могли відвідувати разом. Також ми хотіли ощадливо розпоряджатися своїм бюджетом. Мері любить музику і, безсумнівно, непокоїлась, що я міг віддавати перевагу спортивним подіям, тому вона поставила умову, що на одну платну спортивну подію буде припадати два мюзикли, опери або інші культурні заходи.

Спочатку я противився, щоб опера входила в цей список, однак з часом змінив свою точку зору. Особливо мені прийшлися до душі опери Джузеппе Верді¹. Цього тижня виповнюється 200 років з дня його народження.

У молодості Верді зацікавився пророком Єремією, і в 1842 році, коли йому було 28 років, він прославився оперою *Набукко*, назва якої походить від скороченої італійської форми імені Навуходоносора, Вавилонського царя. Ця опера

написана за подіями, відображеними в книгах: Єремія, Плач Єремії та Псалми, що у Старому Завіті. У цій опері показано завоювання Єрусалима і поневолення та рабство юдеїв. Псалом 136 (137) надихнув Верді написати емоційний та зворушливий “Хор юдейських невольників”. Перший вірш цього псалма у наших Писаннях є дуже драматичним: “Над річками Вавилонськими, там ми сиділи та й плакали, коли згадували про Сіона!”

Моя мета—розглянути багато форм рабства і підкорення. Я порівнюватиму деякі обставини наших днів з тими, що існували у дні Єремії перед падінням Єрусалима. Представляючи цей голос попередження, я вдячний, що більшість членів Церкви праведно уникають поведінки, що була такою образливою для Господа в часи Єремії.

Пророцтва і плач Єремії важливі для святих останніх днів. Єремія і Єрусалим в його дні є своєрідним фоном для початкових розділів Книги Мормона. Єремія був

сучасником пророка Легія². Господь вражаюче повідомив Єремію про його висвячення наперед: “Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!”³

Легій мав інше покликання, іншу місію і завдання від Господа. Він був покликаний не в юності, а в зрілості. Спочатку його голос був голосом попередження, але після того, як він з вірністю проголошував те саме послання, що і Єремія, Господь наказав йому взяти свою сім’ю і вирушити у пустиню⁴. Роблячи так, Легій благословив не лише свою сім’ю, але й усіх людей.

У роки перед зруйнуванням Єрусалима⁵ Господь дав Єремії послання, які неможливо забути. Він сказав:

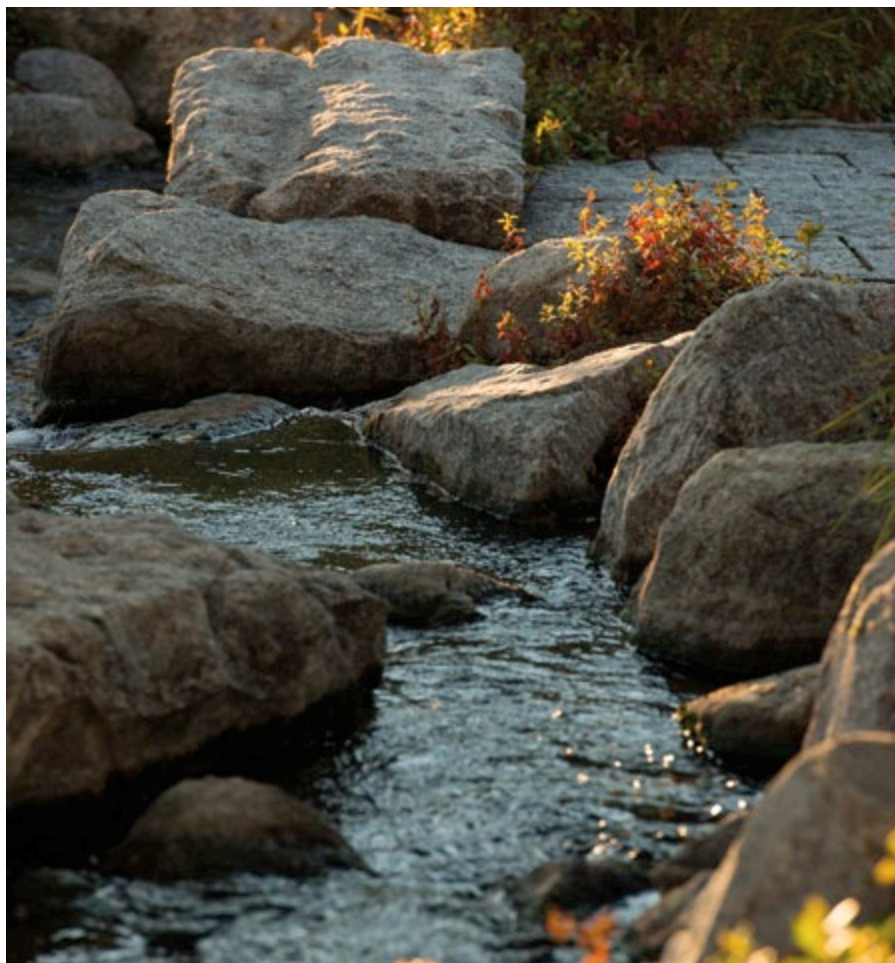
“Народ Мій змінив свою славу на те, що не помагає. ...

... покинули Мене, джерело живої води, щоб собі подовбати ... водозбори поламані, що води не тримають”⁶.

Говорячи про нещастя, що зійдуть на жителів Єрусалима, Господь журився: “Минули жнива [для них], покінчилося літо, а [вони] не спасені”⁷.

За наміром Бога чоловіки і жінки мають бути вільними, щоб вибирати між добром і злом. Коли вибір стає домінуючою характеристикою культури чи народу, існують серйозні наслідки як в цьому житті, так і в житті прийдешньому. Люди можуть стати поневоленими, тобто потрапити в рабство не тільки шкідливих речовин, що викликають залежність, але й шкідливих філософій, що викликають залежність й відволікають від праведного життя.

Відвернення від поклоніння істинному й живому Богу і поклоніння таким лжебогам, як багатство й слава,

і дотримання аморальної та неправедної поведінки призводять до рабства в усіх його підступних проявах. Це рабство може бути духовним, фізичним та інтелектуальним і часом призводить до знищення. Єремія і Легій також навчали, що ті, хто є праведними, повинні допомагати Господу у встановленні Його Церкви й царства та у збиранні Ізраїля⁸.

Ці послання лунали й підсилювалися впродовж століть в усіх розподілах. Вони є серцем Відновлення євангелії Ісуса Христа в цьому останньому розподілі.

Полон юдеїв і розсіяння колін Ізраїля, у т.ч. й десяти колін, є надзвичайно важливими доктринальними факторами у Відновленні євангелії. Десять загублених колін складала Північне царство Ізраїля і були виведені полоненими в Асирію в 721 р. до Р.Х. Вони пішли до північних країн⁹. У нашому десятому уложенні віри стверджується: “Ми

віримо в дійсне збирання Ізраїля і відновлення Десяти колін”¹⁰. Ми також віримо, що частиною завіту, в який Господь увійшов з Авраамом, було те, що не тільки нащадки Авраама будуть благословенні, але й люди усїєї землі будуть благословенні. Як зазначив старійшина Рассел М. Нельсон, збирання “не є питанням фізичного місця. Воно є питанням особистого зобов’язання. Люди можуть бути приведені до пізнання Господа [див. 3 Нефій 20:13], і не залишаючи своєї батьківщини”¹¹.

Наше вчення ясне: “Господь розсіяв і покарав дванадцять колін Ізраїля за неправедність і бунт. Однак Господь використав це розсіяння Свого вибраного народу серед народів світу також для того, щоб благословити ці народи”¹².

Ми засвоюємо цінні принципи з того трагічного періоду. Ми повинні робити все для нас можливе, щоб уникати гріха й непокори, які ведуть

до рабства¹³. Ми також усвідомлюємо, що праведне життя є передумовою, щоб допомагати Господу в збиранні Його вибраних і в буквальному збиранні Ізраїля.

Рабство, підкореність, залежність і поневолення настають в різних формах. Вони можуть бути у буквальному розумінні фізичним поневоленням, але це також може бути втрата або порушення морального вибору, що може перешкоджати нашому розвитку. Єремія ясно сказав, що неправедність і непокора були основними причинами зруйнування Єрусалима та вавилонського полону¹⁴.

Інші види рабства є такими ж руйнівними для духу людини. Моральним вибором можна зловжити багатьма способами¹⁵. Я назву чотири, які є особливо згубними в сучасній культурі.

По-перше, залежності, які шкодять свободі волі, суперечать моральним переконанням і погіршують здоров’я, приводять в рабство. Наркоманія та алкоголізм, аморальність, порнографія, азартні ігри, фінансове поневолення та інші біди накладають на тих, хто в рабстві, і на суспільство такий величезний тягар, який майже не піддається виміру.

По-друге, деякі види залежності або схильності, які за своєю суттю хоч і не є поганими, усе ж можуть забирати багато нашого безцінного часу, який можна було б використати для досягнення добродішних цілей. Це може бути надмірне захоплення соціальними медіа, відео і комп’ютерними іграми, спортом, розвагами та багато чим іншим¹⁶.

Те, як ми зберігаємо час для сім’ї, є одним з найважливіших питань, з яким ми стикаємося у більшості культур. У час, коли я був єдиним членом Церкви в нашій юридичній фірмі, одна жінка-юрист розповіла

мені, що завжди відчуває себе жонглером, намагаючись жонглювати трьома кульками одночасно, не даючи жодній впасти. Одна кулька—її юридична практика, одна—її шлюб, одна—її діти. У неї майже ніколи не залишалось часу для самої себе. Її непокоїло, що одна з кульок завжди опинялась на землі. Я запропонував зустрітись колективом і обговорити наші пріоритети. І ми визначили: основна причина того, чому ми працюємо,—це підтримання наших сімей. Ми зійшлися на тому, що заробляння більшої кількості грошей не є настільки ж важливим, як наші сім'ї, але ми розуміли, що необхідно їй служити своїм клієнтам якнайкраще. Потім обговорення перейшло на те, що ми робимо на роботі з того, що не є необхідним і забирає наш час від сім'ї. Чи справді буває така необхідність залишатися на роботі, коли в цьому немає потреби?¹⁷ Ми вирішили, що нашою метою буде створити в колективі—як для чоловіків, так і для жінок—атмосферу, що сприяє сім'ям. Давайте будемо на передньому краї у справі захисту часу для сім'ї.

По-третє, найпоширеніше поневолення у наші дні, як це було і в усій історії, відбувається через ідеологію чи політичні переконання, що не узгоджуються з евангелією Ісуса Христа. Заміна філософіями людськими евангельською істиною може відвести нас від простоти Спасителевого послання. Апостол Павло, прибувши до Афін, спробував був навчати про Воскресіння Ісуса Христа. Про ці його зусилля ми читаємо в Діях: “А всі атеняни та захожі чужинці нічим іншим раніш не займалися, як аби *щось нове* говорити чи слухати”¹⁸. Коли натовп зрозумів, що релігійне послання Павла було простим і не було новим, вони відкинули його.

Так само і в наші дні—евангельські істини часто відкидаються або ж викривляються, щоб зробити їх більш привабливими інтелектуально або сумісними з існуючими культурними тенденціями та інтелектуальними філософіями. Якщо ми не будемо обережними, то можемо захопитися цими тенденціями і потрапити в інтелектуальне рабство. Тепер багато говориться про те, як слід жити жінкам¹⁹. Вони часто суперечать одна одній. Особливе занепокоєння викликають філософії, які критикують жінок або зменшують повагу до тих з них, які вибрали піти на жертви, необхідні, щоб бути матерями, вчителями, виховательками чи друзями для дітей.

Кілька місяців тому у вихідні дві наші молодші онучки відвідали нас—кожна була в нас по тижню. Я був вдома і відкривав двері. Моя дружина, Мері, була в іншій кімнаті. В обох випадках, після обіймів, вони казали майже те саме. Вони озиралися навколо, а потім казали: “Люблю бути у бабусиному домі. А де ж вона сама?” Їм я цього не казав, але думав: “А хіба ж цей дім

і не дідусевий?” Та я розумів їхні почуття, бо й сам мав такі ж, коли хлопчиком разом зі своєю сім'єю приїздив у бабусин дім. Згадалися слова знайомої пісні: “Через річку і ліси до бабусі ми йдемо”.

А тепер дозвольте мені ясно сказати, що я в захваті від освітніх та інших можливостей, які доступні жінкам. Я ціную той факт, що непосильна праця і важка хатня робота, яку необхідно було виконувати жінкам, були зменшені в більшій частині світу завдяки сучасним зручностям і що жінки роблять такий величезний внесок в кожній сфері діяльності. Але якщо ми дозволимо нашій культурі звзвити особливі стосунки, які діти мають з матерями й бабусями та іншими, хто виховує їх, то ми пошкодуємо про це.

По-четверте, сили, дія яких призводить до порушення щиро дотримуваних релігійних принципів, можуть призвести до рабства. Одна з найобразливіших форм цього—це коли праведні люди, які відчувають свою підзвітність перед Богом за свою поведінку, змушені залучатися до діяльності, яка ламає їхню

совість, наприклад, медичні працівники змушені вибирати: робити аборти всупереч своїм переконанням чи втратити роботу.

Члени Церкви є порівняно невеликою меншиною, навіть якщо врахувати їхніх однодумців. Змінити великою мірою суспільство буде важко, але ми повинні працювати, щоб поліпшити моральну культуру навколо нас. Святі останніх днів у кожній країні повинні бути хорошими громадянами, брати участь у громадських справах, виховувати себе в цих питаннях і голосувати.

Однак перш за все ми маємо завжди наголошувати ось на чому: нам слід жертвувати всім необхідним, щоб захистити свою сім'ю і підростаюче покоління²⁰. Переважна більшість їх ще не перебуває в рабстві тяжкої залежності чи фальшивих ідеологій. Ми повинні допомогти їм мати щеплення від світу, який надзвичайно схожий на Єрусалим, де перебували Легій та Єремія. Крім того, нам потрібно підготувати їх до укладання й дотримання священних заповітів і готовності бути головними емісарами, допомагаючи Господу встановлювати Його Церкву і збирати розсіяний Ізраїль та тих, кого Господь вибрав звідусіль²¹. В Ученні і Завітах красиво сказано: “Праведних буде зібрано з усіх народів, і вони йтимуть у Сіон, співаючи, з піснями вічної радості”²².

Наше завдання—уникати будь-якого рабства, допомагати Господу збирати Його вибраних і жертвувати заради підростаючого покоління. Нам завжди слід пам'ятати, що не ми спасаємо самі себе. Ми звільнені завдяки любові, милості та спокутній жертві Спасителя. Коли сім'я Легія втікала, їх вело Господнє світло. Якщо ми вірні Його світлу, виконемо Його заповіді і покладаємося на

Його заслуги, то уникнемо духовного, фізичного та інтелектуального рабства, так само як і тужних скарг через блукання нашими пустинями, бо Він має силу спасати.

Давайте уникнемо відчаю і горя тих, хто потрапив у полон і не може більше співати пісні Сіону. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Багато опер Верді, наприклад: *Аїда*, *Трубадур* є серед найпопулярніших опер, що ставляться сьогодні у світі.
2. Див. 1 Нефій 5:13; 7:14.
3. Єремія 1:5.
4. Див. 1 Нефій 2:2–3.
5. Зруйнування Соломонового храму, падіння Єрусалима і полон коліна Юди сталися приблизно у 586 р. до Р.Х.
6. Єремія 2:11, 13.
7. Єремія 8:20. До цього Єремія записав, що Господь просив покаятися: “Біль серце стискає мені” (Єремія 4:19) і благав: “Пошукайте: чи не знайдете там людини, ... що чинить за правом, що правди шукає,—то Я їм пробачу” (Єремія 5:1).
8. Див. Єремія 31; 1 Нефій 10:14.
9. Див. 2 Царів 17:6; Учення і Завіти 110:11.
10. Уложення віри 1:10; див. також 2 Нефій 10:22.
11. Russell M. Nelson, “The Book of Mormon and the Gathering of Israel”, виступ на семінарі для нових президентів місії, 26 червня 2013, с. 5.
12. Путівник по Писаннях, “Ізраїль” scriptures.lds.org.
13. Господь, говорячи в наші дні, сказав: “А весь світ лежить у гріху та стогне під темрявою і неволею гріха ... бо вони не приходять до Мене” (Учення і Завіти 84:49–50).
14. Звичайно ж, невинні люди також можуть бути поневолені.
15. Доктринальні принципи не змінюються, способи потрапляння в рабство, підкорення і знищення послилися з такою швидкістю, що набули небаченого до цього розмаху.
16. Про це був влучний і з деяким гумором напис того року на обкладинці *New York Times Magazine* (8 квітня 2012 р.) про те, що комп'ютерні ігри викликають залежність. Там було написано: “Сила й привабливість дурних цифрових ігор викликають гіперзалежність, забирають час, розвалюють стосунки, руйнують розум”. А нижче дрібним шрифтом: “(Що не означає, що ми їх не любимо)”. Це легковажне ставлення вказує на необхідність виявляти мудрість при використанні чудових технологічних винаходів нашого століття.
17. У багатьох колективах на роботі поширеною є така мантра: “Ми багато працюємо і багато граємо”. Хоч згуртованість працівників і є важливою, та коли “праця й гра” забирають час від сім'ї, ця згуртованість приречена на провал.
18. Дії 17:21; курсив додано.
19. Див. Keli Goff, “Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce,” *Guardian*, Apr. 21, 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, “Why Women Still Can't Have It All,” *The Atlantic*, June 13, 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, “Can Women ‘Have It All’ When It Comes to Work and Family Life?” *Deseret News*, June 28, 2012, A3; Judith Warner, “The Midcareer Timeout (Is Over),” *New York Times Magazine*, Aug. 11, 2013, 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer, and Mitchell McIvor, “When Leaning In Doesn't Pay Off,” *New York Times*, Aug. 11, 2013, 12.
20. Церква закликала єпископати допомагати сім'ям, проводячи більше часу з молодими чоловіками, молодими жінками та неодруженою дорослою молоддю. Єпископатам було дано пораду на радах приходу делегувати більше повноважень кворумам Мелхиседекового священства, допоміжним організаціям та членам Церкви, які мають особливі здібності належним чином допомагати іншим.
21. Див. Учення і Завіти 29:7.
22. Учення і Завіти 45:71.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Сила священства

Чоловік може розсунути штори, щоб тепле сонячне світло увійшло в кімнату, але чоловік не володіє сонцем або світлом чи теплом, яке воно дає.

Благословення священства призначені для всіх

Коли діти на причасних зборах радісно співали пісню Початкового товариства “Тут любов живе”, у всіх на обличчях сяяла схвальна усмішка. Відважна мати, яка виховувала п'ятьох дітей, уважно слухала другий куплет: “В нашій сім'ї священство є, і силу всім нам воно дає”¹. З жалем вона подумала: “Мої діти ніколи не знали, що таке священство в сім'ї”².

Моє послання, звернене до цієї відданої жінки та всіх інших жінок, полягає в тому, що кожна година нашого життя може бути благословенна силою священства, якими б не були наші обставини.

Ми іноді надмірно асоціюємо силу священства з чоловіками в Церкві. Священство—це сила і поваження від Бога, дані для спасіння і благословення усіх—чоловіків, жінок і дітей.

Чоловік може розсунути штори, щоб тепле сонячне світло увійшло в кімнату, але чоловік не володіє сонцем або світлом чи теплом, яке воно дає. Благословення священства безкінечно величніші, ніж людина, яку запрошено застосовувати цей дар.

Отримання благословень, сили і обіцянь священства у цьому та у прийдешньому житті є однією з великих нагод і одним з великих обов'язків смертного життя. Коли ми гідні, обряди священства збагачують наше життя на землі та готують нас до величних обіцянь майбутнього світу. Господь сказав: “У ... обрядах явлена сила божественності”³.

Існують особливі благословення від Бога для кожної гідної людини, яка хреститься, отримує Святого Духа і регулярно причащається. У храмі вона ще більше сповнюється світлом і зміцнюється, а також отримує обіцяння вічного життя⁴.

Усі обряди заохочують нас збільшувати нашу віру в Ісуса Христа та укладати завіти з Богом і дотримуватися їх. Дотримуючись цих священних завітів, ми отримуємо силу і благословення священства.

Хіба ми не відчуваємо цієї сили священства в нашому власному житті та хіба не бачимо її в житті членів Церкви, які дотримуються завітів? Ми бачимо її в новонавернених, коли ті виходять з вод хрищення, відчуваючи себе прощеними і чистими. Ми бачимо, що наші діти і молодь

більш сприйнятливі до спонукань і супроводу Святого Духа. Ми бачимо, що храмові обряди стають маяком зміцнення і світла для праведних чоловіків і жінок по всьому світу.

У минулому місяці я спостерігав, як запечатувальні обіцяння храму дуже зміцнили молоду подружню пару, засмучену через смерть свого дорожнього хлопчика, який прожив лише один тиждень після народження. Завдяки обрядам священства ця молода подружня пара і всі ми отримуємо вітху, зміцнення, захист, мир і вічні обіцяння⁵.

Що нам відомо про священство

Дехто може широко поставити таке запитання: “Якщо сила і благословення священства доступні всім, чому обряди священства виконують чоловіки?”

Коли ангел запитав Нефія: “Чи знаєш ти про поблажливості Бога?”, Нефій чесно відповів: “Я знаю, що Він любить Своїх дітей; проте я не знаю значення усього цього”⁶.

Коли ми говоримо про священство, є багато того, що ми знаємо.

Всі є однаковими

Ми знаємо, що Бог любить усіх Своїх дітей і не зважає на особи. “Він ні від кого не відмовиться, хто прийде до Нього, ... чоловічої статі [або] жіночої; ... і всі є однаковими для Бога”⁷.

Настільки ж точно, наскільки ми знаємо, що Бог однаковою мірою любить Своїх синів і Своїх дочок, ми також знаємо, що Він не створив чоловіків і жінок однаковими. Нам відомо, що стать є невід'ємною властивістю як нашої смертної, так і вічної особистості та її призначення. Священні обов'язки надані кожній статі⁸.

Від самого початку

Ми знаємо, що від самого початку Господь встановив порядок використання Свого священства. “Священство було дано Адаму”⁹. Ной, Авраам і Мойсей—усі вони виконували обряди священства. Ісус Христос був і є Великим Первосвященником. Він покликав апостолів. Він сказав: “Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив”¹⁰. У нашу добу від Бога були послані небесні вісники. Іван Христитель, Петро, Яків та Іван відновили священство на землі через пророка Джозефа Сміта¹¹. Саме у такий спосіб наш Небесний Батько застосував Своє священство¹².

Багато дарів від Бога

Ми знаємо, що сила святого священства не діє незалежно від віри, Святого Духа та духовних дарів. Писання містять попередження: “Не заперечу[йте] дарів Бога, бо їх багато. ... І є різні шляхи, якими ці дари надаються; але це Той Самий Бог, Який в усіх робить усе”¹³.

Гідність

Ми знаємо, що для виконання і отримання обрядів священства необхідна гідність. Сестра Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, сказала: “Праведність є ... визначальним фактором, завдяки якому сила священства приходить у наше життя”¹⁴.

Наприклад, подумайте про чуму порнографії, яка охопила весь світ. Відповідно до Господніх норм гідності, перегляд порнографії є абсолютно неприпустимим для осіб, які виконують обряди священства. Спаситель сказав:

“Покайтеся у своїх ... таємних мерзотах”¹⁵.

“Око—то світильник для тіла. ... А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне”¹⁶.

“[Бо] кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм”¹⁷.

Коли особа, яка не є гідною, благословляє або розносить причастя, благословляє хворих або бере участь в інших обрядах священства,

це, за словами старійшини Девіда А. Беднара, є призиванням імені Бога надаремно¹⁸. Якщо особа не гідна, їй слід утриматися від виконання обрядів священства і з молитвою підійти до свого єпископа, здійснивши таким чином перший крок до покаяння і повернення до виконання заповідей.

Смирення

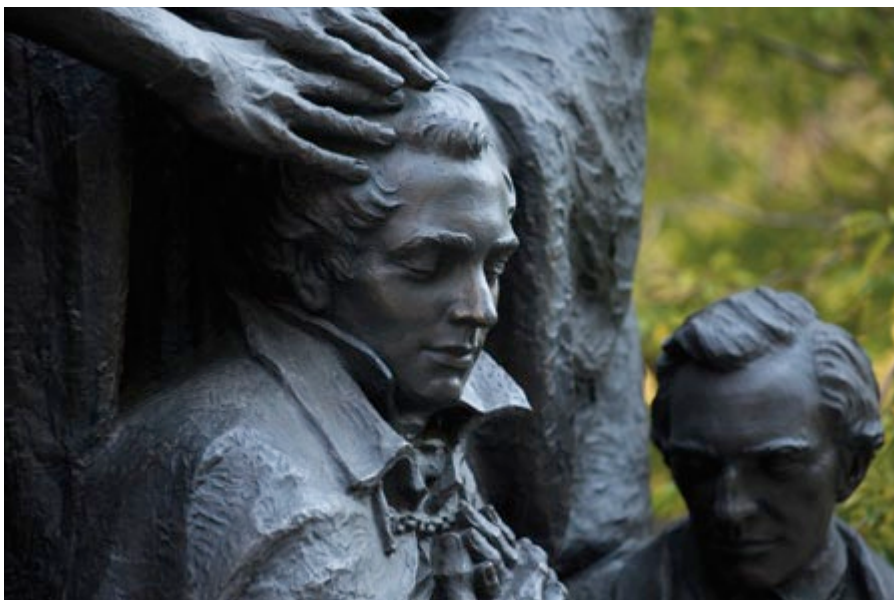
Ми також знаємо, що благословення священства рясно приходять у сім'ї, де праведні мати і батько у єдності скеровують своїх дітей. Але ми також знаємо, що Бог охоче дарує такі самі благословення людям, які знаходяться у багатьох інших ситуаціях¹⁹.

Мати-одиначка, на плечі якої покладено тягар забезпечення духовного і матеріального благополуччя для своєї сім'ї, делікатно пояснила, що для того, щоб запросити домашніх вчителів благословити одного з її дітей, їй потрібне смирення. Але, з глибоким розумінням вона додала, що для цього їй потрібно не більше смирення, ніж домашнім вчителям, коли ті готуються благословити її дитину²⁰.

Ключі священства

Ми знаємо, що ключі священства, які тримають члени Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів, скеровують роботу Господа на землі. Президентам колів і єпископам надаються особливі ключі священства для виконання ними своїх обов'язків на закріпленій за ними географічній території. І вони через одкровення покликають чоловіків і жінок, яких підтримують і рукопокладають, щоб ті застосовували делеговані їм повноваження навчати і служити²¹.

Хоча ми багато знаємо про священство, погляд крізь призму

смертного життя не завжди дає повне розуміння діянь Бога. Але Його лагідне нагадування: “Ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги”²², запевняє нас, що з часом і з оглядом на вічну перспективу ми побачимо “речі, як вони дійсно є”²³ і повніше зрозуміємо Його досконалу любов.

Усі ми служимо добровільно. Іноді ми відчуваємо, що наше покликання є зовсім нескладним для нас і хотіли б, щоб нам дали більше роботи. В інші часи ми вдячні, коли настає час звільнити нас від покликання. Ми не вирішуємо, які покликання отримуємо²⁴. Я пізнав це ще у перші роки нашого шлюбу. Як молода подружня пара, ми з моєю дружиною Кеті жили у Флориді. Однієї неділі радник у президентстві колу пояснив мені, що вони відчули спонукання покликати Кеті учителькою ранкової семінарії.

Я запитав: “Як ми це зробимо? У нас маленькі діти, семінарія починається о 5-й ранку, і я президент Товариства молодих чоловіків приходу”.

Радник усміхнувся і сказав: “Все буде гаразд, брате Андерсен. Ми покличемо її і звільнимо вас від покликання”.

Так і сталося.

Внесок жінок

Щиро запитувати жінок про їхні думки та занепокоєння і вислуховувати їх дуже важливо у житті, у шлюбі та при розбудові Божого царства.

Двадцять років тому на генеральній конференції старійшина Рассел М. Баллард переказав розмову, що відбулася між ним та генеральним президентом Товариства допомоги. Тоді розглядалось питання щодо посилення гідності молоді у підготовці до служіння на місії. Сестра Елейн Джек з усмішкою сказала: “Знаєте, старійшино Баллард, [жінки] Церкви можуть дати корисні поради ... якщо їх [про це] попросять. Адже ... ми їхні матері!”²⁵

Президент Томас С. Монсон протягом всього свого життя розпитує жінок про їхні турботи і реагує на них. Жінка, яка справила на нього найбільший вплив, це сестра Френсіс Монсон. Нам дуже

Вені Паррелла

не вистачає її. Також, саме минулого четверга, Президент Монсон нагадав генеральним авторитетам про те, як він багато чого навчився як єпископ у 84 вдів з його приходу. Вони справили значний вплив на його служіння і на все його життя.

Не дивно, що перед тим, як Президент Монсон з молитвою прийняв рішення про зміну віку, з якого можна починати служіння на місії, відбулися численні обговорення з генеральними президентствами Товариства допомоги, Товариства молодих жінок і Початкового товариства.

Єпископи, наслідуючи приклад Президента Монсона, ви ще сильніше відчуєте, як Господь Своєю рукою скеровує вас і благословляє вашу священну роботу.

Ми кілька років прожили у Бразилії. Невдовзі після прибуття туди, я познайомився з Адельсоном Парреллою, який служив сімдесятиком, і його братом Адільсоном, який служив у президентстві нашого колу. Пізніше я познайомився з їхнім братом Адельтоном, який служив президентом колу у Флоріанополісі, та іншим братом, Адельмо, який служив єпископом. Мене вразила віра цих братів, і я запитав про їхніх батьків.

Їхня сім'я охристілася у Сантосі, Бразилія, 42 роки тому. Адільсон

Паррелла сказав: “Спочатку, коли батько приєднався до Церкви, вона йому дуже подобалась. Однак [невдовзі] він став малоактивним і попросив нашу маму не відвідувати церкву.

Адільсон розповів мені, що його мати шила одяг для сусідів, щоб оплатити проїзд своїх дітей на автобусі до церкви. Чотири маленькі хлопчики йшли разом пішки понад два кілометри в інше місто, сідали на автобус, їхали на ньому 45 хвилин, а потім ще 20 хвилин йшли до церкви.

Не маючи змоги відвідувати церкву зі своїми дітьми, сестра Паррелла читала Писання зі своїми синами і дочками, навчала їх евангелії і молилася з ними. Їхня скромна домівка була сповнена рясними благословеннями сили священства. Маленькі хлопчики вирости, відслужили на місії, здобули освіту та уклали шлюби у храмі. Благословення священства наповнили їхні домівки.

Минули роки, і вже самотня сестра Вані де Паула Паррелла увійшла в храм, щоб отримати власний ендаумент, а трохи згодом тричі відслужила на місії у Бразилії. Зараз їй 84 роки, і її віра продовжує благословляти покоління, що йшли за нею.

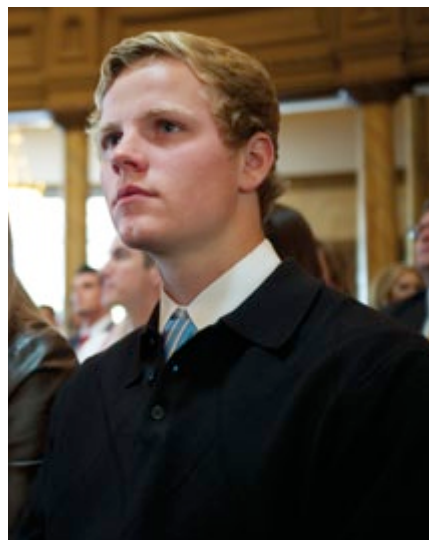
Свідчення і обіцяння

Сила Божого святого священства знаходиться у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я свідчу, що якщо ви з гідністю берете участь в обрядах священства, Господь ще більше зміцнить вас, сповнить миром і відкриє вічну перспективу. Якою б не була ваша ситуація, ваша домівка буде “благословенна силою священства” і ті, хто оточують вас, будуть більше прагнути цих благословень для себе.

Як чоловіки і жінки, сестри і брати, сини і дочки Бога, ми разом просуваємося вперед. Це наша нагода, наш обов’язок і наше благословення. Це наша доля—готувати Боже царство до повернення Спасителя. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Тут любов живе”, *Збірник дитячих пісень*, с. 102–103.
2. Особистий лист, отриманий електронною поштою 5 серпня 2013 р.
3. Учення і Завіти 84:20.
4. Див. Учення і Завіти 138:37, 51.
5. Див. Учення і Завіти 84:35; 109:22.
6. 1 Нефій 11:16–17.
7. 2 Нефій 26:33.
8. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
9. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 106; див. також Учення і Завіти 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, “Lessons from Eve”, *Ensign*, Nov. 1987, 86–89.
10. Іван 15:16.
11. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:72; див. також Учення і Завіти 13; 27.
12. Див. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (BYU Campus Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu. Старійшина Баллард зазначив: “Чому в чини священства висвячують чоловіків, а не жінок? Президент Гордон Б. Хінклі пояснив це, сказавши, що Господь, а не людина, “призначив, щоб чоловіки у Його Церкві були носіями священства”, і що

- саме Господь також наділив жінок “здібностями вдосконалювати що велику і чудову організацію, якою є Церква і царство Бога” (“Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1996, 70). Коли все сказано і зроблено, Господь не явив через одкровення, чому Він організував Свою Церкву саме так, як це зробив”.
13. Мороній 10:8.
 14. Linda K. Burton, “Priesthood: ‘A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’” (Brigham Young University Women’s Conference address, May 3, 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
 15. 3 Нефій 30:2.
 16. Матвій 6:22–23.
 17. Матвій 5:28; див. також Алма 39:9. Президент Томас С. Монсон сказав: “Порнографія є особливо небезпечною і викликає залежність. Перегляд порнографії з простої цікавості може перейти в звичку, яка візьме контроль над життям, підштовхне до перегляду ще брудніших матеріалів та статевого гріха. Уникайте порнографії за всяку ціну” (“Підготовка—шлях до благословень”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 65–66). “Дуже непокоять ... повідомлення про кількість людей, які використовують Інтернет заради аморальних, розгалужених цілей, найбільш поширеною з яких є перегляд порнографії. Мої брати і сестри, перегляд порнографії буквально зруйнує ваш дух. Будьте сильними. Будьте чистими. Докладайте всіх зусиль, щоб уникати цих нищівних, руйнівних матеріалів, де б ви їх не зустрічали! Я звертаюся із цим застереженням до всіх і повсюди” (див. “До нових зустрічей”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 113). “Уникайте порнографії в будь-якому вигляді. Вона руйнує дух та знищує совість. В Ученні і Завітах сказано: “Те, що не напучує, не є від Бога, і є темрявою” [Учення і Завіти 50:23]” (“Віддані вірі”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 19).
 18. Див. David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), 53.
 19. Див. Даллін Х. Оукс, “Влада священства в сім’ї в Церкві”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 24–27.
 20. Особистий лист, отриманий електронною поштою 5 серпня 2013 р.; див. Якова 5:14.
 21. Див. Євреям 5:4.
 22. Ісаїя 55:8.
 23. Кн. Якова 4:13.
 24. Див. Учення і Завіти 81:4–5. Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Ваші обов’язки настільки ж серйозні у вашій сфері відповідальності, як мої обов’язки у моїй сфері. Жодне з покликань у цій Церкві не є незначним або малозначущим” (“This Is the Work of the Master”, *Ensign*, May 1995, 71).
 25. M. Russell Ballard, “Strength in Counsel”, *Ensign*, Nov. 1993, 76.

Девід М. Мак-Конкі

Перший радник у генеральному президентстві Недільної школи

Навчання силою і повноваженням Бога

Господь підготував шлях для кожного гідного святого останніх днів, щоб навчати в Спасителевій спосіб.

Неможливо висловити нашу вдячність за вчителів по усій Церкві. Ми любимо вас і маємо до вас велику довіру. Ви—одне з великих чудес відновленої евангелії.

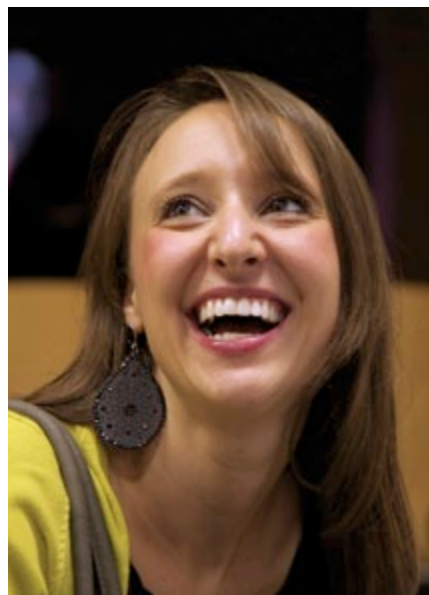
Це справді секрет: ставати успішним вчителем евангелії, навчати з силою і повноваженням Бога. Я вжив це слово *секрет*, бо принципи, якими обумовлюється успіх такого учителя, можуть зрозуміти тільки ті, хто має свідчення про подію, яка сталася чудового ранку ясного дня ранньою весною 1820 року.

У відповідь на смиренну молитву 14-річного юнака небеса відкрилися. Бог, Вічний Батько, і Його Син, Ісус Христос, явилися пророку Джозефу Сміту і говорили з ним. Розпочалося довгоочікуване відновлення всього і принцип одкровення назавжди був встановлений в нашому розподілі. Послання Джозефа і наше послання світу можна узагальнити двома словами: “Бог говорить”. Він говорив у давні часи, Він говорив до Джозефа, і Він буде говорити до вас. Саме це й відрізняє вас від усіх інших вчителів у світі. Саме з цієї причини ви не можете зазнати невдачі.

Ви були покликані через дух процвіта й одкровення і були рукопокладені владою священства. Що це означає?

По-перше, це означає, що ви виконуете Господнє доручення. Ви—Його довірена особа, і ви уповноважені та маєте доручення представляти Його й діяти від Його імені. Як Його довірена особа, ви маєте право на Його допомогу. Ви можете спитати себе: “Що сказав би Спаситель, якби Він навчав сьогодні мій клас, і як би Він це сказав?” І ви повинні робити те саме.

Рим, Італія

Ця відповідальність може в деякого викликати почуття своєї невідповідності або навіть і страху. Шлях—не важкий. Господь підготував шлях для кожного гідного святого останніх днів, щоб навчати в Спасителевій спосіб.

По-друге, ви покликані проповідувати евангелію Ісуса Христа. Ви не повинні навчати вашим власним ідеям чи філософіям, навіть змішаним з Писаннями. Евангелія—це “сила Бога на спасіння”¹ і саме через евангелію ми спасаємося.

По-третє, вам наказано навчати принципам евангелії, як вони дані в Головних трудах Церкви, навчати словам сучасних апостолів і пророків та навчати того, чого навчає вас Святий Дух.

З чого ж нам почати?

Наша найбільша відповідальність—жити так, щоб мати Святого Духа як нашого провідника й напарника. Коли Гайрум Сміт прагнув залучитися до цієї роботи останніх днів, Господь сказав: “Ось, це твоя праця—виконувати Мої заповіді, так, з усією своєю могутністю, з усім своїм розумом і всією своєю міццю”². Оце і є старт. Порада, дана Господом Гайруму, є тією ж, яку Він давав святым в кожному столітті.

Звертаючись до вчителів сьогодні, Перше Президентство заявило: “Найважливішою частиною вашого служіння буде ваша особиста щоденна духовна підготовка, яка включає в себе молитву, вивчення Писань та слухняність заповідям. Ми закликаємо вас присвятити себе життю за евангелією з більшою цілеспрямованістю, ніж будь-коли раніше”³.

Важливо відзначити, що Перше Президентство не сказало, що найважливішою складовою вашого служіння є гарна підготовка уроків

Аррайан, Панама

або майстерне використання різних навчальних методів. Звичайно, ви повинні старанно готуватися до кожного уроку і старатися дізнатися, як ви можете навчати так, щоб допомогти своїм студентам використовувати їхню свободу вибору і давати евангелії можливість увійти в їхнє серце, однак найперша й найважливіша частина вашого служіння—це ваша особиста духовна підготовка. Якщо ви будете дослухатися до цієї поради, Перше Президентство пообіцяло, що: “Святий Дух допомагатиме вам знати, що саме робити. Ваше особисте свідчення зросте, ваше навернення стане глибшим, і вас буде зміцнено, коли ви зустрічатиметеся з життєвими випробуваннями”⁴.

Якого більшого благословення може бажати вчитель?

Наступне, Господь заповів, щоб ми не прагнули проголошувати Його слово, а спочатку прагнули

отримати його⁵. Ви повинні стати чоловіками і жінками з твердим розумінням, старанно досліджуючи Писання і зберігаючи їх як скарб у своєму серці. Потім, коли ви проситимете в Господа допомоги, Він благословить вас Своїм Духом і Своїм словом. Ви матимете силу від Бога для переконання людей.

Павло каже нам, що евангелія приходить до людей двома шляхами: у слові і в силі⁶. Слово евангелії написано в Писаннях, і ми можемо отримати це слово завдяки старанному його дослідженню. Сила евангелії приходить в життя тих, хто так живе, що Святий Дух є їхнім супутником, і хто дослухається до підказок, які отримує. Дехто зосереджує свою увагу лише на отриманні слова і стає експертом у передачі інформації. Інші нехтують своєю підготовкою і сподіваються, що Господь якось допомагатиме їм під час

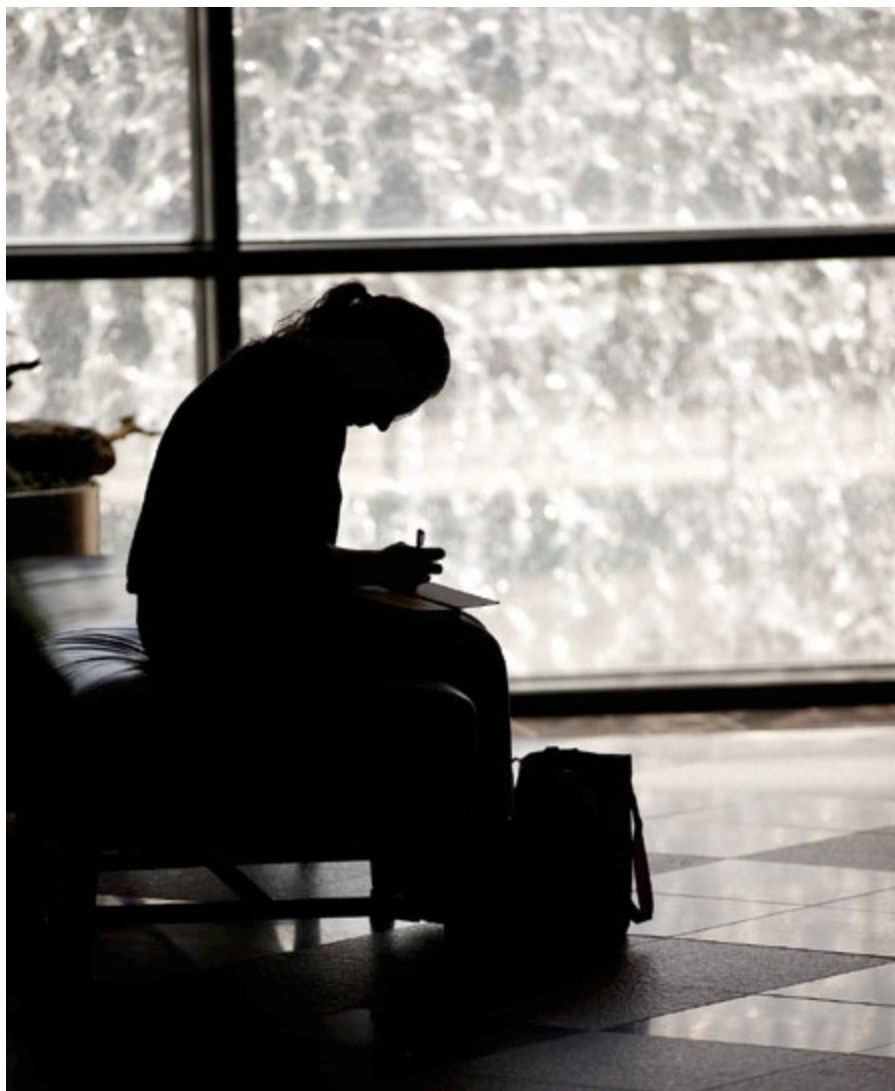
уроку. Ви не можете сподіватися, що Дух допомагатиме вам згадати уривки з Писань та принципи, які ви не вивчили або не обдумали. Аби успішно навчати евангелії, ви повинні мати як слово, так і силу евангелії у своєму житті.

Алма розумів ці принципи, коли він радів за синів Мосії і те, як вони навчали із силою і владою від Бога. Ми читаємо:

“Вони були чоловіками з твердим розумінням, і вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога.

Але це ще не все; вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух ... одкровення”⁷.

Наступне, ви повинні навчитися слухати. Старійшина Джеффри Р. Холланд навчав цього принципу місіонерів. Сказане ним стосується всіх учителів. Я процитую слова з виступу старійшини Холланда, але, взявши на себе сміливість, заміню

слова *місіонери* і *зацікавлені Церквою* словами *вчителі* і *студенти* відповідно: “[Учителі], крім обов’язку слухати Духа, мають ще й обов’язок слухати [студента]. ... Якщо ми будемо слухати духовними вухами, ... то *[наші студенти]* скажуть нам, які уроки їм треба почути!”

Старійшина Холланд продовжив: “Справа в тому, що [вчителі] все ще продовжують надто зосереджуватися на проведенні спокійних і повторюваних за змістом уроків, а не на своїх [студентах] як особистостях”⁸.

Зробивши все, щоб якнайкраще підготуватися самим і підготувати свої уроки, ви повинні дати Духу вести себе. Коли приходять тихі підказки від Святого Духа, вам слід сміливо відкласти вбік свої плани

й нотатки і проводити далі урок за цими підказками. Якщо ви робите так, урок вже перестає бути вашим уроком, він стає уроком Спасителя.

Якщо ви присвячуєте себе життю за євангелією з більшою цілеспрямованістю, ніж будь-коли раніше, і досліджуєте Писання, зберігаючи їх як скарб у своєму серці, тоді Той Самий Святий Дух, Який відкрив ці слова апостолам і пророкам у давній час, буде свідчити про їхню істинність вам. По суті, Святий Дух буде заново відкривати їх вам. Коли це відбувається, слова, які ви читаете, вже більше не є словами Нефія чи Павла, чи Алми, вони вже стають вашими словами. Потім, коли ви навчаєте, Святий Дух дасть вам згадати все. Справді, “буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що

вам слід казати”⁹. Коли це станеться, ви побачите, що кажете те, чого не планували казати. А потім, якщо ви будете уважні, то щось дізнається з того, що казали під час навчання. Президент Меріон Дж. Ромні зауважив: “Я завжди знаю, коли я говорю під натхненням Святого Духа, бо я завжди дізнаюся щось з того, що сказав”¹⁰. Пам’ятайте, що вчитель— теж студент.

І останнє, ви повинні стояти як незалежний свідок того, чого навчаєте, а не просто повторювати слова з посібника або думки інших. Коли ви бенкетуєте словами Христа і намагаєтеся жити за євангелією з більшою цілеспрямованістю, ніж будь-коли раніше, Святий Дух дасть вам знати, що те, чого ви навчаєте, є істинним. Це—дух одкровення, і цей самий дух передасть ваше послання у серце тих, хто бажає й готовий отримати його.

Давайте закінчимо там, де ми почали,—у Священному гаю. Бо про те, що відбулося тут в той чудовий весняний ранок не так вже й давно, ви маєте право навчати з силою і повноваженням від Бога. Про це я урочисто і впевнено свідчу, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Римлянам 1:16.
2. Учення і Завіти 11:20.
3. Перше Президентство, в *Навчати євангелії, як навчав Спаситель, Путівник до За Мною йдіть: Навчальні матеріали для молоді* (2012), с. 2
4. Перше Президентство, в *Навчати євангелії, як навчав Спаситель*, с. 2.
5. Див. Учення і Завіти 11:21.
6. Див. 1 Солунянам 1:5.
7. Аама 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, “The Divine Companionship” (address given at the seminar for new mission presidents, June 26, 2009), 7, 8, Church History Library, Salt Lake City; курсив додано.
9. Учення і Завіти 100:6.
10. Marion G. Romney, in Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 304.

Старійшина Кевін С. Гамільтон
Сімдесятник

Весь час міцно триматися

Хай же ми будемо весь час міцно триматися за жезл з заліза, який веде до присутності нашого Небесного Батька.

Мій батько міг пам'ятати той самий день, навіть ту саму годину, коли його сім'я—батько, мати і четверо дітей—полишили Церкву. Багато з них так ніколи і не повернулися до неї у цьому житті. Йому було 13 років, він був дияконом, і у ті дні сім'ї відвідували Недільну школу вранці, а потім, після обіду, причасні збори. Одного чудового весняного дня, після повернення додому з недільного ранкового богослужіння і спільного обіду, його мати обернулася до його батька і просто запитала: “Любий, як ти думаєш, нам варто після обіду піти на причасні збори або всією сім'єю вирушити на прогулянку за місто?”

Думка про те, що можна кудись піти замість причасних зборів, ще ніколи не з'являлася у мого батька, але він та три інші дитини, підлітки, зосередилися і уважно слухали. Тієї неділі прогулянка за містом у післяобідню пору була, ймовірно, приємним сімейним заходом, але те маленьке рішення стало початком руху в новому напрямку, просування в якому зрештою відвело

його сім'ю від Церкви, з її безпекою, захистом і благословеннями, на інший шлях.

В якості уроку для тих людей у наші дні, які можуть відчувати спокусу вибрати інший шлях, пророк Легій з Книги Мормона поділився зі своєю сім'єю видінням, в якому він “побачив незліченні натовпи людей, багато хто з них проштовхувався наперед, щоб досягти дороги, яка вела до дерева, де [він] стояв.

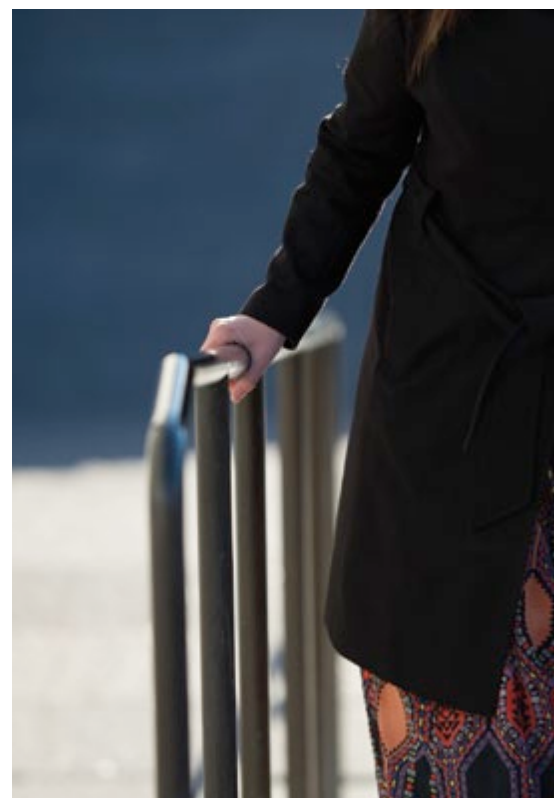
І ... вони вийшли наперед і почали йти дорогою, яка вела до дерева.

І ... постала імла темряви; ... і тоді ті, хто почав іти цією дорогою, загубили її і, заблукавши, зникли”¹.

Тоді Легій побачив другу групу людей, “які проштовхувались, і вони вийшли наперед і ухопилися за кінець жезла з заліза; і вони пробиралися крізь імлу темряви, тримаючися за жезл з заліза, доки не вийшли з неї і не скуштували плід цього дерева”. На жаль, “після того, як вони скуштували плід цього дерева, вони почали озиратися довкола, наче їм було соромно”, оскільки ті, хто знаходився у “великій і просторій будівлі”,

“насміялися і показували пальцями на тих, хто підійшов і куштував плід”. Тоді ці люди “відступилися на заборонені дороги і зникли”². Вони були неспроможні, або принаймні не прагнули, витерпіти до кінця.

Однак була й третя група людей, які не лише успішно дійшли до дерева життя, але й не відступили після цього. Про них в Писаннях сказано, що вони просувалися “вперед, весь час міцно тримаючися за жезл з заліза, доки не підійшли до дерева, і впали, і скуштували його плід”³. Жезл з заліза символізував для цієї групи людей єдину безпеку і захист, які вони могли знайти, і вони весь час міцно трималися за нього; вони відмовилися відпускати його навіть заради чогось настільки простого, як післяобідня прогулянка за містом в неділю.

Старійшина Девід А. Беднар навчав про цю групу людей: “Ключова фраза у цьому вірші “весь час міцно тримаючися” за жезл з заліза. ... Можливо люди з цієї третьої групи *постійно* читали і вивчали, і досліджували слова Христа. ... Саме до цієї групи вам і мені слід намагатися приєднуватися”⁴.

Ті з нас, хто сьогодні є членами Божої Церкви, уклали завіти наслідувати Ісуса Христа і дотримуватися Божих заповідей. Під час хрищення ми уклали завіт бути свідками Спасителя⁵, допомагати слабким і нужденним⁶, виконувати заповіді Бога і каятися, коли потрібно, бо, як навчав апостол Павло: “Всі згрішили, і позбавлені Божої слави”⁷.

Щотижня у нас є нагода відвідувати причасні збори, де ми можемо поновити ці завіти, причащаючись хлібом і водою під час проведення обряду причастя. Ця проста дія дозволяє нам знов дати обіцяння наслідувати Ісуса Христа і каятися, якщо ми припустилися помилки. У відповідь Бог обіцяє нам Свій Дух для скерування і захисту.

З путівника *Проповідуйте Мою євангелію* наші місіонери навчають, що одкровення і свідчення приходять, коли ми відвідуємо наші недільні церковні збори: “Приходячи на церковні збори і разом вклоняючись, ми зміцнюємо одне одного. Ми отримуємо духовне підживлення, коли спілкуємося з друзями і членами сім’ї. Коли ми вивчаємо Писання і більше дізнаємося про відновлену євангелію, наша віра зміцнюється”⁸.

Хтось може запитати, чому в неділю у нас відбуваються троє окремих зборів і чому є потреба в кожних з них. Давайте стисло розглянемо ці троє зборів:

- Причасні збори надають можливість брати участь в обряді причастя. Ми поновлюємо наші завіти, глибше відчуваємо Дух і отримуємо ще одне благословення—навчаємося і напучуємося Святим Духом.
- Недільна школа дозволяє нам “навчати один одного ученню царства”⁹, щоб усі могли “напучуватися і звеселятися разом”¹⁰.

Із розумінням вчень відновленої євангелії до нас приходять велика сила і внутрішній спокій.

- Збори священства є часом для чоловіків і молодих чоловіків, щоб “вивчати свій обов’язок”¹¹ і “бути навченими досконаліше”¹², а збори Товариства допомоги надають можливість жінкам Церкви “збільшувати свою віру ... , зміцнювати свої сім’ї та домівки і допомагати тим, хто в нужді”¹³.

Подібним чином наші молоді жінки і діти відвідують призначені для них збори і уроки, де їх навчають євангелії, і де вони готуються до виконання важливих обов’язків, що чекатимуть на них у майбутньому. На кожних з цих унікальних, але пов’язаних між собою зборах, ми пізнаємо вчення, відчуваємо Дух і служимо одне одному. Хоча можуть бути винятки через відстань, вартість проїзду або стан здоров’я, нам слід намагатися відвідувати усі наші недільні збори. Я обіцяю, що коли ви будете дотримуватися святості Суботнього дня, відвідуючи наші трьохгодинні збори у неділю, прийдуть благословення великої радості та миру.

Наша сім’я зобов’язалася відвідувати всі наші недільні збори. Ми відкрили для себе, що це зміцнює нашу віру і поглиблює наше розуміння євангелії. Ми пізнали, що маємо добрі почуття щодо нашого рішення відвідувати наші церковні збори, особливо коли повертаємося додому і продовжуємо дотримуватися святості Суботнього дня. Ми навіть відвідуємо всі наші недільні збори, коли знаходимося у відпустці або подорожуємо. Одна з наших дочок нещодавно написала нам, щоб повідомити, що вона відвідала церкву у місті, крізь яке пролягала

її подорож, і тоді вона додала: “Так, тату, я відвідала всі троє наших недільних зборів”. Ми знаємо, що вона отримала благословення за це праведне рішення.

У кожного з нас є багато можливостей вибору того, як нам дотримуватися святості Суботнього дня. Завжди знайдеться якийсь добрий захід, який можна і слід принести в жертву заради кращого вибору— відвідання церковних зборів. Насправді наявність таких заходів є одним зі шляхів, у які супротивник “ошукує [наші] душі, і веде [нас] старанно до пекла”¹⁴. Він підміняє добрими заходами ті, які є кращими або навіть найкращими¹⁵.

Весь час міцно триматися за жезл означає, що ми щоразу, коли можливо, відвідуємо наші недільні збори: причасні збори, Недільну школу та збори священства або Товариства допомоги. Наші діти та молодь відвідують відповідно свої збори у Початковому товаристві, Товаристві молодих чоловіків або Товаристві молодих жінок. Нам ніколи не слід вибирати або вирішувати, які саме зі зборів ми відвідаємо. Ми просто міцно тримаємося за слово Бога, поклоняючись і відвідуючи наші недільні збори.

Весь час міцно триматися за жезл означає, що ми прагнемо дотримуватися всіх Божих заповідей, щодня молитися особисто і всією сім’єю, і щоденно вивчати Писання.

Весь час міцно триматися за жезл—це одна зі складових вчення Христа, викладеного у Книзі Мормона. Ми виявляємо віру в Ісуса Христа, каємося у наших гріхах, змінюємо наші серця, потім йдемо за Ним у води хрищення і отримуємо стверджувальний дар Святого Духа, Який скеровує і втішає. І тоді, як навчав Нефій, ми “просуваємося

вперед, бенкетуючи словом Христа”, аж до самого кінця нашого життя¹⁶.

Мої брати і сестри, ми є завітним народом. Ми свідомо укладаємо завіти і дотримуємося їх, і обіцяне благословення полягає в тому, що ми отримаємо “усе, що має ... Батько”¹⁷. Коли ми весь час міцно тримаємося за жезл, дотримуючись наших завітів, ми отримаємо силу опиратися спокусам і небезпекам світу. Ми будемо здатні рухатися вірним курсом у цьому земному житті з усіма його викилками, доки дійсно не дістанемося дерева, плід якого є “найціннішим і найбажанішим з усіх”¹⁸.

На щастя, мій батько уклав шлюб з прекрасною жінкою, яка заохотила його повернутися до Церкви, відвідуваної ним у юні роки, і розпочати знов свою подорож вірним шляхом. Їхнє віддане життя благословило усіх їхніх дітей, наступне покоління онуків і онучок, і нині правнуків.

Так само, як просте рішення відвідувати або не відвідувати одні зі зборів богослужіння у Суботній день значно змінило життя членів сім’ї моїх дідуся і бабусі, наші щоденні рішення у значній мірі вплинуть на наше життя. Здається, таке незначне рішення, як відвідати

причасні збори чи ні, може мати далекосяжні, навіть вічні, наслідки.

Хай же нашим вибором буде старанність і отримання великих благословень і захисту, які приходять завдяки збиранню разом і дотриманню завітів. Хай же ми будемо весь час міцно триматися за жезл з заліза, який веде до присутності нашого Небесного Батька. Про це моя молитва у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Нефій 8:21–23.
2. Див. 1 Нефій 8:24–28.
3. 1 Нефій 8:30; курсив додано.
4. Девід А. Беднар, “Джерело води живої” (виступ на духовному вечорі Церковної системи освіти, 4 лют. 2007 р.), сс. 8–9; speeches.byu.edu.
5. Див. Мосія 18:9.
6. Див. Учення і Завіти 81:5.
7. Римлянам 3:23.
8. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 76.
9. Див. Учення і Завіти 88:77.
10. Див. Учення і Завіти 50:22.
11. Див. Учення і Завіти 107:99.
12. Див. Учення і Завіти 88:78.
13. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 9.1.1.
14. 2 Нефій 28:21.
15. Див. Даллін Х. Оукс, “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007, сс. 104–108.
16. Див. 2 Нефій 31:20.
17. Учення і Завіти 84:38.
18. 1 Нефій 15:36.

Старійшина Адріан Очоа
Сімдесятник

Дивіться вгору

Прийшов час подивитися на Джерело істини і впевнитися в тому, що наші свідчення є міцними.

Коли мені було 8 років, мене з двома двоюрідними братами послали в сусіднє містечко за продуктами на наступні 15 днів. Згадуючи це, я дивуюся тому, наскільки сильно довіряли нам моя бабуся, тітонька й дядечко. Ранкове небо було ясным і світлим, коли ми вирушили нашим маленьким караваном з трьох коней.

Посеред прерій у нас виникла блискуча ідея спішитися й пограти в “кульки”. Ми так і зробили, загубившись у часі. Гра так захопила нас, що ми не помітили “ознак часів” над нашими головами, і як темні хмари вкрили небо. Коли ми усвідомили, що відбувається, то не встигли навіть сісти на коней. Злива обрушилася на нас з такою силою, а град так бив нас в обличчя, що все, що ми могли придумати, це розсідлати коней і вкритися під стьобаними ковдрами для сидел.

Піші, мокрі й холодні ми продовжили свою подорож, тепер намагаючись просуватися якомога швидше. Діставшись місця призначення, ми побачили, що широка вулиця, яка вела в місто, була затоплена зливою і нагадувала річку на нашому шляху. Тож, нашим єдиним вибором було кинути свої ковдри і лізти через паркан з колючого дроту, який оточував

місто. Вже пізно вночі, втомлені, засмучені й промоклі, ми почали шукати притулок у першому ж домі, який побачили край міста. Добра молода сім'я з цього дому допомогла нам обсохнути, нагодувала смачними бобовими буррітос, а потім вклала нас у ліжку в окремій кімнаті. Невдовзі ми побачили, що в кімнаті була пласка брудна підлога, отже у нас виникла ще одна блискуча ідея. Ми намалювали на підлозі коло й продовжили грати в “кульки”, поки не повалилися на підлогу й не послули.

Будучи дітьми, ми переймалися лише собою. Ми не думали про дорогих нам людей, які відчайдушно шукали нас вдома. Якби ми задумалися про це, то ніколи б не затрималися в дорозі через таке марне заняття. І якби ми були мудрішими, то подивилися б у небо, помітили б, як формуються хмари і поквалилися б, щоб не потрапити під зливу. Тепер, будучи більш досвідченим, я завжди нагадую собі: “Не забувай дивитися вгору”.

Завдяки своєму досвіду з двоюрідними братами я навчився звертати увагу на ознаки наших часів. Ми живемо в бурхливій, небезпечній дні, про які говорив Павло: “Будуть-бо люди ... самолюбні, ... батькам неслухняні, невдячні, непобожні, ...

осудливі, нестримливі, ... що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога” (2 Тимофію 3:2–4).

Говорячи про ці часи, старійшина Даллін Х. Оукс сказав: “Нам потрібно готуватися і матеріально, і духовно. ... І цілком імовірно, що підготовка, про яку забувають, і яка менш видима, але яка є важчою—це підготовка духовна” (“Підготовка до Другого пришествя”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 9). Іншими словами: не забувайте дивитися вгору.

Оскільки духовна підготовка є настільки нагальною в часи такої небезпеки, я хочу виступити з попередженням щодо однієї дуже серйозної ознаки часів. Моя професійна кар'єра тісно пов'язана з технологіями, отже я визнаю їх цінність, особливо в комунікаціях. Так багато людської інформації тепер знаходиться просто на кінчиках наших пальців. Однак Інтернет також наповнений великою кількістю брудної й оманливої інформації. Завдяки технологіям наша свобода слова зміцніла, але водночас, завдяки їм, некомпетентним блогерам присвоюється фальшива ступінь правдивості, яка ґрунтується на кількості переглядів. Саме тому ми більше, ніж будь-коли, маємо пам'ятати цей вічний принцип: “По їхніх плодах ви пізнаєте їх!” (Матвій 7:20).

Зокрема, я застерігаю вас не переглядати непристойні зображення і не приділяти своєї уваги неправдивим обвинувачувачам Христа і пророка Джозефа Сміта. Обидва вчинки викликають той самий ефект: втрату Святого Духа і Його захисної, підтримуючої сили. І тоді завжди приходять пороки й нещастя.

Мої дорогі брати та сестри, якщо ви колись наштовхнетеся на щось таке, що змусить вас поставити під сумнів ваше свідчення про

Бразилія, Бразилія

евангелію, я благаю вас поглянути вгору. Звертайтеся до Джерела всієї мудрості й істини. Підживлюйте свою віру й свідчення словом Бога. У світі є люди, які намагаються підірвати вашу віру, змішуючи брехню з напівправдою. Саме тому надзвичайно важливо, щоб ви завжди залишалися гідними Духа. Товариство Святого Духа є не тільки приемним—воно є важливим для вашого духовного виживання. Якщо ви не зберігатимете слова Христа, як скарб, і уважно не дослухатиметеся до спонукань Духа, вас буде обмануто (див. Джозеф Сміт—Матвій 1:37). Ми маємо робити це.

Ісус Христос, Який був досконалим, і Джозеф Сміт, який визнавав, що сам таким не був, обидва були вбиті неправдивими обвинувачувачами, які не приймали їхнього свідчення. Як нам пізнати, що їхнє свідчення істинне—що Ісус Христос є Сином Бога, а Джозеф Сміт є істинним пророком?

“По їхніх плодах ви пізнаєте їх!” Чи може хороший плід рости на поганому дереві? Я знаю сам, що мій Викупитель простив мої гріхи і звільнив мене від мого ярма, привівши мене до відчуття такого щастя, про існування якого я і не

здогадувався. І я знаю сам, що Джозеф Сміт був пророком, оскільки я скористався простим обіцянням, яке міститься у Книзі Мормона: “Запита[т]и у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа” (Мороній 10:4). Просто кажучи: дивіться вгору.

Є люди, які можуть казати, що потрібно мати фізичний доказ, щоб повірити у воскресіння Христа або правдивість Його відновленої евангелії. Для них я процитую слова Алми, звернені до Коригора, який намагався переконати інших не вірити в це: “Ти вже мав досить ознак; чи будеш ти знову спокушати Бога твого? Чи скажеш ти: Покажи мені ознаку, коли ти маєш свідчення всіх цих твоїх братів, а також усіх святих пророків? Писання лежать перед тобою” (Алма 30:44).

Ми з вами є живим свідченням сили викуплення Спасителя. Ми є живим свідченням служіння пророка Джозефа і відданості тих перших святих, які залишилися міцно стояти у своєму свідченні. Церква Ісуса Христа тепер поширилася по всьому світу і зростає небаченими до цього темпами, маючи своїми членами, як і за часів Христа, смиренних людей, яким не потрібно бачити й торкатися, щоб повірити.

Ніхто не знає, коли Господь приїде знову. Але небезпечні часи вже настали. Прийшов час подивитися на Джерело істини і впевнитися в тому, що наші свідчення є міцними.

Повернемося до моєї історії: я й мої двоюрідні брати прокинулися вранці, коли яскраво світило сонце, а небо було прекрасним. У двері будинку постукав чоловік, який шукав трьох хлопців, що загубилися. Він посадив нас на коней і ми вирушили назад додому тією самою дорогою через прерії. Я ніколи не забуду те, що ми побачили дорогою додому—безліч людей, які шукали нас протягом усєї ночі, їхні трактори й вантажівки, які позастрягали в багнюці. Вони познаходили сідла й коней в різних місцях і, побачивши, що ми повертаємося додому, раділи, і я відчував їхнє полегшення й любов. При в’їзді в містечко багато людей чекало на нас, а попереду всіх них були мої дорогі бабуся, дядечко й тітонька. Вони обнімали нас і плакали у нестямі від радощів, що знайшли своїх загублених дітей. Яким чудовим нагадуванням це є для мене про те, що наш люблячий Небесний Батько пам’ятає про нас. Він з нетерпінням чекає на наше повернення додому.

Так, скрізь навколо нас формуються ознаки бурі. Давайте дивитися вгору й готуватися. Безпека—у міцному свідченні. Давайте плекати й зміцнювати наші свідчення щодня.

Я знаю, що ми можемо жити разом як сім’я вічно, що наш люблячий Небесний Батько чекає на нас, Його дітей, з розпростертими обіймами. Я знаю, що Ісус Христос, наш Визволитель, живе. Як і Петру, мені це було відкрито не тілом і кров’ю, а моїм Небесним Батьком (див. Матвій 16:15–19). У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Теренс М. Вінсон
Сімдесятник

Наближатися до Бога

Наш Спаситель хоче, аби ми дійсно любили Його настільки, щоб хотіли узгоджувати нашу волю з Його волею.

Наш шестирічний онук Олі, який з любов'ю називає мене "Папі", мав забрати щось з машини. Його батько стояв усередині будинку і, непомітно для Олі, дистанційно відімкнув двері машини, коли той до них підходив, і знову замкнув їх, коли він пішов. Тоді Олі забіг у дім, широко посміхаючись.

Уся сім'я запитала його: "Як ти зміг зробити так, щоб двері машини для тебе відкрилися, а потім знову закрилися?" Він лише усміхався.

Наша дочка, його матір, сказала: "Може, це так само, як Папі це робить—може, в тебе є чарівні сили, як у нього!"

Коли через кілька хвилин потому це сталося вдруге, його відповідь на подальші запитання про його новоявлені здібності була такою: "Це дивовижно! Мабуть це тому, що Папі любить мене і він один з моїх найкращих друзів, і він піклується про мене!"

Я був благословенний знанням про дійсно дивовижні речі, які відбувалися в житті вірних святих в Африці, Папуа-Новій Гвінеї, Австралії, Новій Зеландії та на островах Тихого океану. Я погоджуюся з Олі. Я думаю це сталося тому, що ті вірні люди мали ті самі почуття до Небесного Батька

і Спасителя, які Олі має до мене. Вони люблять Бога як близького друга і Він про них піклується.

Члени цієї Церкви мають право на отримання духовного засвідчення, і багато хто отримує його, й укладають священні завіти йти за Господом. Однак, попри це, дехто рухається в напрямку до Нього, у той час як інші цього не роблять. А в якій категорії ви?

Бог має бути в центрі нашого всесвіту—буквально осередком нашої уваги. Чи це так? Чи іноді Він далеко від думок і намірів наших сердець? (Див. Мосія 5:13). Зверніть увагу, що важливі не лише думки нашого серця, але й "наміри". Як наша поведінка і наші дії відображають цілісність наших намірів?

Коли нашому сину Бену було 16, він під час виступу на конференції колу запитав: "Що б ви відчували, аби хтось обіцяв вам щотижня щось, і ніколи не виконував обіцяного?" Далі він сказав: "Чи серйозно ми ставимося до обіцяння, яке робимо, коли приймаємо причастя й укладаємо завіт дотримуватися Його заповідей і завжди пам'ятати Його?"

Господь дає нам можливості завжди пам'ятати Його і Його підтримуючі сили. Одна з таких

можливостей—спільна для всіх нас—скорботи (див. Алма 32:6). Коли я озираюся на випробування, які в мене були, мені ясно, що їх результатом було отримане мною зростання, краще розуміння і співчуття. Вони наблизили мене до мого Небесного Батька і Його Сина, закарбувавши в моєму серці перелитий досвід і вдосконалення.

Господні спрямування і настанови є дуже важливими. Він допоміг вірному брату Яреда, вирішивши одну з двох проблем, коли сказав йому, як отримати свіже повітря в барках, побудованих з вірою (див. Етер 2:20). Але, що важливо, Господь не лише тимчасово залишив невирішеним питання отримання світла, але Він потім дав зрозуміти, що Він, Господь, дозволить статися ударам і випробуванням, які приведуть до необхідності вирішувати цю проблему. Саме Він є Тим, Хто посилає вітри, дощі і потоки (див. Етер 2:23–24).

Чому Він так чинить? І чому Він попереджає нас, щоб ми відходили від джерела небезпеки у той час,

як Він може просто не допустити того, щоб сталося щось небезпечно? Президент Уілфорд Вудрафф розповів про випадок, коли він отримав духовне попередження пересунути фургон, в якому спали його дружина і дитина, лише для того, щоб побачити, що невдовзі потому виник смерч, вирвав з корінням велике дерево і кинув його саме на те місце, де перед тим стояв фургон (див. *Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф* [2004], с. 47).

В обох цих випадках погоду можна було відкоригувати, аби усунути небезпеку. Але у цьому й суть—замість того, щоб вирішувати проблему Самому, Господь хоче, щоб ми розвивали віру, яка допоможе нам покладатися на Нього у вирішенні наших проблем і довіряти Йому. Тоді ми зможемо відчувати Його любов сильніше, чіткіше, більш незмінно і більш особисто. Ми поєднуємося з Ним і можемо стати схожими на Нього. Його мета—щоб ми стали схожими на Нього. В дійсності—це Його слава, так само, як і Його робота (див. Мойсей 1:39).

Один хлопчик намагався вирівняти ділянку землі за своїм будинком, щоб мати змогу гратися там своїми машинками. Його роботі заважав великий камінь. Хлопчик і пхав, і тягнув його з усіх сил, але як він не старався, камінь не рухався.

Його батько певний час спостерігав за цим, потім підійшов до сина і сказав: “Для того, щоб посунути такий великий камінь, тобі треба використати усю свою силу”.

Хлопчик відповів: “Я вже використав усю свою силу!”

Батько виправив його: “Ні, не використав. У тебе ще не було моєї допомоги!”

Потім разом вони нахилилися і з легкістю посунули камінь.

Коллевіль, Техас

Батька мого друга Вайби Роума, першого президента колу в Папуа Новій Гвінеї, також навчали, що він може звернутися до свого Небесного Батька в часи потреби. Він, як і всі жителі його села, жили лише за рахунок того, що виростили самі. Одного дня він запалив вогонь, щоб очистити свою частину сільськогосподарської землі перед засадженням. Однак перед цим був довгий період без дощу і рослини були дуже сухі. Тому його вогонь був схожий на той, який описав наш пророк Президент Томас С. Монсон на останній генеральній конференції (див. “Послух приносить благословення”, *Ліягона*, трав. 2013, сс. 89–90). Він став поширюватися на траву і рослини і, за словами його сина, призвів до появи “великого вогняного чудовиська”. Він злякався за своїх односельців і можливої втрати їхніх насаджень. Якби вони були зруйновані, односельці застосували б до нього заходи справедливості. Будучи не в змозі загасити вогонь, він тоді згадав Господа.

Зараз я цитуватиму слова його сина, мого друга: “Він став на коліна в кущах на пагорбі і почав молитися Небесному Батькові, щоб вогонь зупинився. Раптом, над тим місцем, де він молився, з’явилася велика темна хмара і пішов дуже сильний

дощ—але лише там, де горів вогонь. Коли він озирнувся навколо, чисте небо було усюди, крім того місця, де горів вогонь. Він не міг повірити, що Господь міг відповісти такій простій людині, як він, і він знову став на коліна і заплакав як дитина. Він сказав, що то було найприємніше відчуття” (див. *Алма* 36:3).

Наш Спаситель хоче, аби ми дійсно любили Його настільки, щоб хотіли узгоджувати нашу волю з Його волею. Тоді ми зможемо відчуті Його любов і пізнати Його славу. Потім Він може благословити нас за Його бажанням. Так сталося з Нефієм, сином Геламана, який досяг такого рівня, коли Господь безмежно йому довіряв і завдяки цьому зміг благословити його усім, про що той би не попросив (див. *Геламан* 10:4–5).

У белетристичній книзі *Життя Пі*, Янна Мартеля, головний герой розповідає про свої почуття до Христа: “Я не міг викинути Його з голови. Досі не можу. Я провів три дні підряд, думаючи лише про Нього. Чим більше це непокоїло мене, тим з меншою вірогідністю я міг Його забути. І чим більше я про Нього дізнавався, тим менше хотів полишати Його” ([2001], с. 57).

Саме це я відчуваю до Спасителя. Він завжди поруч, особливо у святих місцях і в часи потреби; й іноді,

коли я найменше на це очікую, я майже відчуваю, як Він плескає мене по плечу, щоб я зрозумів, що Він любить мене. Я можу повернути ту любов своїм недосконалим способом, віддавши Йому своє серце (див. УЗ 64:22, 34).

Лише кілька місяців тому я сидів зі старійшиною Джеффри Р. Холландом під час того, як він призначав місіонерів на їхні місії. Коли ми закінчили, він почекав на мене, і коли ми йшли, він обняв мене за плечі. Я сказав, що колись він зробив те саме в Австралії. Він сказав: "Це тому, що я люблю тебе!" І я знав, що це була правда.

Я переконаний, що якби ми мали привілей фізично пройти зі Спасителем, то ми відчули б, як Він обнімає нас за плечі саме так. Як і в учнів, які йшли до Еммаусу, наші серця би "палали" (див. Лука 24:32). Це Його послання: "Ходіть і побачте" (Іван 1:39). Воно особисте, принадне і гостинне у цьому запрошенні ходити поруч з Ним, відчуваючи Його руку на наших плечах.

Давайте ми всі будемо відчувати таку ж впевненість, яка була у Еноша, яку він висловив у останньому вірші своєї короткої але глибокої книги: "Я втішаюся тим днем, коли моє смертне зодягнеться в безсмертне, і буде стояти перед Ним; тоді я побачу Його обличчя з радістю, і Він скаже мені: Прийди до Мене, благословенний ти, в оселях Батька Мого приготоване місце для тебе" (Енош 1:27).

Через велику кількість випадків і силу, з якою Дух засвідчував мені, я свідчу з абсолютною впевненістю, що Бог живе. Я відчуваю Його любов. Це найприємніше відчуття. Давайте будемо робити усе необхідне для того, щоб узгодити нашу волю з Його волею і щиро любити Його. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Рішення для вічності

Мудре застосування вашої свободи у прийнятті рішень є вирішальним для вашого духовного зростання зараз і у вічності.

Мої дорогі брати і сестри, кожний день є днем для прийняття рішень. Президент Томас С. Монсон навчав нас, що "рішення визначають долю"¹. Мудре застосування вашої свободи у прийнятті рішень є вирішальним для вашого духовного зростання зараз і у вічності. Ви ніколи не надто молоді, щоб навчатися, і ніколи не надто старі, щоб змінюватися. Ваші прагнення до навчання й змін походять від даного небесами прагнення до вічного розвитку². Кожний день дає можливості для прийняття рішень, які впливатимуть на вічність.

Ми—вічні істоти—духовні діти небесних батьків. У Біблії написано, що "Бог на Свій образ людину створив ... як чоловіка та жінку створив їх"³. Недавно я чув, як дитячий хор виконував улюблену пісню "Я Боже дитя"⁴. Мені стало цікаво, чому я не чув цю пісню частіше у виконанні матерів або вірних батьків? Хіба не всі ми діти Бога? Насправді, жоден з нас *ніколи не може припинити* бути дитиною Бога!

Як діти Бога, ми маємо любити Його усім нашим серцем і душею, навіть більше, ніж ми любимо наших земних батьків⁵. Ми маємо любити наших ближніх як братів

і сестер. Немає заповідей більших за ці⁶. І нам слід завжди поважати цінність людського життя у кожній з багатьох його стадій.

Писання навчають, що тіло і дух—це душа людини⁷. Як дуальна істота, кожен з вас може дякувати Богу за Його безцінні дари вашого тіла і духа.

Людське тіло

Роки моєї професійної діяльності в якості лікаря наділили мене глибокою повагою до людського тіла. Створене Богом як дар для вас, воно абсолютно дивовижне! Подумайте про ваші очі, які бачать, вуха, які чувають, і пальці, які відчувають усі дивовижні речі навколо вас. Ваш мозок дозволяє вам навчатися, думати і міркувати. Ваше серце невтомно пульсує вдень і вночі, і ви цього майже не помічаєте⁸.

Ваше тіло захищає себе. Біль приходить як попередження про те, що десь щось негаразд і потребує уваги. Час від часу приходять інфекційні захворювання, і коли це стається, виробляються антитіла, які посилюють ваш опір наступній інфекції.

Ваше тіло відновлює себе. Порізи і синці зцілюються. Зламани кістки знову стають міцними. Я назвав

лише малесеньку вибірку з багатьох чудесних, Богом даних, якостей вашого тіла.

І навіть у цьому випадку, здається, що у кожній сім'ї, якщо не у кожної людини існує якась фізична проблема, яка вимагає особливої уваги⁹. Порядок долання таких випробувань був даний Господом. Він сказав: “Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; ... [бо] якщо вони упокорюються ... і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них”¹⁰.

Часто особливі душі знаходяться в недосконалих тілах¹¹. Дар такого тіла може в дійсності зміцнити сім'ю, якщо батьки та брати і сестри охоче змінять свої життя, щоб турбуватися про дитину, яка народилася з особливими потребами.

Процес старіння також дар від Бога, як і смерть. Неминуча смерть вашого смертного тіла є невід'ємною складовою великого Божого плану щастя¹². Чому? Тому що смерть дозволить вашому духові

повернутися додому до Нього¹³. З точки зору вічності смерть є передчасною лише для тих, хто не готовий зустрітися з Богом.

Оскільки тіло є настільки важливою частиною вічного плану Бога, не дивно, що апостол Павло описав його, як “Божий храм”¹⁴. Щоразу, коли ви подивитесь в дзеркало, дивіться на своє тіло, як на ваш храм. Ця істина—якщо освіжати її з подякою щодня—може позитивно вплинути на ваші рішення щодо того, як ви будете піклуватися про своє тіло і як будете його використовувати. А ті рішення вплинуть на вашу долю. Яким чином? Завдяки тому, що ваше тіло—храм для вашого духа. І те, як ви використовуєте ваше тіло, впливає на ваш дух. Серед рішень, які впливатимуть на вашу вічну долю, є такі:

- Як ви виберете піклуватися про своє тіло і використовувати його?
- Які духовні якості ви виберете для того, щоб розвивати їх?

Людський дух

Ваш дух є вічною сутністю. Господь сказав Своему пророку Аврааму: “Тебе було обрано до того, як ти народився”¹⁵. Господь сказав щось подібне про Єремію¹⁶ і багатьох інших¹⁷. Він навіть сказав це про вас¹⁸.

Ваш Небесний Батько знав вас протягом дуже довгого часу. Ви, як Його син або донька, були обрані Ним, щоб прийти на землю саме в цей час, бути провідником у Його великій роботі на землі¹⁹. Ви були обрані *не* за якостями вашого тіла, але за ваші *духовні* якості, як наприклад: хоробрість, сміливість, чесність серця, спрага за істиною, голод за мудрістю і бажання служити іншим.

Ви розвинули деякі з цих якостей в доземному житті. Інші ви можете розвинути тут, на землі²⁰, якщо постійно будете їх прагнути²¹.

Головна духовна якість—це вміння володіти собою—сила поставити розум вище бажань. Самоконтроль створює сильну совість. А ваша совість впливає на моральність вашої поведінки в складних ситуаціях, у спокусах і випробуваннях. Піст допомагає вашому духу володіти вашими фізичними прагненнями. Піст також посилює ваш доступ до божественної допомоги, оскільки робить ваші молитви більш інтенсивними. Чому потрібен самоконтроль? Бог помістив у нас сильні прагнення живлення і любові, необхідні для продовження людського роду²². Коли ми управляємо нашими прагненнями у рамках, встановлених законами Бога, ми можемо насолоджуватися довшим життям, більшою любов'ю і отримати довершену радість²³.

Тому не дивно, що більшість спокус відійти від Божого плану щастя приходять через неправильне використання цих необхідних,

даних Богом прагнень. Контроль над нашими прагненнями не завжди легкий. Жоден з нас не може управляти ними досконалим чином²⁴. Стаються помилки. Бувають погрішності.

Скоюються гріхи. Що ми можемо тоді робити? Ми можемо навчатися з цього. І ми можемо щиро каятися²⁵.

Ми можемо змінити нашу поведінку. Самі наші бажання можуть змінитися. Як? Є лише один спосіб. Справжня зміна—постійна зміна—може прийти лише через зцілюючу, очищаючу та уможливаючу Спокуту Ісуса Христа²⁶. Він любить вас—кожного з вас!²⁷ Він дозволяє вам мати доступ до Його сили, якщо ви дотримуетесь Його заповідей завзято, старанно і з точністю. Це настільки просто і певно. Євангелія Ісуса Христа є євангелією змін!²⁸

Сильний людський дух, який контролює бажання плоті, керує емоціями і пристрастями і не є їхнім рабом. Така свобода є настільки ж необхідною для духа, як і кисень для тіла! Свобода від самоув'язнення є справжнім визволенням!²⁹

Ми “вільні вибрати волю і вічне життя ... або вибрати неволю і смерть”³⁰. Якщо ми вибираємо вищий шлях до свободи і вічного життя, цей шлях включає шлюб³¹. Святі останніх днів проголошують, що “шлюб між чоловіком і жінкою встановлено

Богом і що сім'я є центральною частиною Творчого плану для вічної долі Його дітей”. Ми також знаємо, що “стать є невід'ємною властивістю дозимої, смертної й вічної особистості та її призначення”³².

Шлюб між чоловіком і жінкою є фундаментальним для вчень Господа і невід'ємною частиною вічного плану Бога. Шлюб між чоловіком і жінкою—це порядок Бога для повноти життя на землі і на небесах. Порядок Бога стосовно шлюбу не можна зневажати, неправильно розуміти чи перекручувати³³. Це якщо ви бажаєте мати справжню радість. Порядок Бога стосовно шлюбу захищає священну силу породження і радість справжніх інтимних стосунків у шлюбі³⁴. Ми знаємо, що Адам і Єва були одружені Богом, перш ніж відчули радість єднання, як чоловік і дружина³⁵.

У наші дні, цивільні уряди мають закріплену законом зацікавленість у збереженні шлюбу, оскільки міцні сім'ї є найкращим способом забезпечувати хороший стан здоров'я, освіти, благополуччя і процвітання підростаючого покоління³⁶. Але цивільні уряди, коли вони пишуть, переписують і вводять в дію закони, значно піддаються впливу соціальних трендів і мирських філософій. Незалежно від того, яке може

працювати цивільне законодавство, вчення Господа стосовно шлюбу і моралі *не можна змінити*³⁷. Пам'ятайте: гріх, навіть якщо його легалізували люди, залишається в очах Бога гріхом!

У той час, як ми маємо наслідувати доброту і співчуття Спасителя, цінувати права і почуття усіх дітей Бога, ми не можемо змінити Його вчення. Ми не маємо повноважень змінювати його. Ми відповідальні за те, щоб вивчати, розуміти і підтримувати Його вчення.

Спасителевий шлях життя—хороший. Його шлях включає цнотливість до шлюбу і повну вірність у шлюбі³⁸. Господній шлях—це єдиний для нас спосіб відчути тривале щастя. Його шлях приносить постійне втішення нашим душам і багаторічний спокій у наші домівки. І, найкраще з усього, Його шлях веде нас додому до Нього і до нашого Небесного Батька, до вічного життя і піднесення³⁹. Це сама суть роботи і слави Бога⁴⁰.

Мої дорогі брати і сестри, кожний день—це день для прийняття рішень. І наші рішення впливають на нашу долю. Одного дня кожен з нас стоятиме перед Господом на суді⁴¹. У кожного з нас буде особиста співбесіда з Ісусом Христом⁴². Ми будемо звітувати про прийняті нами рішення стосовно наших тіл, наших

духовних якостей і щодо того, як ми шанували порядок Бога для шлюбу і сім'ї. І щоб ми могли кожного дня мудро приймати рішення для вічності, про це я щиро молюся у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Рішення визначають долю" (Вогник Церковної системи освіти, 6 лист. 2005), с. 3; speeches.byu.edu.
2. Концепція вічного розвитку добре відображена У.У. Фелпсом у його тексті до гімну "Якби ти до Колоба злетів" (Гімни, № 173). У 4 куплеті сказано: "Не зникне Божа сила,/ Добро і чистота;/ І завжди світло правди/ Вестиме до Христа./ Нема кінця блаженству/ І сповненню надій,/ Нема кінця священству/ Та істині святих". 5-й куплет закінчується такими словами: "Навіки увінчає/ Любов твоє життя,/ Бо смерті не буває/ У царствах майбуття".
3. Буття 1:27; див. також Колоссянам 3:10; Алма 18:34; Етер 3:15; Мойсей 6:9.
4. "Я Божеє дитя", Гімни, № 186.
5. Див. Матвій 10:37.
6. Див. Марк 12:30–31.
7. Див. Учення і Завіти 88:15.
8. Інші Богом дані регуляторні механізми також працюють у вашому тілі. Такі елементи, як натрій, калій та кальцій, і такі сполуки, як вода, глюкоза і білки, є необхідними для виживання. Тіло живе, використовуючи такі гази, як кисень і вуглекислий газ. Воно виробляє такі гормони, як інсулін, адреналін і тироксин. Рівень кожного з них і багатьох інших речовин у тілі певною мірою саморегулюються. Залози тіла об'єднані в функціональну систему. Наприклад, гіпофіз, який знаходиться у нижній частині мозку, виділяє гормон, який стимулює кору наднирників, яка виробляє гормони кори наднирників. Підвищення рівня гормонів кори наднирників призводить до зменшення секреції гіпофізом стимулюючого гормону і навпаки. Температура вашого тіла підтримується на нормальному рівні 36,6°C, незалежно від того, чи знаходитесь ви на екваторі чи на Північному полюсі.
9. Деякі проблеми легко розпізнаються, інші—приховані. Одні успадковані; інші—ні. Одні люди мають схильність захворіти на рак, інші мають алергії, і т. д. Кожен з нас може пильнувати свої слабкі місця і смиренно дізнатися, чого нас хоче навчити Господь, аби ця слабкість могла стати силою.
10. Етер 12:27.
11. Деякі проблеми не будуть повністю виправлені до Воскресіння, коли "все буде відновлено до свого належного і досконалого стану" (Алма 40:23).
12. Див. Алма 42:8.
13. Автор псалмів писав: "Дорога в очах Господа смерть богобійних Його!" (Псалми 115 [116]:6). Смерть є дорогою, оскільки вона є "поверненням додому" святого до Господа.
14. 1 Коринтянам 3:16; див. 6:19.
15. Авраам 3:23.
16. Див. Єремія 1:5.
17. Див. Алма 13:2–3.
18. Див. Учення і Завіти 138:55–56.
19. Див. Алма 13:2–3; Учення і Завіти 138:38–57.
20. Такі якості як: віра, чеснота, знання, стриманість, терпіння, братерська доброта, благочестя, милосердя, покірливість і старанність (див. Учення і Завіти 4:6) є серед духовних дарів, які ми можемо розвивати й отримати. Вдячність є ще однією духовною якістю, яку можна розвинути. Вдячність впливає на настрої і продуктивність. А коли ви духовно "народжені від Бога", ви можете із вдячністю отримати образ Його у виразі свого обличчя (див. Алма 5:14).
21. Див. 1 Коринтянам 12; 14:1–12; Мороній 10:8–19; Учення і Завіти 46:10–29.
22. Дехто спокушається переїдати. "Ожиріння досягло масштабів глобальної епідемії, щороку 2,8 мільйона людей помирають в результаті надмірної ваги" ("10 Facts on Obesity", Всесвітня організація охорони здоров'я, бер. 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Інші спокушаються їсти занадто мало. Анорексія і булімія руйнують велику кількість життів, шлюбів і сімей. А ще інші спокушаються ставити претензії, забороненими нашим Творцем. Уточнення можна знайти у Довіднику 2: Керування Церквою, де сказано: "Господній закон цнотливості полягає в утриманні від сексуальних стосунків до законного шлюбу і цілковитій вірності у шлюбі. ... Перелюб, блуд, гомосексуальні чи лесбійські стосунки та всі інші несвяті, неприродні або нечисті стосунки є грішними". Цитуючи з Довідника далі: "Гомосексуальною поведінкою порушуються заповіді Бога; така поведінка суперечить цілям статевої відмінності людей і позбавляє їх благословень, які вони можуть знайти в сімейному житті і в спасительних обрядах євангелії. ... І хоч Церква виступає проти гомосексуальної поведінки, вона ставиться з розумінням і шанобливо до тих, хто має потяг до осіб тієї ж статі" ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Див. 1 Коринтянам 6:9–20; Якова 1:25–27; Учення і Завіти 130:20–21. І ми маємо завжди пам'ятати, що "люди є, щоб мати радість" (2 Нефій 2:25).
24. Смертне життя—це період випробування, як пояснює уривок з Писань: "І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм" (Авраам 3:25).
25. Див. Мосія 4:10; Алма 39:9; Геламам 15:7. Довідник 2 містить таке послання: "Гомосексуальна поведінка може бути прощена завдяки щирому покаяттю" (21.4.6).
26. Через Спокуту Ісуса Христа і послух принципам євангелії усе людство може бути спасенне (див. Учення і Завіти 138:4; Уложення Віри 1:3).
27. Див. Етер 12:33–34; Мороній 8:17.
28. Див. Мосія 5:2; Алма 5:12–14.
29. Див. Римлянам 8:13–17; Галатам 5:13–25; Учення і Завіти 88:86.
30. 2 Нефій 2:27.
31. Див. Учення і Завіти 131:1–4.
32. "Сім'я: Проголошення світові", Ліягона, лист. 2010, 3 с. обкладинки.
33. Див. Матвій 19:4–6; Мосія 29:26–27; Геламам 5:2.
34. Кожна людина народжується з унікальною особистістю, хромосомами та ДНК (дезоксирибонуклеїновою кислотою). ДНК—це молекула, яка містить закодовані генетичні інструкції, що використовуються в розвитку і функціонуванні живих клітин. ДНК кожної людини утворюється, коли ДНК матері і батька поєднуються для створення ДНК нового тіла, що є партнерством між батьком, матір'ю і дитиною.
35. Див. Буття 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Доктор Патрік Ф. Феган писав: "Необхідною структурною одиницею, від якої залежить доля економіки, є домогосподарство з батьками, які уклали шлюб—особливо сім'ї з великою кількістю дітей, яка щотижня покланяється Богу. Кожний шлюб створює нове домогосподарство, незалежну економічну одиницю, яка генерує дохід, витрачає, відкладає і вкладає" ("The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy", *The Family in America*, vol. 24, no. 2 [весна 2010], с. 136).
37. Див. Вихід 20:14; Левит 18:22; 20:13; Повторення Закону 5:18; Матвій 5:27–28; Марк 10:19; Лука 18:20; Римлянам 1:26–27; 13:9; Мосія 13:22; 3 Нефій 12:27–28; Учення і Завіти 42:24; 59:6.
38. Див. Гордон Б. Хінклі, "This Thing Was Not Done in a Corner", *Ensign*, лист. 1996, с. 49.
39. Див. Учення і Завіти 14:7.
40. Див. Мойсей 1:39.
41. Див. 2 Нефій 9:41, 46; Мосія 16:10.
42. Нас будуть судити за нашими вчинками і бажаннями наших сердець (див. Учення і Завіти 137:9; див. також Євреям 4:12; Алма 18:32; Учення і Завіти 6:16; 88:109).

Президент Томас С. Монсон

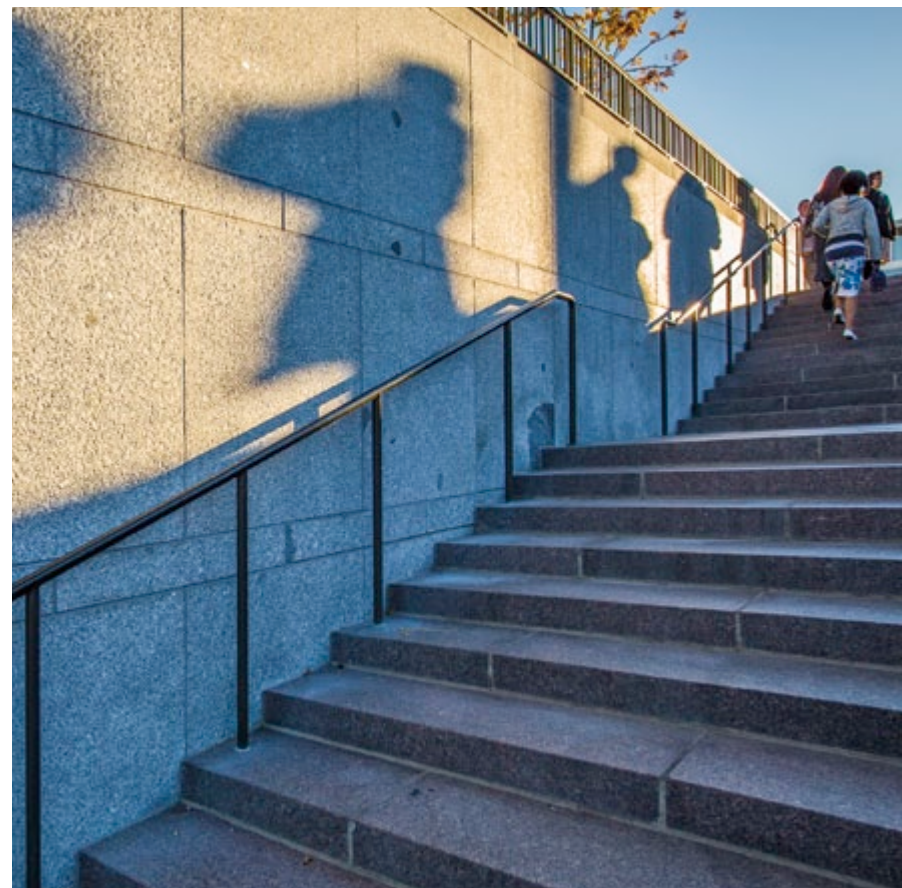
До нових зустрічей!

Давайте виявляти одне до одного все більше доброти і давайте завжди будемо виконувати Господню роботу.

Мої брати і сестри, ми наближаємося до завершення цієї чудової генеральної конференції Церкви і моє серце переповнене почуттями. Ми духовно

насичувалися, слухаючи поради й свідчення тих, хто брав участь в кожній сесії.

Ми були благословенні зустрітися тут, у цьому величому

Конференц-центрі, в мирі й безпеці. У нас було безпрецедентне висвітлення конференції, що йшло через континенти—до людей повсюди. Хоч ми фізично й далеко від багатьох з вас, ми все ж відчуваємо ваш настрій.

Вам, наші брати, яких було звільнено на цій конференції, дозвольте висловити сердечну вдячність від всієї Церкви за роки відданого служіння. Безліч людей були благословенні завдяки вашому внеску у виконання Господньої роботи.

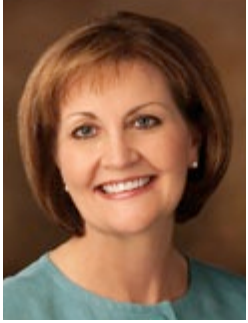
Я висловлюю вдячність Хору скинії та іншим хорам, які брали участь у цій конференції. Музика була прекрасна і значною мірою сприяла тому, щоб ми відчували Духа на кожній сесії.

Я вдячний вам за ваші молитви за мене і за всіх генеральних авторитетів та генеральних чинів Церкви. Через ваші молитви нас було зміцнено.

Нехай небесні благословення будуть з вами. Нехай ваші домівки будуть сповнені любові, люб'язності й Духа Господнього. Постійно плекайте ваші свідчення про євангелію, щоб вони були для вас захистом від ударів супротивника.

Ось конференція й закінчується. Нехай наша дорога додому буде безпечною. Нехай Дух, Який ми відчули тут, буде з нами й перебуває в нас, коли ми будемо братися за свої щоденні справи. Давайте виявляти одне до одного все більше доброти і давайте завжди виконувати Господню роботу.

Мої брати і сестри, нехай Бог благословить вас. Нехай Його обіцяння миру буде з вами тепер і завжди. Я прощаюся з вами, поки ми знову не зустрінемося через шість місяців. В ім'я нашого Спасителя, Самого Ісуса Христа, Господа, амінь. ■

Лінда К. Бертон
Генеральний президент Товариства допомоги

Сила, радість і любов, що приходять від дотримання завітів

Я запрошую кожну з нас оцінити, наскільки ми любимо Спасителя, взявши за мірло радість, з якою ми дотримуємося своїх завітів.

Я хотіла б розпочати з розповіді однієї історії, яка зворушує моє серце.

Одного вечора чоловік покликав своїх п'ятьох овець до хліву на ніч. Його сім'я з великою цікавістю спостерігала, як він просто покликав: "Ідіть сюди!"—і відразу ж всі п'ять голів підвелися й повернулися в його бік. Чотири овечки кинулися бігти до нього. З любов'ю й доброю він ніжно погладив кожну з цих чотирьох по голові. Вівці знали його голос і любили його.

А п'ята овечка не побігла. Це була велика вівця, яку кілька тижнів тому віддав їй власник, повідомивши, що вона була якась дика, норавлива і завжди вела за собою інших овець туди, куди не треба. Новий власник прийняв цю вівцю і на кілька днів прив'язав на своєму полі, щоб вона навчилася залишатися на місці. Він терпляче навчав її любити його та

інших овець, і ось нарешті в неї навколо шиї була тільки коротка мотузка—вона вже не була прив'язана.

Того вечора, коли сім'я спостерігала, що відбувається, чоловік підійшов до вівці, що стояла на межі поля, і знову лагідно сказав: "Іди сюди. Ти не прив'язана. Ти вільна". Потім він ніжно простяг руку, поклав її на голову вівці і пішов назад з нею та іншими овечками до хліву¹.

В дусі цієї історії я молюся, щоб Святий Дух допоміг нам цього вечора дізнатися про дотримання завітів. Укласти завіти і дотримуватися їх означає прив'язати себе до нашого Небесного Батька і Ісуса Христа. Це—зобов'язатися йти за Спасителем. Це—довіряти Йому і хотіти виявляти свою вдячність за ціну, яку Він сплатив, щоб зробити нас вільними через нескінченний дар Спокути.

Старійшина Джеффі Р. Холланд пояснив, що "завіт—це сполучна

духовна угода, урочисте обіцяння Богові, нашому Батькові, що ми будемо жити, діяти і думати певним чином—таким чином, який вказав Його Син Ісус Христос. У відповідь на це Батько, Син і Святий Дух обіцяють нам повну велич вічного життя². У цій зобов'язуючій угоді Господь встановлює умови, а ми погоджуємося дотримуватися їх. Укладання і дотримання наших завітів—це виявлення нашого зобов'язання стати схожими на Спасителя³. В ідеалі необхідно прагнути такого ставлення, яке найкраще передано кількома фразами одного з улюблених гімнів: "Веди мене, *Боже*, веди! ... Казатиму все, що в уста мої вклав. ... Я буду, ким *Ти* повелиш"⁴.

Чому ми маємо укладати завіти й дотримуватися їх?

1. Дотримання завітів зміцнює, дає силу і захищає.

Нефій бачив у видінні, які великі благословення дарує Господь тим, хто дотримується завітів: "І сталося, що я, Нефій, побачив, як сила Агнця Божого сходила на ... завітний народ Господа, ... і були вони озброєні праведністю і силою Бога у великій славі"⁵.

Нещодавно я зустріла свою дорогу нову подругу. Вона—молода сестра, яка свідчила, що після отримання храмового ендаументу вона відчула, що зміцнилася завдяки отриманій силі і тепер може протистояти спокусам, яким раніше їй було важко не піддатися.

Дотримуючись своїх завітів, ми також отримуємо сміливість і силу, які допомагають нам нести тягарі одне одного. Горем однієї сестри був її син, який мав смертельні випробування. Вірячи, що її сестри в Товаристві допомоги дотримуються завітів, вона сміливо попросила їх

поститися й молитися за її сина. Інша сестра розказала, як вона хотіла попросити сестер молитися про те ж саме. Уже багато років її син мав величезні труднощі. Вона так хотіла попросити їх допомогти її сім'ї нести цей тягар. Спаситель сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”⁶.

О сестри, у всіх нас є тягарі, щоб нести, і тягарі, щоб ними ділитися. Запрошення нести тягарі одне одного є запрошенням дотримуватися своїх завітів. Порада Люсі Мак Сміт першим сестрам Товариства допомоги сьогодні є актуальною, як ніколи раніше: “Ми повинні плекати одна одну, піклуватися одна про одну, втішати одна одну і навчатися, щоб ми усі разом могли посісти місце на небесах”⁷. Оце—дотримання завітів і виконання візитного вчителювання у найкращому вигляді!

Книга Мормона нагадує нам, що навіть пророк Алма повинен був нести тягар, маючи бунтівного сина. Але Алма був благословенний,

маючи братів і сестер в евангелії, які дотримувалися своїх завітів і були глибоко наверненими до Господа, вони вже знали, що означає нести тягарі одне одного. Нам відомий вірш в книзі Мосії, де сказано про велику віру, з якою Алма молився про свого сина. І написано стверджує, що “Господь почув молитви *Свого народу*, а також молитви Свого слуги, Алми”⁸.

Ми знаємо, що Господь завжди радіє “від тієї душі, що кається”⁹, але ми хочемо, насамперед, щоб наші діти прислухалися до поради президента Генрі Б. Айрінга “почати заздалегідь і бути ... твердими” в укладанні й дотриманні завітів¹⁰. Не так давно на раді провідників священства та допоміжних товариств було щиро піднято запитання, яке спонукало до роздумів: а чи справді ми очікуємо від восьмирічних дітей, що вони будуть дотримуватися своїх завітів? Ми радилися разом, і була висловлена думка, що одним із шляхів підготувати дітей до укладання й дотримання священних завітів хрищення—це допомагати їм навчитися

давати і виконувати просте обіцяння.

У вірних батьків є право знати, як найкраще навчати, щоб задовольнити потреби своїх дітей. Якщо батьки прагнуть отримати особисте одкровення, а потім діють за ним, радяться разом, а потім служать і навчають простим принципам евангелії, вони матимуть силу, щоб зміцнювати і захищати свої сім'ї. Допомогати в цьому можуть й інші члени сім'ї. Мій милий дідусь навчав нас, як важливо дотримуватися обіцянь, завдяки простій пісеньці. У ній співалось приблизно так: “До того, як даси обіцяння, добре подумай про його важливість. А як даси, закарбуй його у своєму серці. Закарбуй його у своєму серці”. Цій короткій пісеньці дідусь навчав з любов'ю, переконливістю й силою, бо сам закарбовував свої обіцяння у своєму серці.

Одна знайома мені мудра мати свідомо залучає своїх дітей, намагаючись дотримуватись своїх завітів. Вона з радістю несе тягарі сусідів, друзів і членів приходу—і втішає тих, кому потрібне заспокоєння. Тому-то й не дивно, що її маленька дочка нещодавно прийшла з проханням допомогти, аби дізнатись, як їй найкраще втішити свою маленьку подружку, чий батько щойно помер. Це була ідеальна ситуація навчити, що її бажання втішити подружку та все, що вона готова була для цього зробити, було одним із шляхів дотримання нею завіту хрищення. Як ми можемо очікувати від дітей укладання й дотримання храмових завітів, якщо ми не очікуємо, що вони будуть дотримуватися свого першого завіту—свого завіту хрищення?

Старійшина Річард Г. Скотт зауважив: “Одне з найвеличніших благословень, яке ми можемо запропонувати світу,—це сила зосередженої на Христі домівки, в якій

навчають євангелії, дотримуються завітів і де панує любов”¹¹. Що це за шляхи, якими ми можемо створити таку домівку, щоб підготувати наших дітей до укладання завітів у храмі й дотримання їх?

- Ми разом можемо з’ясувати, що означає бути гідними мати храмову рекомендацію.
- Ми разом можемо з’ясувати, як дослухатися до Святого Духа. Оскільки храмовий ендаумент отримується через одкровення, нам потрібно набути цієї дуже важливої навички.
- Ми разом можемо з’ясувати, як навчатися за допомогою символів, починаючи зі священних символів хрищення і причастя.
- Ми разом можемо з’ясувати, чому тіло є священним, чому іноді його порівнюють із храмом, і як скромний одяг і належний зовнішній вигляд пов’язані зі священною природою храмового одягу.
- Ми можемо з’ясувати через Писання, що таке план щастя. Чим більше ми знаємо з Писань про план Небесного Батька і Спокуту, тим змістовнішим буде наше храмове поклоніння.
- Ми разом можемо вивчати історії наших предків, досліджувати сімейну історію, індексувати та виконувати вікарну роботу за померлих рідних.
- Ми разом можемо дізнаватися про значення таких термінів, як *ендаумент, обряд, запечаткування, священство, ключі* та інших слів, що стосуються храмового поклоніння.
- Ми можемо навчати, що ми йдемо до храму, аби укласти завіти з Небесним Батьком, і що ми повертаємося додому, аби дотримуватися їх!¹²

Навчаючи, пам’ятаймо про концепцію “добре, краще, найкраще”¹³. Навчати наших дітей про храм—добре. Підготувати їх до укладання й дотримання завітів та очікувати, що вони будуть дотримуватися їх,—краще. Подавати їм особистий приклад, з радістю дотримуючись наших власних завітів хрищення і храмових завітів,—найкраще! Сестри, чи розуміємо ми свою надзвичайно важливу роль в роботі зі спасіння, коли виховуємо, навчаємо і готуємо дітей простувати дорогою завітів? Сила, щоб робити це, прийде, якщо ми шануємо свої завіти й дотримуємося їх.

2. Дотримання завітів необхідне для справжнього щастя.

Президент Монсон навчав: “Ми повинні шанувати священні завіти, і вірність їм є вимогою для того, щоб мати щастя”¹⁴. У книзі 2 Нефій ми читаємо: “І сталося так, що жили ми щасливо”¹⁵. До цього ми дізнаємося з цього ж розділу, що Нефій та його народ тільки-но побудували храм. Звичайно ж, вони були щасливими людьми, які дотримувалися завітів! І в книзі Алми ми читаємо: “Але знайте, не було щасливішого часу серед народу Нефієвого, починаючи від днів Нефія, ніж у дні Моронія”¹⁶. Чому? Знову ж таки ми дізнаємося з попереднього вірша, що вони були “вірним[и] у виконанні заповідей Господа”¹⁷. Ті, хто дотримується завітів, дотримується й заповідей!

Я люблю читати, як написано в Писаннях: “І ось, коли люди почули ці слова, вони заплескали в долоні від радості і вигукнули: Це є бажання наших сердець”¹⁸. Мені подобається бажання їхніх сердець. Вони з радістю хотіли укласти завіти й дотримуватися їх!

Одного разу в неділю молода сестра вигукнула: “Я сьогодні

приймаю причастя!” Коли в останній раз ми раділи цьому привілею? І як ми виявляємо це? Ми виявляємо це тим, що *завжди* пам’ятаємо про Спасителя і *завжди* виконуємо Його заповіді, серед яких і святити Його Суботній день. Ми виявляємо це тим, що *завжди* пам’ятаємо про Нього, *завжди* маючи особисту й сімейну молитву, щоденно вивчаючи Писання і щотижня проводячи домашній сімейний вечір. А коли чимось відволікаємося або легковажно ставимося до цього, то каємося й починаємо робити це знову.

Укладання й радісне дотримання наших завітів оживлює й робить дійсними необхідні священні й спасительні обряди, які нам потрібні, щоб отримати “усе, що має ... Батько”¹⁹. Обряди і завіти є “духовними віхами”, про які говорив, навчаючи президент Генрі Б. Айрінг: “Святі останніх днів—народ завіту. З дня хрищення і через духовні віхи нашого життя

Ти не прив'язаний. Ти вільний”. Спаситель сказав: “Я—Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці”²⁶. Він може сказати так, бо дотримувався Своїх завітів з любов'ю. Питання: “А ми будемо дотримуватися?” Давайте ж іти вперед з вірою, з радісним серцем і великим бажанням дотримуватися завітів. Цим ми виявляємо свою любов до Небесного Батька і нашого Спасителя, про Них обох я свідчу з великою любов'ю, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Д. Тодд Крістофферсон, “Ви вільні”, *Ліягона*, бер. 2013, сс. 16–18.
2. Джеффрі Р. Холланд, “Дотримання завітів: послання тим, хто буде служити на місії”, *Ліягона*, січ. 2012, с. 49.
3. Див. “Розуміння наших завітів з Богом”, *Ліягона*, лип. 2012, с. 23.
4. “Веди мене, Боже, веди!”, *Гімни*, №162, курсив додано.
5. 1 Нефій 14:14.
6. Іван 13:35.
7. *Люсі Мак Сміт, в “Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги”* (2011), с. 26.
8. Мосія 27:14.
9. Учення і Завіти 18:13.
10. Див. Генрі Б. Айрінг, “Духовна готовність: почніть задалегідь і будьте твердим”, *Ліягона*, лист. 2005, сс. 37–40.
11. Річард Г. Скотт, “Заради миру в домі”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 30.
12. Див. D. Todd Christofferson, “The Gospel Answers Life’s Problems and Challenges” (worldwide leadership training meeting, Feb. 2012), LDS.org/broadcasts.
13. Див. Даллін Х. Оукс, “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 104.
14. Thomas S. Monson, “Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Mar. 1996, 5.
15. 2 Нефій 5:27.
16. Алама 50:23.
17. Алама 50:22.
18. Мосія 18:11.
19. Учення і Завіти 84:38.
20. Henry V. Eyring, “Witnesses for God”, *Ensign*, Nov. 1996, 30.
21. Буття 29:20.
22. Іван 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, “Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 592.
24. Джеффрі Р. Холланд, “Перша велика заповідь”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 84.
25. Іван 14:21.
26. Іван 10:11.

ми даємо обіцяння Богу, а Він дає обіцяння нам. Він *завжди* дотримується Своїх обіцянь, переданих через Його уповноважених слуг, але це вирішальне випробування нашого життя, щоб побачити, чи будемо *ми* укладати свої завіти з Ним і дотримуватися їх”²⁰.

3. Дотримання наших завітів вказує на нашу любов до Спасителя і Небесного Батька.

З усіх цих причин, чому ми повинні бути старанними у дотриманні своїх завітів, найвагоміша—любов. Один вірш у Старому Завіті зворушує моє серце, коли ми розмірковуємо над принципом любові. Хто з вас залишився байдужим до біблійної історії про любов Якова і Рахілі, коли ми читаємо: “І служив Яків за Рахіль сім літ, а вони через любов його до неї були в його очах, як кілька днів”²¹? Сестри, чи дотримуємося ми своїх завітів з такою глибокою й відданою любов'ю?

Чому Спаситель з готовністю дотримувався Свого завіту з Батьком і виконав Свою божественну місію—викупити від гріхів світ? Бо мав любов до Свого Батька і мав любов до нас. Чому Батько був готовий дозволити Своему Єдинородженному і досконалому Сину страждати від невимовного болю, несучи гріхи, страждання, хвороби й немочі світу та всяку несправедливість у цьому житті? Відповідь ми знаходимо в цих словах: “Так-бо Бог полюбив світ, що

дав Сина Свого Однородженого”²².

“Якби ми повною мірою цінували велику кількість благословень, які належать нам через здійснення для нас викуплення, то не було нічого, що Господь міг попросити нас і ми не зробили б цього охоче й завзято”²³. Відповідно до цього твердження Президента Джозефа Філдінга Сміта, дотримання завітів—це один із способів виявити нашу любов до Спасителя і Викупителя за досконалу любов Небесного Батька.

Старійшина Холланд емоційно сказав: “Я точно не знаю, що буде з нами у Судний день, але я буду дуже здивований, якщо в певний момент тієї розмови Бог не спитає нас те саме, що Христос спитав Петра: “Чи кохаєш ти Мене?”²⁴. Цього вечора я запрошую кожного з нас оцінити, наскільки ми любимо Спасителя, взявши за мірило радість, з якою ми дотримуємося своїх завітів. Спаситель сказав: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю його, і обявлюсь йому Сам”²⁵. Як же нам потрібне постійне обявлення Спасителя у нашому щоденному житті!

Пам'ятаймо, що навіть ті, хто збився з дороги у минулому, або ті, хто тепер бореться зі спокусами, можуть відчутти дотик руки Доброго Пастиря на їхній голові й почути Його голос, який каже: “Іди сюди.

Керол М. Стівенс

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

У нас є велика причина радіти

Коли ви любите, оберігаєте і служите іншим малими і простими засобами, ви активно берете участь у роботі зі спасіння.

Коли помер мій свекор, наша сім'я збиралася разом, щоб привітати тих людей, які прийшли висловити свою повагу. Весь вечір, що ми були з сім'єю та друзями, я часто помічала нашого 10-річного онука, Портера, який стояв біля моєї свекрухи—своєї “бабуні”. Іноді він стояв позаду, спостерігаючи за нею. А раз я помітила його руку в її долоні. Я дивилася, як він гладив її руки, по-дитячому обіймав її і стояв з нею поруч.

Протягом кількох днів після того вечора ця картина не йшла у мене з голови. Я мала спонукання надіслати Портеру листа, в якому хотіла описати все, що я помітила. Я відправила йому листа електронною поштою і сказала йому, що я побачила і відчувала. Я нагадала Портерові про завіти, що він уклав, коли прийняв хрищення, цитуючи Алму, книга Мосії, розділ 18:

“І ось, оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися

Його народом, і бажаєте нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими;

Так, і бажаєте сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до самої смерті, ... щоб ви могли мати вічне життя—

... Якщо це є бажанням ваших сердець, то що ви маєте проти того, щоб бути хрищеними в ім'я Господа, як свідчення того перед Ним, що ви увійшли в завіт з Ним, що ви будете служити Йому і виконувати Його заповіді, щоб Він міг пролити Свій Дух більш рясно на вас?”¹

Я пояснила Портеру, що Алма навчав, що ті, хто хоче охриститися, мають бути готовими служити Господу, служачи іншим—все своє життя! Я сказала: “Я не знаю, якщо ти усвідомлюєш це, але те, як ти виказував любов і турботу про бабусю, і було дотриманням твоїх завітів. Ми дотримуємося наших завітів щодня, будучи добрими, виказуючи любов і піклуючись одне про одного. Я просто хотіла, щоб ти знав, як я пишаюся тобою за те, що ти виконуєш завіти! Дотримуючись завіту, що ти уклав при хрищенні, ти будеш готовим для висвячення у священство. Цей додатковий завіт дасть тобі більше можливостей, щоб благословляти і служити іншим, і допоможе тобі підготуватися до завітів, що ти укладеш у храмі. Дякую тобі за такий хороший приклад для мене! Дякую тобі за те, що ти показав мені, що таке дотримуватися завітів!”

Портер відповів: “Бабусю, дякую за листа. Коли я обіймав бабусю, я не знав, що я дотримуюсь своїх завітів, але я відчував тепло в моєму серці і мав дійсно гарні почуття. Я знаю, що то був Святий Дух у моєму серці”.

Портер (справа) зі своєю прабабусею.

Я також відчула тепло в своєму серці, коли зрозуміла, що Портер пов'язав дотримання своїх завітів з обіцанням “щоб Його Дух міг завжди бути з [нами]”²—обіцання, що стало можливим завдяки отриманню дару Святого Духа.

Сестри, відвідуючи вас по всьому світу, я помітила, що багато хто з вас схожі на Портера. Ви спокійно стоїте як свідки Бога, сумуєте з тими, хто сумує, і співчуваєте тим, хто потребує співчуття, не усвідомлюючи, що ви дотримуетесь своїх завітів—завітів, укладених вами у водах хрищення і в храмі. Коли ви любите, оберігаєте і служите іншим малими і простими засобами, ви активно берете участь у роботі зі спасіння, роботі Бога, щоб “здійснити безсмертя і вічне життя людини”³.

Будучи “дочками в [Господньому] царстві”⁴, ми уклали священні завіти. Ми простуємо, за словами Нефія, по “тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя”⁵. Ми всі знаходимося в різних місцях на цьому шляху. Але ми можемо працювати разом, щоб допомогти одне одному “просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей”⁶.

Джоанна служить порадицею в Товаристві молодих жінок. Кілька місяців тому вона дізналася про захід для молоді, що мав відбутися у приході: похід до місця під назвою Малан Пік. Вона зраділа, бо нещодавно вона поставила собі за мету покорити цю гору.

Коли вона прибула на місце початку сходження, до неї підійшла її хороша подруга, Ешлі. Взявши Джоанну за руку, вона запропонувала піднятися з нею, кажучи: “Я піду з тобою”. Ешлі, якій на той час було 16 років, мала деякі фізичні вади, що ускладнювали швидкість

її підйому. Тому вона і Джоанна йшли повільно, помічаючи творіння Небесного Батька: каміння на вершині гори над ними і квіти навколо них. Джоанна пізніше сказала: “В дійсності я швидко забула про свою мету піднятися на гору, бо невдовзі це стало пригодою іншого роду—пригодою, де простуючи стежкою, можна було звернути увагу на красоти, багато з яких я б пропустила, якби мала на меті просто дістатися вершини Малан Піку”.

Поки Джоанна і Ешлі продовжували своє сходження, далеко позаду від інших членів групи, до них приєдналася Емма, інша молода жінка з приходу, яка вирішила почекати і йти з ними. Емма доповнила їхню радість. Вона навчила їх пісні і додала більше підтримки і натхнення. Джоанна пригадує: “Ми сиділи і відпочивали, ми співали, ми розмовляли, і ми сміялися. Я змогла побачити Ешлі та Емму з тієї сторони, яку б не змогла розгледіти за будь-яких інших обставин. Справа стосувалася не гори—це було щось набагато, набагато більше. Тут йшлося про допомогу одне одному на шляху, крок за кроком”.

Поки Джоанна, Ешлі і Емма йшли на гору, співали, відпочивали та сміялися разом, вони мабуть, не думали: “Тей, ми дотримуємось наших завітів”. Але вони дотримувались своїх завітів. Вони служили одна одній з любов'ю, співчуттям і відданістю. Вони зміцнювали віру одна одної, підбадьорюючи і служачи одна одній.

Старійшина Рассел М. Нельсон навчав: “Коли ми усвідомлюємо, що ми є дітьми завіту, ми знаємо, хто ми і чого Бог від нас чекає. Його закон записаний у наших серцях”⁷.

Кузіна Марія—Божа дочка завіту, яка знає, хто вона є, і чого Бог від неї чекає. Коли вона вітала мене у

своєму будинку в Омську, Росія, я думала, що я мала бути там, щоб служити їй, але незабаром зрозуміла, що я мала бути там, щоб вчитися у неї. Навернена у Церкві, Марія живе за спрямуванням, що міститься в розділі від Луки 22: “Ти ж колись як навернешся, зміцни браттву свою!”⁸ Вона вірить у слова нашого сучасного пророка, Президента Томаса С. Монсона, який сказав:

“Зараз настав час для членів Церкви і місіонерів об'єднатися, працювати разом, трудитися в Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього. ...

... Коли ми діємо з вірою, Господь покаже нам, як зміцнити Його Церкву в приходах і філіях, на території яких ми живемо. Він буде з нами і активно долучатиметься до наших місіонерських трудів.

... Проявляйте свою віру, ... коли ви з молитвою думатимете, кого з членів вашої сім'ї, ваших друзів, ваших сусідів та ваших знайомих ви хотіли б запросити до себе додому для зустрічі з місіонерами, аби вони могли почути послання Відновлення”⁹.

Марія слідує цій настанові, наглядаючи за сестрами, для яких її попросили бути візитною вчителькою, і служачи їм, але її труд простягається за межі цього завдання. Вона має багато друзів, які є малоактивними членами Церкви або взагалі ще не чули послання відновленої евангелії Ісуса Христа. Кожного дня вона проявляє свою віру і молиться, щоб дізнатися, хто потребує її допомоги, а потім діє згідно отриманого спонукання. Вона телефонує, висловлює свою любов і говорить своїм друзям: “Ви нам потрібні”. Щотижня вона проводить домашній сімейний вечір у власній квартирі і запрошує сусідів, членів

Церкви і місіонерів—і вона годує їх. Марія запрошує їх прийти до Церкви, вичікує на них і сидить біля них, коли вони приходять.

Марія розуміє нещодавнє нагадування старійшини Джеффри Р. Холланда про те, що “запрошення, яке породжене нашою любов’ю до інших та до Господа Ісуса Христа, ... ніколи не розглядатиметься як образливе чи вартє осуду”¹⁰. Вона має список людей, які говорять, що їх образили, і вона продовжує служити їм. Через те, що вони знають, що вона їх любить, Марія може сказати їм: “Не ображайтеся. Це ж смішно!”

Марія—учениця Ісуса Христа, яка дотримується завітів. Хоча вона не має носія священства в своїй домівці, проте простуючи вперед цією дорогою, терплячи до кінця і допомагаючи іншим долучатися до роботи зі спасіння на цьому шляху, вона щодня відчуває Божу силу як здійснення її храмових завітів.

Поділившись з вами цими досвідами, чи побачили ви себе у роботі зі спасіння? Скористайтеся моментом, щоб подумати про іншу дочку Бога, яка потребує заохочення, щоб повернутися на шлях завітів або якій потрібно трошки допомогти, щоб залишитися на цій дорозі. Запитайте вашого Небесного Батька про неї. Вона є Його дочкою. Він знає її за ім’ям. Він також знає вас, і Він скаже вам, чого вона потребує. Будьте терплячими і продовжуйте вірити і молитися за неї й діяти згідно отриманих спонукань. Діючи згідно цих спонукань, Дух підтвердить, що ваше пропонування прийнятне для Господа.

“Сестра Елайза Р. Сноу ... з вдячністю відзначила зусилля сестер, направлені на зміцнення одна одної. ... Вона сказала їм, що хоч Церква й не веде обліку записів всіх внесків,

які вони передали на користь нужденних, повний запис їхньої роботи зі спасіння веде Господь:

... Президент Джозеф Сміт сказав, що це товариство було організовано, щоб спасти душі. Що [ми робимо], щоб повернути тих, хто збився з путі?—щоб зігріти серця тих, хто охолов до євангелії?—Ведеться ще одна книга—книга вашої віри, вашої доброти, ваших добрих справ, ваших слів. Цей запис ведеться. Ніщо не втратиться”¹¹.

У Книзі Мормона Аммон говорить про велику причину для нас радити. Він каже: “І ось я питаю, якими великими благословеннями [Бог] нас нагородив? Чи можете ви сказати?”

Переповнений радістю Аммон не чекає на відповідь. Він каже: “Слухайте, я відповім вам; ... і це є благословення, яке було даровано нам, щоб нас було зроблено знаряддям у руках Бога для виконання цієї великої роботи”¹².

Ми—дочки завітів в Господньому царстві, і ми маємо можливість бути знаряддям у Його руках. Беручи участь у роботі зі спасіння, кожен день малими і простими

способами—наглядаючи, зміцнюючи, і навчаючи одна одну—ми зможемо приєднатися до Аммона, який заявив:

“Знай, моя радість повна, так, моє серце наповнене по вінця радістю, і я втішуся в моєму Богові.

Авжеж, я знаю, що я ніщо; щодо моєї сили я слабкий; отже я не буду вихвалитися собою, але я буду хвалитися моїм Богом, бо в Його силі я можу зробити все”¹³.

Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мосія 18:8–10.
2. Учення і Завіти 20:77.
3. Мойсей 1:39.
4. Учення і Завіти 25:1.
5. 2 Нефій 31:18.
6. 2 Нефій 31:20.
7. Рассел М. Нельсон, “Завіти”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 86.
8. Лука 22:32.
9. Томас С. Монсон, “Віра в роботу зі спасіння” (виступ на спеціальній трансляції, 23 червня, 2013р.), lds.org/broadcasts.
10. Джеффри Р. Холланд, “Наша відповідальність запрошувати” (виступ на спеціальній трансляції, 23 червня, 2013р.), lds.org/broadcasts.
11. *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 91.
12. Алма 26:2–3.
13. Алма 26:11–12.

Лінда Ш. Рівз

Другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Домагайтеся благословень своїх завітів

*Якщо ми поновлюємо і вшановуємо свої завіти,
наші тягарі полегшаться, і ми зможемо постійно
очищуватися і зміцнюватися.*

Сестри, як чудово зустрітися з вами знову. Нещодавно я познайомилася з жінкою, яка збиралася прийняти хрищення. В ту особливу неділю вона прибула до Церкви, пройшовши пішки 3 км шляху, повного бруду. Вона відразу ж відправилася до вбиральні, щоб зняти брудний одяг, вмилася і одягнула чисте недільне вбрання. На зборах Товариства допомоги вона розповіла про своє навернення. Я була зворушена, відчувши її непереборне бажання начисто омитися і очиститися через покаяння і спокутну жертву Спасителя і її готовність відмовитися від свого “старого життя” для того, щоб укласти священні завіти з нашим Небесним Батьком. Вона розійшлася зі своїм хлопцем, знаходилася в процесі подолання своїх згубних звичок, щоб жити за Словом мудрості, кинула свою роботу в неділю та втратила дружбу рідних і близьких, оголосивши про свої

плани христитися. Вона так сильно хотіла позбутися всіх своїх гріхів, щоб начисто омитися і відчути на собі спокутну любов Спасителя. Її прагнення стати фізично і духовно чистою надихнуло мене того ранку.

Ми знаємо, що багато хто з вас, відчувши свідчення Святого Духа, принесли аналогічні жертви і палко бажали покаятися, охриститися і очиститися. Напевно в жодний

інший час ми не відчуваємо божественну любов Спасителя так ясно, як коли ми каємося і відчуваємо Його люблячі руки, простягнені, щоб обійняти й запевнити нас в Його любові і прихильності.

Кілька неділь тому, слухаючи причасну молитву, я була зворушена тим, що кожне слово священник вимовляв з великим почуттям. Пізніше я зателефонувала цьому священнику, щоб подякувати йому за те, що завдяки йому причастя було глибоким духовним досвідом для мене й громади. Його не було вдома, але відповіла його мати: “О, він буде дуже радий, що ви подзвонили! Це був його перший досвід у проголошенні причасної молитви, і ми разом готувалися, обговорюючи важливість причастя і гідного оновлення наших завітів, що ми уклали зі Спасителем під час хрищення”. Як я люблю цю дорогу матір за те, що вона вчила свого сина про силу завітів хрищення і про те, як він може допомогти членам приходу відчути цю силу.

Ще одна знайома мені мати сиділа одна у Церкві протягом багатьох років зі своїми чотирма маленькими дітьми. Рідко маючи нагоду зосередитися на Спасителеві під час причастя, вона розробила план. Тепер кожної суботи вона намагається проводити час, обмірковуючи події тижня, що минає, і думаючи про свої завіти і про те, за що їй треба покаятися. “Тоді,— каже вона,— не важливо, якого роду досвід я матиму через своїх дітей у неділю, я готова причащатися, поновлювати свої завіти і відчувати очищувальну силу Спокути”.

Дорогі сестри, чому Спаситель надає такого великого значення причастю? Яке значення має в нашому житті це щотижневне поновлення

наших завітів хрищення? Чи усвідомлюємо ми здатність Спасителя повністю очищати нас кожного тижня, якщо ми гідно і вдумливо причащаємося? Президент Бойд К. Пекер свідчив: “Таким є обіцяння євангелії Ісуса Христа і Спокути: ... щоб в кінці нашого життя, [ми змогли] пройти через завісу вже покаюшимися у своїх гріхах і омитими начисто через кров Христа”¹.

Наше президентство відчуває величезну радість, коли наші сестри та їхні сім'ї укладають завіти та дотримуються їх, але ми боїємося серцем за тих з вас, хто відчуває велике лихо у своєму житті через те, що близькі їм люди не дотримуються завітів. Господь наказав пророку Якову, брату Нефія, поговорити зі своїми братами щодо праведних жінок і дітей того часу. Я свідчу, що його слова були збережені спеціально для наших днів. Він говорить до нас, неначе Спаситель Сам промовляє. Яків був “переобтяжений набагато більшим бажанням”, коли він свідчив чоловікам і батькам:

“І також засмучує мене те, що я повинен висловлюватися надто прямолинійно ... перед вашими жінками і вашими дітьми, багато почуттів чийх надзвичайно ніжні і цнотливі і витончені. ...

... І ридання їхніх сердець здійснюється до Бога. ... Багато сердець померло, простромлені глибокими ранами”².

Тим жінкам і дітям, які дотримуються завітів як в його дні, так і зараз, Яків дає обіцяння:

“Дивіться на Бога з твердістю розуму, і молитесь Йому з надзвичайною вірою, і Він заспокоїть вас у ваших стражданнях. ...

... Підніміть свої голови і отримайте приємне слово Бога, і бенкетуйте Його любов'ю”³.

Сестри, я свідчу про міць і силу молитви, коли ми висловлюємо наші найглибші болі, бажання Небесному Батькові й про відповіді, отримані, коли ми “бенкетуємо” Писаннями і словами сучасних пророків.

Майже три роки тому руйнівний вогонь спустошив інтер'єр улюбленої шкіни історичної значущості в місті Прово, штат Юта. Її втрата була визнана великою трагедією як для спільноти, так і для членів Церкви. Багато хто запитував: “Чому Господь дозволив цьому статися? Напевно Він міг запобігти пожежі або зупинити руйнування”.

Десять місяців потому, під час жовтневої генеральної конференції у 2011 році, всі голосно зітхнули, коли Президент Томас С. Монсон оголосив, що майже зруйнована шкінина скоро стане святим храмом—домом Господа! Раптом ми змогли побачити те, про що Господь завжди знав! Він не спричинив пожежу, але Він дозволив вогню знищити інтер'єр шкіни. В Його очах шкінина була прекрасним храмом—незмінним домом, де укладаються священні, вічні завіти⁴.

Мої дорогі сестри, Господь допускає, щоб нас випробовували й перевіряли, іноді на межі наших максимальних можливостей. Ми

спостерігали, як життя близьких нам людей—а, можливо, й наші—образно кажучи, згорали дотла і дивувалися, чому люблячий і турботливий Небесний Батько дозволяє цьому статися. Але він не залишає нас без допомоги; Він стоїть з розкритими обіймами, палко запрошуючи нас прийти до Нього. Він зводить наше життя в пишні храми, де Його Дух може перебувати вічно.

В Ученнях і Завітах 58:3–4, Господь каже нам:

“Ви не можете побачити своїми природними очима, на теперішній час, план вашого Бога стосовно того, що відбуватиметься віднині, і слави, яка піде слідом за великою знегодою.

Бо за великою знегодою придуть благословення. Отже, приходьте день, коли вас буде увінчано великою славою”.

Сестри, я свідчу, що Господь має план для кожного з наших життів. Все, що відбувається не є для Нього шоком або сюрпризом. Він—всезнаючий і вселюблячий. Він завжди готовий допомагати нам, втішати нас і полегшувати нашу біль, якщо ми покладатимемося на силу Спокути і шануватимемо наші завіти. Випробування і скорботи, які

ми переживаємо, можуть стати саме тим, що скеровуватиме нас прийти до Нього і триматися наших завітів, щоб ми могли повернутися в Його присутність і отримати все те, що має Батько.

У цьому році я потребувала і хотіла відчутти любов Господа більш глибоко, отримати особисте одкровення, щоб краще зрозуміти мої храмові завіти і полегшити свої тягарі. Молячись, щоб отримати саме ці благословення, я відчула Дух, який направляв мене піти до храму і більш уважно послухати кожне слово благословення, вимовлене для мене. Я свідчу, що, коли я більш уважно слухала і намагалась проявляти свою віру, Господь був лагідним до мене і допоміг полегшити мої тягарі. Він допоміг мені відчутти значний спокій щодо тих молитов, на які ще не має відповідей. Дотримуючись наших завітів і проявляючи свою віру, ми зв'язуємо Господа Його обіцяннями⁵. Йдіть до

храму, дорогі сестри, і домагайтесь своїх благословень!

Я б хотіла торкнутися ще одного способу, який може вселяти в нас упевненість і віру. Іноді ми, як жінки, маємо схильність дуже критично ставитися до себе. В ці часи нам треба шукати Духа і запитувати: “Чи це так Господь хоче, щоб я думала про себе чи це сатана намагається здолати мене?” Пам'ятайте про природу нашого Небесного Батька, любов якого є досконалою і безкінечною⁶. Він хоче піднести нас, а не пригнітити.

Як члени Церкви, іноді ми можемо відчувати, що нам треба бути частиною “досконалої сім'ї Святих Останніх Днів” для того, щоб Господь прийняв нас. Переймаючись тим, що ми не вписуємося у цю картину, ми часто відчуваємо себе менш гідними або, що нам не місце у царстві. Любі сестри, в кінцевому підсумку єдине, що матиме значення для нашого Небесного Батька—це

наскільки добре ми дотримувалися наших завітів і як сильно ми намагалися наслідувати приклад нашого Спасителя Ісуса Христа.

Я свідчу, що Ісус Христос—це наш Спаситель і Викупитель. Завдяки Його спокутній жертві ми можемо очищуватися кожного тижня, коли гідно приймаємо Його причастя. Якщо ми поновлюємо і вшановуємо свої завіти, наші тягарі полегшаться, і ми зможемо постійно очищуватися і зміцнюватися настільки, що в кінці нашого життя ми будемо вважатися гідними отримати піднесення і вічне життя. Я свідчу про все це в ім'я нашого улюбленого Спасителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Бойд К. Пекер, “Спокута”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 75.
2. Кн. Якова 2:3, 7, 35.
3. Кн. Якова 3:1–2.
4. Див. Мосія 23:21–22.
5. Див. Учення і Завіти 82:10.
6. Див. Рассел М. Нельсон, “Божественна любов”, *Ліягона*, лют. 2003, с. 12–17.

Президент Томас С. Монсон

Ми ніколи не самотні

Одного дня ви поглянете збоку на свої важкі часи і зрозумієте, що Він був завжди поруч з вами.

Мої дорогі сестри! Дух, який ми відчуваємо цього вечора, є відображенням вашої сили, відданості й доброти. Кажучи словами Учителя, “ви—сіль землі. ... Ви світло для світу”¹.

Думаючи над своїм виступом перед вами, я згадав про те, як моя дорога дружина Френсіс любила Товариство допомоги. Упродовж свого життя вона служила в багатьох покликаннях у Товаристві допомоги. Коли ми з нею були у віці 31 року, мене покликали головувати над Канадською місією. Упродовж трьох років того призначення Френсіс головувала над усіма Товариствами допомоги в тому регіоні, який охоплював провінції Онтаріо та Квебек. Завдяки виконанню цього покликання вона знайшла дуже близьких друзів, а також завдяки багатьом іншим покликанням, які вона виконувала в Товаристві допомоги нашого приходу. Вона була вірною дочкою нашого Небесного Батька, моєю дорогою супутницею і найближчим другом. Я сумую за нею більше, ніж можна описати словами.

Я також люблю Товариство допомоги. Я свідчу, що його було організовано через натхнення і воно є важливою частиною Господньої Церкви тут, на землі. Неможливо перерахувати все добро, яке

здійснюється завдяки цій організації, і кількість життів, які були благословенні завдяки їй.

Товариство допомоги складається з багатьох жінок. Серед вас є незаміжні—ви, можливо, ще навчаєтеся, а може, працюєте—однак живете повноцінним цікавим життям. Серед вас є заклопотані матері, в яких підрастають діти. А є й такі, які втратили чоловіка через розлучення або смерть і вам нелегко виховувати дітей без допомоги чоловіка і батька. Дехто з вас уже виростив дітей, але розуміє, що ви все ще їм потрібні. У багатьох з вас є літні батьки, що вимагають люблячої турботи, яку лише ви можете надати.

На якій би стадії життя ми не знаходилися, бувають часи, коли всі ми маємо труднощі й випробування. Хоча у кожного вони різні, однак усі їх мають.

Багато з наших труднощів існує тому, що ми живемо у цьому земному світі, населеному різними особистостями. Іноді ми в розпачі запитуємо: “Як я можу не випускати з поля зору цілестіальну мету, маневруючи в цьому телестіальному світі?”

Будуть часи, коли ви ходитимете дорогою, всіяною тернинами й розміченою стражданнями. Будуть часи, коли ви відчуватимете себе

віддаленими, навіть відокремленими від Подавця всіх добрих дарів. Ви переживаєте, що долаєте шлях наодинці. Страх витісняє віру.

Коли ви опинитеся в такій ситуації, я благаю вас не забувати про молитву. Мені подобаються слова Президента Езри Тефта Бенсона стосовно молитви. Він сказав:

“Впродовж усього мого життя я цінував пораду покладатися на молитву вище за всі інші поради, які ... отримував. Вона стала частиною мене—якорем, постійним джерелом сили і основою мого знання про божественні речі. ...

... Хоча трапляються поразки, в молитві ми можемо знаходити запевнення, що Бог промовлятиме мир душі. Цей мир, цей дух спокою, є найбільшим благословенням у житті”².

Апостол Павло наставляв:

“В усьому нехай виявляються Богові ваші бажання ...

І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі”³.

Яке славетне обіцання! Мир—це те, чого ми шукаємо, те, до чого прагнемо.

Нас не послали на цю землю, щоб ми долали шлях на самоті. Яке надзвичайне джерело могуті, сили і втішення доступне кожному з нас! Той, Хто знає нас краще, ніж ми знаємо себе, Той, Хто бачить усю картину і знає кінець від початку, запевнив нас, що Він буде поруч, аби надати допомогу, якщо ми попросимо. Ми маємо обіцання: “Моліться завжди і будьте віруючими, і все спрацює вам на благо”⁴.

Коли наші молитви здіймаються в небо, не забуваймо слова, яких навчав Спаситель. Коли Він переживав нестерпну муку в Гефсиманії та на хресті, то молився Батькові: “Не

Моя, а Твоя нехай станеться воля”⁵. Як би нам не було іноді важко, ми все ж маємо довіряти, що наш Небесний Батько знає краще, як, коли і яким чином надати необхідну допомогу.

Мені подобаються ці поетичні рядки:

*Не знаю я, як це буває, але це
точно і це факт,
На молитви відповідає наш Бог,
це так, це дійсно так.
Я знаю, Він пообіцяв завжди мої
молитви чути,
І Він почує голос мій, коли прийде
година скрути.
Я знаю, відповідь прийде—невдовзі,
потім—я це знаю.
Тож не тривожуся про це, молюсь
спокійно і чекаю.
І невідомо хоч мені, як надійдуть
благословення,
Як хочу я, а може й ні, я поклада-
юсь на натхнення
На Його розсуд залишу, коли, і що,
і як робити,
Стократ мудріший Він від мене,
і краще може розсудити.
Яку б Він відповідь не дав, я прийму
Його волю,
Бо хоче Батько в Небесах для мене
кращу долю⁶.*

Звичайно ж, молитва призначена не лише для важких часів. У Писаннях неодноразово згадується про те, що треба “кожного часу мол[итися]”⁷ і бути молитовними в серці⁸. Слова улюбленого гімну містять запитання, яке кожен з нас має щодня собі ставити: “Чи молився ти?”⁹

Жити у нашому, часто складному, світі нам допомагає не лише молитва, але і вивчення Писань. Слова істини і натхнення, що містяться в наших чотирьох головних трудах, є для мене дорожчим надбанням.

Я ніколи не втомлююся їх читати. Я відчуваю духовне піднесення кожного разу, коли вивчаю Писання. Ці святі слова істини і любові дають провід у моєму житті та вказують шлях до вічного вдосконалення.

Коли ми читаємо Писання і розмірковуємо над ними, то відчуємо приємний вплив Духа на наші душі. Ми можемо знаходити відповіді на свої запитання. Ми дізнаємося про благословення, які приходять завдяки дотриманню Божих заповідей. Ми здобуваємо щире свідчення про Небесного Батька і нашого Спасителя Ісуса Христа та про Їхню любов до нас. Поєднуючи вивчення Писань з молитвами, ми здобуваємо достовірне знання, що євангелія Ісуса Христа істинна.

Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Нехай Господь благословляє кожного з нас можливістю бенкетувати Його святими [словами] і здобувати від [них] ту силу, той мир і те знання, які “вищ[і] від усякого розуму” (Філіп’янам. 4:7)”¹⁰.

Якщо ми не забуваємо молитися і приділяємо час вивченню Писань, у нашому житті буде набагато більше благословень, а наші тягари буде полегшено.

Хочу розповісти вам історію про те, як наш Небесний Батько відповів

на молитви й благання однієї жінки, заспокоївши її і надавши впевненості, якої вона так відчайдушно шукала.

У Тіффані почалися труднощі в минулому році, коли у неї вдома були гості на День подяки, а потім знову на Різдво. Її чоловік навчався на медичному факультеті й зараз ішов другий рік його навчання в інтернатурі. Через те, що йому доводилося багато працювати, він не міг допомагати їй стільки, скільки вони обоє хотіли б, тож багато роботи, яку треба було виконати під час цієї святкової пори, лягло на плечі Тіффані, на додачу до піклування про чотирьох маленьких дітей. Вона відчувала перевантаження, а потім дізналася, що у однієї її подруги виявили рак. Стрес і тривога почали оволодівати нею, і в цієї жінки почався період розчарування і депресії. Вона звернулася по допомогу до медиків, однак нічого не змінилося. У неї пропав апетит, і вона почала втрачати вагу, що було небезпечним для її тендітної комплекції тіла. Вона шукала миру в Писаннях і молитвах, просячи звільнити її від всепоглинаючої депресії. Коли здавалося, що ні спокій, ні допомога не надходять, їй почало здаватися, щоб Бог залишив її. Сім’я і друзі молилися за неї та з усіх сил намагалися допомогти. Вони приносили їй улюблені страви, намагаючись підтримати фізичне здоров’я, але вона з’їдала кілька шматочків, не спроможна доїсти всю страву.

В один з надзвичайно важких днів одна з її подруг марно намагалася спокусити Тіффані стравами, які та завжди любила. Коли нічого не спрацювало, подруга сказала: “Ну має ж бути хоча б щось, чого тобі хотілося б”.

Тіффані одну мить подумала і сказала: “Єдине, що мабуть мені хотілося б, так це домашнього хліба”.

Але його під рукою не було.

Наступного дня після обіду хтось подзвонив у двері Тіффані. Її чоловік був вдома і відкрив двері. Коли він повернувся, то ніс паляницю домашнього хліба. Тіффані була вражена, коли він сказав їй, що хліб принесла жінка на ім'я Шеррі, яку вона ледве знала. Шеррі була подругою сестри Тіффані, на ім'я Ніколь, яка жила у Денвері, шт. Колорадо. Шеррі мимохіть познайомилася з Тіффані та її чоловіком кілька місяців тому, коли Ніколь і її сім'я гостювали у Тіффані на День подяки. Шеррі, яка жила в місті Омаха, приходила в дім Тіффані, щоб зустрітися з Ніколь.

З того часу минуло кілька місяців, і тепер, тримаючи в руках смачний хліб, Тіффані телефонувала своїй сестрі Ніколь, щоб подякувати їй за те, що вона послала Шеррі на таке милосердне служіння. Але натомість вона дізналася, що Ніколь не влаштувала ці відвідини і навіть не знала про них.

Кінець історії відкрився завдяки тому, що Ніколь зв'язалася зі своєю подругою Шеррі, аби дізнатися, що спонукало її принести ту паляницю хліба. Те, про що вона дізналася, стало натхненням для неї, для Тіффані, для Шеррі—і натхненням для мене.

Вранці того дня, коли Шеррі принесла хліб, вона відчула спонукання спекти дві паляниці замість однієї, яку вона планувала зробити. Вона сказала, що відчула спонукання взяти того дня другу паляницю з собою в машину, хоча й не знала навіщо. Після обіду в домі своєї подруги однорічна донька Шеррі почала плакати, і дитину потрібно було везти додому, щоб вкласти спати. Шеррі вагалася, коли отримала безпомилкове відчуття,

що їй необхідно завезти ту паляницю хліба Тіффані, сестрі Ніколь, яку вона ледве знала і до якої треба було їхати 30 хвилин, оскільки вона жила в іншому кінці міста. Шеррі намагалася довести собі, що це хибна думка, бажаючи відвезти свою дуже стомлену доньку додому і почувачись ніяково, думаючи, що їй треба принести паляницю хліба людям, які є для неї майже незнайомцями. Однак відчуття того, що вона має йти в дім Тіффані було сильним, тож вона діяла відповідно до нього.

Коли вона приїхала, двері відчинив чоловік Тіффані. Шеррі нагадала йому, що вона подруга Ніколь, що вона ненадовго заходила в його дім на День подяки, передала паляницю і пішла.

Тож так сталося, що Бог послав майже незнайому людину через усе місто, аби не лише принести такий жаданий домашній хліб, але і донести чітке послання любові до Тіффані. Те що сталося, неможливо пояснити жодним іншим чином. Їй вкрай треба було відчуття, що вона не самотня, що Бог знає її і не залишив. Той хліб—саме те, чого вона хотіла—принесла їй людина, яку вона ледве знала, людина, яка не знала про її потреби, але яка дослухалася до спонукань Духа і діяла відповідно. Це стало для Тіффані безсумнівною ознакою того, що Небесний Батько знає про її потреби і любить її настільки, що надіслав допомогу. Він відповів на її благання про допомогу.

Мої дорогі сестри, ваш Небесний Батько любить вас—кожну з вас. Та любов ніколи не змінюється. На неї не впливає ваша зовнішність, ваше майно або кількість грошей, яку ви маєте на банківському рахунку. Її не змінюють ваші таланти чи здібності. Просто вона є. Вона відкрита для вас, коли вам сумно чи радісно, коли ви відчуваєте розпач або безнадію. Божа любов відкрита для вас незалежно від того, чи, на вашу думку, ви заслуговуєте на неї, чи ні. Вона просто завжди є.

Коли ми шукаємо Небесного Батька у палкій, гарячій молитві, щиро, відданому вивченні Писань, наші свідчення зміцнюються і матимуть глибоке коріння. Ми будемо знати, щоб Бог любить нас. Ми зрозуміємо, що ніколи не самотні. Я обіцяю, що одного дня ви поглянете збоку на свої важкі часи і зрозумієте, що Він був завжди поруч з вами. Я пересвідчився в істинності цього після смерті моєї вічної супутниці—Френсіс Беверлі Джонсон Монсон.

Я залишаю вам своє благословення. Я залишаю вам свою вдячність за все добро, яке ви робите в житті тих, кого ведете. Я молюся за те, щоб Бог благословив вас усіма хорошими дарами, в ім'я нашого Спасителя і Викупителя, самого Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

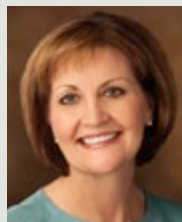
1. Матвій 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, "Pray Always," *Tambuli*, June 1990, 4–5, 6.
3. Филип'янам 4:6–7.
4. Учення і Завіти 90:24.
5. Лука 22:42.
6. Eliza M. Nickok, "Prayer," in James Gilchrist Lawson, ed., *The Best Loved Religious Poems* (1933), 160.
7. Лука 21:36; див. також 2 Нефій 32:9; 3 Нефій 18:15; Учення і Завіти 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Див. 3 Нефій 20:1.
9. "Чи молився ти?", *Гімни*, № 71.
10. Gordon B. Hinckley, "Feasting upon the Scriptures," *Tambuli*, June 1986, 4.

Генеральні президентства допоміжних організацій

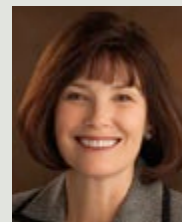
ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Керол М. Стівенс
Перший радник

Лінда К. Бертон
Президент

Лінда Ш. Рівз
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Керол Ф. Мак-Конкі
Перший радник

Бонні Л. Оскарсон
Президент

Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник

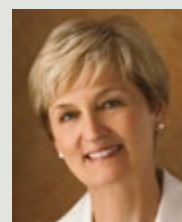
ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Джин А. Стівенс
Перший радник

Розмарі М. Уіксом
Президент

Шеріл А. Есплін
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Ларрі М. Гібсон
Перший радник

Девід Л. Бек
Президент

Ренделл Л. Рідд
Другий радник

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Девід М. Мак-Конкі
Перший радник

Рассел Т. Осгурторп
Президент

Метью О. Річардсон
Другий радник

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Перелік промовців складений в алфавітному порядку, а цифра вказує на першу сторінку виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ІСТОРІЯ
Ніл Л. Андерсен	(92) Вірна бразильська мати, якій чоловік заборонив відвідувати Церкву, відправляє своїх дітей до Церкви.
М. Рассел Баллард	(43) Сім'я радіє місіонерському успіху після того, як серйозно поставилася до заклику прискорити роботу зі спасіння.
Девід А. Беднар	(17) Сім'я Сюзен Беднар (тоді молодої жінки) отримує благословення завдяки життю за законом десятини.
Джеральд Коссе	(49) Джеральд Коссе і його сім'я відчують, що жити у новому місті легше завдяки теплому прийому їх святими останніх днів.
Д. Тодд Крістофферсон	(29) Анна Дейнз приєднується до групи волонтерів і допомагає своїй громаді подолати упереджене ставлення до святих останніх днів.
Квентін Л. Кук	(88) Квентін Л. Кук та інші юристи його фірми вирішують створити дружні сімейні стосунки на роботі.
Едвард Дубе	(15) Матір молодого Едварда Дубе каже йому дивитися вперед, а не назад, коли вони працюють разом у полі.
Тімоті Дж. Дайчес	(37) Коррі тен Бум прощає колишньому солдату-нацисту, який був одним з її охоронців у концентраційному таборі.
Генрі Б. Айрінг	(58) Молодий Генрі Б. Айрінг отримує благословення, коли супроводжує свого єпископа під час візиту до членів Церкви, яким потрібна допомога. (69) Мілдред і Генрі Айрінги об'єднуються у своєму рішенні повернутися назад до Юти, ближче до її сім'ї.
Ренді Д. Фанк	(52) Почувши розповідь про Джозефа Сміта мовою, яку вона не може зрозуміти, зацікавлена з Індії просить, щоб її охристили.
Кевін С. Гамільтон	(99) Сім'я починає залишати Церкву після рішення піти на недільну прогулянку замість відвідування причасних зборів.
Джеффри Р. Холланд	(40) Сестра знаходить мету життя у материнстві після того, як зазнала тяжких травм під час аварії літака.
Річард Дж. Мейнз	(79) Прадід Річарда Дж. Мейнза помирає від фатального серцевого нападу під час служіння на місії.
Томас С. Монсон	(61) Вірний домашній учитель сповнюється вдячності, коли той, кого він відвідує протягом багатьох років, приєднується до Церкви. (85) Томас С. Монсон дає благословення священства брату похилого віку, який більше не може бачити та чути.
С. Гіффорд Нільсен	(33) У президента колу є зношені черевики успішного місіонера, вкриті бронзовою фарбою.
Адріан Очоа	(102) Члени сім'ї радіють, коли молодий Адріан Очоа і його два двоюрідні брати повертаються додому після сильної зливи.
Бонні Л. Оскарсон	(76) Агнес Хогган не дає дозволу своїй 16-річній доньці, щоб її удочерила сім'я не членів Церкви.
Бойд К. Пекер	(26) Бойд К. Пекер радить спонукати членів Церкви з колу, де є проблеми, читати писання.
Л. Том Перрі	(46) Будучи хлопчиком, Л. Том Перрі та інші діти з Початкового товариства йдуть у похід до улюбленого місця у каньйоні разом з їхнім учителем.
Лінда Ш. Рівз	(118) Жінка, яка готується до хрищення, йде дві милі (3 км) по багнюці, щоб відвідати Церкву.
Уліссес Соарес	(9) Мозес Малангу та інші з Південно-Африканської Республіки сидять зовні церковної будівлі й слухають богослужіння через вікно.
Керол М. Стівенс	(12) Вірні сестри в Гондурасі отримують благословення священства від своїх церковних провідників. (115) 10-річний хлопець дотримується свого завіту сумувати з іншими, коли він втішає свою овдовілу прабабусю.
Дітер Ф. Ухтдорф	(21) Чоловік бачить сон, в якому подружня пара святих останніх днів пояснює йому про можливості для служіння в Церкві. (55) Дітер Ф. Ухтдорф, катаючись на лижах, падає і не може піднятися, поки його онук не допомагає йому.
Арнульф Валенсуела	(35) Малоактивна сестра повертається до Церкви після отримання відчуття Святого Духа під час співу гімну зі своїми візитними вчительками.
Теренс М. Вінсон	(104) Відповіддю на молитву вірних членів Церкви в Папуа-Нова Гвінея був несподіваний дощ, який гасить полум'я, що загрожує врожаю села.

На генеральній конференції оголошено про зростання кількості членів Церкви і місіонерів

Кількість членів Церкви сягнула 15 мільйонів, про це оголосив Президент Томас С. Монсон 5 жовтня 2013 р. на першій сесії 183-ї північної генеральної конференції. Він також оголосив, що, завдяки зниженню віку для місіонерського служіння в жовтні 2012 р., кількість місіонерів повного дня, які служать по всьому світу, вражаюче зростає: з 58500 до 80333.

“Церква продовжує впевнено зростати й змінювати життя все більшої й більшої кількості людей кожного року,— сказав Президент Монсон.— Вона поширюється по всій землі, бо наші місіонерські сили знаходять тих, хто шукає істину”.

Він закликав членів Церкви і місіонерів об’єднати свої зусилля, щоб ділитися евангелією. “Зараз для членів Церкви і для місіонерів настав час іти разом, працювати разом, трудитися разом у Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього”,— сказав Президент Монсон, який служить апостолом впродовж 50 років.

На суботній післяобідній сесії три члени Першого кворуму сімдесятиників: старійшини Джон Б. Діксон, Пол. Е. Коллікер та Ф. Майкл Уотсон

були з пошаною звільнені і їм було надано статус почесного сімдесятника; був також з пошаною звільнений старійшина Кент Д. Уотсон, з Другого кворуму сімдесятиників. Крім того, в якості територіальних сімдесятиників були підтримані: Хуліо А. Ангуло, 45 років, з Боготи, Колумбія; Пітер Ф. Еванс, 54 роки,

Солт-Лейк-Сіті, Юта, США і Геннадій М. Подводов, 47 років, Донецьк, Україна. Було оголошено, що територіальні сімдесятники Сезар Х. Хуркер та Крейг Т. Райт були звільнені.

Мільйони людей по всьому світу дивилися або слухали цю конференцію завдяки телебаченню, Інтернету, радіо та супутникових трансляцій. Уперше суботня вечірня сесія священства була доступна по телебаченню і в реальному часі в Інтернеті. Більше 100000 людей відвідали п’ять сесій у Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, Юта, 5 і 6 жовтня 2013 р. Конференція була доступна завдяки різним медіа 95-ма мовами і транслювалася в 197 країн і територій.

Президент Монсон завершив конференцію закликом до членів Церкви виявляти все більше доброти одне до одного і “завжди виконувати Господню роботу”. ■

ПРЕЗИДЕНТ МОНСОН СЛУЖИТЬ АПОСТОЛОМ 50 РОКІВ

Жовтнева піврічна генеральна конференція 2013 р. стала знаменною тим, що виповнилося 50 років від тоді, як Президент Томас С. Монсон був покликаний у Кворум Дванадцятьох Апостолів. Він був підтриманий як апостол 4 жовтня 1963 р. у віці 36 років. ■

Томас С. Монсон у Скинії на Храмовій площі в 1963 р. за мить до того, як його підтримали як генерального авторитета.

Для провідників Церкви створено сторінки в соціальних мережах

Ерік Мердок

Новини і події на LDS.org

Церква створила офіційні сторінки в соціальних мережах для членів Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів у Facebook та Google Plus. Ці сторінки будуть офіційно представляти в соціальних мережах кожного з Братів, які вестимуть ці сторінки, що будуть підтримуватися Церквою.

Офіційні аккаунти на Facebook і Google Plus можна знайти на facebook.com/lds і plus.google.com. Щоб дізнатися, чи є офіційними сайт або сторінка соціальних мереж, подивіться, чи міститься там логотип Церкви.

Ті, хто буде переглядати ці сторінки, будуть регулярно отримувати

новини про служіння кожного з цих Братів. “Церква буде розміщувати посилання на виступи, статті, відео та інші відповідні матеріали від їхнього імені”, — сказав Дейл Джонс, представник Церкви.

Завдяки цим сторінкам людям буде легше знаходити слова живих пророків. Якщо ви натиснете “like” на цих сторінках Facebook, то їхній зміст потрапить на вашу сторінку, де іншим буде легко його переглядати та ділитися ним.

Створення офіційних сторінок допомагає членам Церкви знати, які сторінки підтримуються Церквою, і захищає людей від сторінок підробок. ■

ФОТОГРАФІЯ НІКОЛАСА КАРРАСКО, ПУБЛІЧНО НАДАНА РЕДАКЦІЄЮ ГАЗЕТИ CHURCH NEWS

Храмові новини

Проведено службу, присвячену початку будівництва першого храму у штаті Коннектикут

Будівництво першого храму святих останніх днів у шт. Коннектикут, США, розпочалося після проведення служби, присвяченої початку будівництва, яку провів у суботу, 17 серпня, у Хартфордді Президент Томас С. Монсон. Храм у Хартфордді, Коннектикут, буде другим у Новій Англії (перший знаходиться в Бостоні, шт. Массачусетс), і одним з 170 храмів СОД по світу, які діють, знаходяться на стадії зведення або планування.

Другий храм в Колорадо

У суботу, 24 серпня, старійшина Рональд А. Разбанд, з президентства сімдесятників, провів службу, присвячену початку будівництва другого храму у шт. Колорадо, США,—храм Форт-Коллінс, Колорадо. Інший храм знаходиться в Денвері, за 95 км на південь від Форт-Коллінса. ■

Організовано коли в Римі та Парижі

Старійшина Даллін Х. Оукс і старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, організували другий кіл в Римі, Італія, і третій кіл в Парижі, Франція, під час свого візиту у вересні 2013 р. У рамках цього візиту вони також провели збори в Лідсі та Манчестері, Англія, і Мадриді, Іспанія. Будується храм у Римі, також скоро буде будуватися храм у Парижі.

“Церква в Європі функціонує і добре та вражаюче розвивається”, — сказав старійшина Оукс. Старійшина Баллард сказав європейським членам Церкви, що Церква повинна “усвідомити: Господь прискорює Свою роботу зі спасіння, і ми всі маємо до неї залучитися”. ■

Учення для нашого часу

З жовтня 2013 по березень 2014 року уроки в четверту неділю для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги мають готуватися на основі одного або кількох виступів з жовтневої генеральної конференції 2013 року. У квітні 2014 року виступи для уроку можна вибрати як з жовтневої конференції 2013 року, так і з квітневої конференції 2014 року. Президенти колів і округів повинні вибрати, які виступи їм взяти за основу у своїй місцевості, або ж вони можуть делегувати цю відповідальність єпископам і президентам філій.

Дізнайтеся про це більше, переглянувши розділ “Учення для нашого часу” у травневих номерах за 2013 рік журналів *Ліягона* або *Ensign*. ■

Ренделл Л. Рідд

Новий другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків

Як син будівельника, Ренделл Л. Рідд рано дізнався про важливість правильного виконання роботи. Кілька разів юний Ренделл виконував якесь завдання, але тільки чув від батька, Леона Рідда: “Ти ще не закінчив”.

Така вимогливість справила незабутнє враження на чоловіка, який тепер служить другим радником у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків. І до цього часу він іноді чує слова свого батька, сказані йому твердо, але з любов'ю, коли він виконує свої професійні, сімейні або церковні обов'язки: “Ти ще не закінчив, зроби це правильно”.

Брат Рідд сказав, що трудова етика його сім'ї—це благословення в його житті. Також у нього були наставники й провідники священства, які іноді легенько підштовхували його на шляху євангелії. Хоч багато хто з його однокласників після закінчення середньої школи прийняв покликання служити на місії у віці 19 років, Ренделл вирішив вступити до коледжу і піти служити в армію. Пізніше він влаштувався на роботу рентгеновським техніком, продовжуючи навчання в Університеті штату Юта. Кілька мудрих людей були достатньо сміливими і сказали, що його місце—на місії. Він дослухався до них і подав заяву, щоб служити на місії. Невдовзі він вже ділився євангелією в Північній Мексиканській місії. “Я навіть і уявити не можу, яким би було моє життя, якби я не відслужив на місії”, — каже він.

Він повернувся додому, продовжив своє навчання і в 1975 році одружився з Таміною Рорк у Солт-Лекському храмі. У подружжя Ріддс виросло четверо дітей за час, коли брат Ріддс займався своєю кар'єрою у сфері комерційної нерухомості та інших видах підприємництва.

Він, як і раніше, любить місіонерську роботу. Він головував над Північною місією Гуаякіль, Еквадор, з 2005 по 2008 рік і знову на власні очі побачив, яку зміну може викликати місія повного дня в житті молодого чоловіка або молодої жінки.

Брат Рідд служив членом генерального правління Товариства молодих чоловіків, коли у травні 2013 року був покликаний служити в генеральне президентство Товариства молодих чоловіків. ■

© МАЙКЛ Т. МАЛМ, ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНО ІЛЛЮМІНАЦІЄЮ ГАЛЕРЕЇ FINE ART, КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Мирне серце, художник Майкл Т. Малм

“І Дух дає світло кожній людині, яка приходить у світ; і Дух просвітляє кожну людину в усьому світі, яка прислухається до голосу Духа” (УЗ 84:46).

“Завжди намагаймося наблизитися до Небесного Батька”, — сказав Президент Томас С. Монсон під час недільної ранкової сесії 183-ї піврічної генеральної конференції Церкви. “Для цього нам треба молитися Йому і слухати Його кожного дня. Він нам дійсно потрібний кожної години—чи є вона сонячною, чи дощовою. Нехай Його обіцяння завжди звучить для нас гаслом: “Не залишу тебе й не покину тебе”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ